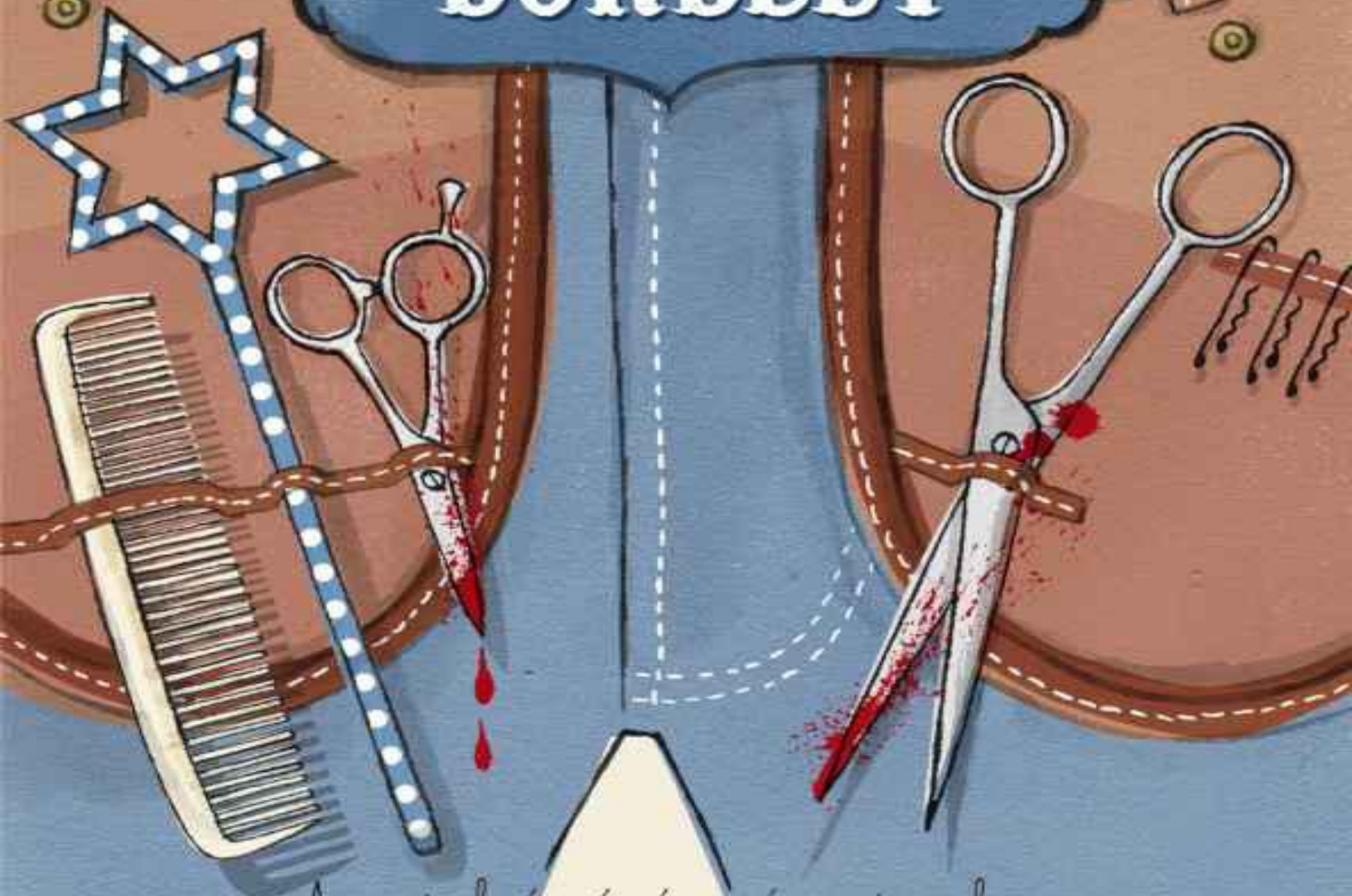

Agatha Raisin
ÉS A

BOSZORKÁNYOS
BORBÉLY

Az utolsó vágás végzetes lesz...

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tartalomjegyzék

- [EGY](#)
- [KETTŐ](#)
- [HÁROM](#)
- [NÉGY](#)
- [ÖT](#)
- [HAT](#)
- [HÉT](#)
- [NYOLC](#)
- [EPILÓGUS](#)

Agatha Raisin és a boszorkányos borbély

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Wizard of Evesham*

Copyright © 1999, 2010 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2013

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

Felelős kiadó: Kepets András
Felelős szerkesztő: Greskovits Endre

ISBN 978-963-254-773-2

A szerző köszönetét fejezi ki a Thomas Oliver fodrászatában dolgozó Marie Steele-nek, az igazi boszorkányos borbélynak, aki nagy segítségére volt e könyv megírásánál.

TRÓPUSI IDŐ VOLT. Pedig ez itt Anglia, a cotswoldi Evesham. Agatha Raisin behajtott a parkolóba Merstow Greenben, kikapcsolta a klímát, leállította a motort, és felvértezte magát a hőség ellen.

Mint sokan mások, ő is arra a megállapításra jutott, hogy az üvegházhatás pusztító koholmány, amit az ökoterroristák találtak ki. Am augusztusban egymást követték a forró, fülledt napok, és az éjszakák monszunszerű esőket hoztak. Még ilyet!

Agatha morogva szállt ki a kocsiból, és elcammogott a parkolóautomatáig. Neki is pont egy ilyen rettenetes napon kell haját festetnie!

Odavitte a parkolójegyet a kocsinhoz, azután szemügyre vette magát a visszapillantó tükörben. Haja mit sem veszített sötétbarnaságából, de most lila csíkok virítottak benne.

Legutóbbi „ügye” után enyhe depresszió lett úrrá Agathán. Mrs. Agatha Raisin előszeretettel gondolt magára detektívként, aki még a Poirot-félékkel is felveszi a versenyt. Alacsony, formás lábú, középkorú nő volt, képe kerek, s apró gombszemével gyanakvón mustrálta a világot. Világéletében büszke volt a hajára, mely dúsan és fényesen barnállott.

Erre nemrégiben csúf, ősz szálakat fedezett fel benne. Vásárolt egy hajszínezőt, de attól meg csak belilult.

– Menj el Mr. Johnhoz – javasolta Mrs. Bloxby, a lelkész neje. – Eveshamben van szalonja, a High Streeten. Állítólag nagyon ügyes. Úgy hírlik, boszorkányosan ért a haj festéshez.

Így hát Agatha bejelentkezett a fodrászhoz, s most itt van Eveshamben, az otthonától, Carsely falvától mintegy tíz mérföldre fekvő városkában.

A cinikusok szerint Evesham a munkanélküli-segélyről és a spárgáról nevezetes. Az Avon folyó mentén, az „Anglia kertjének” is nevezett Evesham völgyében fekvő várost, amely híres a faiskoláiról, gyümölcsöskertjeiről, a meg persze a spárgájáról, a történelmi épületek megtekintése miatt odalátogatók mégis siralmasan elhanyagoltnak láthatják. Az állandó népességnövekedés ellenére sorra zárnak be a boltok, a bedeszkázott kirakatokat helybéli művészek munkái, a hajdani Evesham életéből vett jeleneteket ábrázoló festmények díszítik, ezért néha olybá tűnik, mintha a város csupán képekből meg használtruha-üzletekből állna. Megtermett asszonyok tologatják a porontyaikat babakocsiban, és a legfrissebb divat szerint a sztreccsnadrág fölé buggyos blúzt öltenek. Ahogy az újságíró és televíziós személyiség, Ann Robinson mondta, nincsen sztreccsnadrág babakocsi és gyerek nélkül.

Agathának időnként az volt az érzése, hogy a ruhaüzletek java azért zárt be, mert a boltosok nem vették a fáradságot, hogy kipillantsanak az utcán sétáfkáló nőkre, így sehol sem tartottak óriásméreteket.

Egyenesen a High Streetre tartott, meg se állt, hogy csodálattal adózzon a tekintélyt parancsoló, ódon templomoknak. Agatha fittyet hányt a történelemre, nem úgy élete szerelme, a szomszédja, James Lacey, aki már megint a világot járja, csak az üres otthont meg a búskomor, öszülő Agathát hagyta hátra.

A fodrászszalon neve egyszerűen Mr. John volt. Mrs. Bloxby Agatha lelkére kötötte, hogy személyesen Mr. Johnt kérje.

És íme, a rekkenő hőségben ott sziporkázott a szerény kis üzlet, ajtaja fölött cirádás sárgaréz betűkből kirakva: MR. JOHN.

Agatha bement. Naná hogy nem volt légkondicionálás. Elvégre ez itt Anglia, és túlontúl friss még a hűvös nyarak emléke, így a tulajdonosoknak eszükbe sem jutott a légkondicionálásról gondoskodni.

A recepciós kipipálta Agatha nevét az előjegyzési naptárban, és szólt egy vézna, pattanásos képű leányzónak, hogy kísérje Agathát a szalonba. Agatha ekkor már bánta, hogy eljött. Egy hátulsó szobához vonultak, ahol a leányzó közölte, hogy máris hívja Mr. Johnt.

Agatha morózusan méregette a tükörképét. Öregnek és toprongyosnak érezte magát.

Háta mögött hirtelen felbukkant valaki a tükörben, és megnyerő hangon így szólt:

– Szép napot, Mrs. Raisin. Mr. John vagyok.

Agatha csak pislogott. Mr. John magas volt, és rendkívül jóképű. Dús, szőke hajzat és élénk, kék szempár, hihetetlenül kék, akár a jégmadár szárnya. Arcán leheletnyi barnaság.

– No, lássuk – mondta.

– Mint látja, lila – csattant fel Agatha, mert a vonzó férfiember feszélyezte.

– Orvosolni fogjuk. Egyúttal a frizuráját is megcsináljam?

Agatha többnyire rövidre nyírta a haját, most azonban hagyta megnőni. Vállrándítása azt üzenté: adjunk bele apait, anyait!

– Miért is ne?

– Nem idevalósi, ugye? – kevergette Mr. John a hajfestéket erős, ápolt kezével.

– Londonból jöttem. – Agathának nem állt szándékában Mr. John vagy bárki más orrára kötni a birminghami munkásnegyedben töltött gyermekkorát. – Saját reklámcégem volt, majd miután túladtam rajta, idejekorán visszavonultam, és Carselyba költöztem.

– Kedves falu.

– Igen, nagyon kellemes.

– A férje is így véli?

– Ő már meghalt.

A borbély keze megállt Agatha feje fölött.

– Raisin. Raisin? Ismerősen cseng ez a név.

– Érthető. A férjemet ugyanis meggyilkolták.

– Á, már emlékszem. Szörnyű lehetett.

– Most már túl vagyok rajta. Különben is évek óta nem láttam.

– Egy ilyen csinos hölgy nyilván nem marad sokáig magára.

– Ezt nyilván bóknak szánta, és a legrandább kuncsaftnak is ugyanezt mondja – mérgeskedett Agatha –, én azonban pontosan tudom, hogy nézek ki.

– Csakhogy eddig nem én voltam a fodrásza. Most, hogy a kezembe került, mindenkit lepipál majd.

– De nagyon biztos a dolgában! – tört ki Agathából a kacagás.

– Minden okom megvan rá.

– Ha tényleg annyira ügyes, mit keres Eveshamben?

– Szeretem Eveshamet. Az emberek kedvesek. Itt király lehetek. A londoni konkurenciaharcban eltörpülnék. Kész is vagyunk, most beállítom az időzítőt. Sharon, kérem, hozzon Mrs. Raisinnek kávét meg valami olvasnivalót.

Közben bejött egy nő, és leült az Agatháé melletti székbe.

– Újrafestés lesz, Maggie? – üdvözölte Mr. John.

– Ahogy jónak látja – mondta Maggie, és hódolattal teli tekintettel nézett fel rá.

– Tetszett a férjének az új frizura?

– Annak semmi se tetszik. – Maggie hangja panaszosan csendült. – Álló nap sérteget. Szavamra, John, ha maga nem lenne, hogy lelket verjen belém, végeznék magammal.

– Ejnye, no. Ha elkészülünk, mindjárt jobb kedve lesz.

Agatha, mialatt arra várt, hogy a festék kifejtsse hatását, és újabb kuncsaftoknak készült el a haja, a

segédek pedig sűrögtek-forogtak, álmélkodva hallgatta a fodrász fülének szánt bizalmas vallomásokat.

Lopva figyelte Mr. John ténykedését, gyönyörködött a férfi atletikus termetének, szőkeségének látványában, na és az a megkapóan kék szeme!

Agatha hetek óta először azt érezte, hogy él.

Amikor megszólalt az időzítő, odakísérték az egyik hajmosóhoz, ahol kiöblítették a festéket. Aztán vissza Mr. Johnhoz, aki csavarókat tett a hajába.

– Azt hittem, csak beszárítja.

– Feltűzöm a haját... Agatha. Ugye, Agatha a keresztnéve?

Egy kevésbé ellenállhatatlan fodrász azt az éles választ kapta volna, hogy szólítsa csak szépen Mrs. Raisinnek. Így viszont Agatha mindössze bólintott.

– Imádni fogja.

– Nem szoktam feltűzve viselni. Eddig mindig rövid volt a hajam.

Mr. John helytelenítően csettegett.

– Azok a hölgyek, akiknek nincs elegendő önbizalmuk, rendre lenyíratják a hajukat. Mutasson nekem egy nőt kurtára csupált hajjal: ez az alacsony önbecsülés ékes bizonyítéka. De ha esetleg mégse tetszene, akkor leengedjük, és vágok belőle.

Agatha vonakodva adta beleegyezését, habár érezte, hogy szakad róla a víz. Mr. John vajon mivel hűti magát?

Már éppen kezdte úgy érezni, hogy órák óta sorvadozik a hajszáritó bura alatt, amikor kiszabadították, és visszakísérték Mr. Johnhoz.

A fodrász szorgos munkálkodása közben Agatha elégedetten figyelte új frizurája alakulását. Haja ismét barnán fénylett, de most franciakontyba volt fésülve, és úgy rendezték el szögletes vonásai körül, hogy keskenyebbnek tűnt tőle az arca. Agatha a hőségről megfélemedkezve, hálás mosollyal tekintett fel Mr. Johnra.

Csak akkor jutott eszébe, hogy elfelejtett bejelentkezni a következő alkalomra, mikor már a High Streeten visszafelé battyogva csodálta az üzletek kirakatában feltűnő tükörképét. De persze Agatha többnyire maga vágta a haját, csupán ritka londoni vizitjei során járt fodrászhoz.

Hazaérve kitárt minden ajtót, ablakot, hogy beáradjon a friss levegő. Két macskája kisprintelt a kertbe, és a kánikulától tespedten rögvest elnyúlt a fűben.

Agatha a néma telefonra nézett. A készülék makacsul hallgatott, amitől még depressziósabbnak érezte magát. A barátja, Bill Wong detektívfelügyelő elutazott nyaralni; Sir Charles Fraith, akivel korábban több ügyben is dolga akadt, valahol külföldön tartózkodott éppen; James Lacey-ről csak a jó ég tudja, merre kóborol; de még Roy Silver, Agatha egykori alkalmazottja sem szerencsételte azzal, hogy felhívja.

Azután eszébe villant, hogy aznap este ülést tart a carselyi nőegylet. Remek alkalom, hogy felvágjon a vadonatúj frizurájával.

Mrs. Bloxby a lelkészlakban látta vendégül a társaságot, és a hőségre való tekintettel a kertben állította fel a székeket-asztalokat.

Agatha frizuráját körülrajongták.

– Ki a fodrásza? – kérdezte a dundi, víg kedélyű Mrs. Friendly, aki nevéhez illően barátságos természetű volt megáldva. Aránylag új jövevénynek számított a faluban, s mintegy ellenpólusa volt egy másik új jövevénynek, Mrs. Dairynek, aki most épp egy falat tortán rágódott nagy elmélyülten.

– Mr. John Eveshamben – mondta Agatha.

Meglepetten látta, hogy Mrs. Friendly arca összegyűrődik, akár egy nyafka kisbabáé.

– Én be nem tenném oda a lábam – mondta suttogásig halkított hangon.

– Miért? – bámulta meg Agatha otromba módon Mrs. Friendly egérkésen barna haját, amely csapzott fürtökben csüngött a nő kivörösödött ábrázata körül.

– Csak úgy – mormogta Mrs. Friendly. – Mindenfélét beszélnek róla.

– Mr. Johnról?

– Igen.

– Miket hallott?

– Oda kell mennem Mrs. Bloxbyhoz – így Mrs. Friendly.

Agatha a távozó nő után nézett, és megvonta a vállát. Miss Simms, Carsely leányanyája, egyben a társaság titkárnője lépett oda hozzá.

– Irtó jól néz ki, Mrs. Raisin. – Agatha már jó ideje felhagyott tagtársai győzködésével, hogy szólítsák a keresztnévén. Úgy látszott, mindannyian a régi iskola hívei, és szívesebben használnak vezetékneveket. Miss Simms kurta sortot viselt pántos toppal, s hozzá az elmaradhatatlan túsarkút. – Kinek a műve ez?

– Mr. Johné Eveshamból.

– Egyszer én is jártam nála, amikor koszorúslány voltam Glad nővérem esküvőjén. Gyönyörűen megcsinálta a frizurámat, de nem volt szimpatikus a pasas.

– Miért?

– Undorító, ahogy hajbókol a pénzesebb vendégek előtt.

– Egy fodrásznál nem sokat számít, hogy milyen a jelleme – vont vállat Agatha.

– Szerintem számít. Én hozzám ne nyúljon olyan ember, akit nem kedvelek.

Kezdetét vette az ülés. Agatha lekonyult, amikor kiderült, hogy újabb koncertet terveznek Ancombe-ban. A nőegylet koncertjei kimondottan szörnyűek voltak, átkornyikált és -ripacskodott hosszú-hosszú esték.

A menyétarcú Mrs. Dairy szólalt fel csillogó szemmel. Tweedkosztümöt viselt, és blúzt, de mintha nem is érezné a hőséget.

– Mrs. Raisin miért nem hajlandó soha szerepelni?

– És maga? – vágott vissza Agatha.

– Én a teáról gondoskodom.

– Nekem meg nincs előadóművészi tehetségem – mondta Agatha.

Mrs. Dairy metsző hangon felvihogott.

– A többieknek sincs, de őket ez nem tartja vissza.

– Ez nagyon csúnya volt – tiltakozott Mrs. Bloxby.

Miss Simms, aki arra vállalkozott, hogy Cher bőrébe bújlik majd, haragosan villogtatta a szemét.

– Irigy satrafá – dohogta.

– Örömmel lemondok a büféről valakinek a javára – mondta Mrs. Dairy.

Rövid csönd után Agatha jelentkezett a feladatára.

– Az ötlet jó – így Miss Simms.

Mrs. Dairy felállt.

– Amennyiben nincs már szükség rám, én haza is megyek.

Azzal kimasírozott a kertből.

Agatha beharapta az ajkát. Nemigen fült hozzá a foga, hogy a nagy hőségben egy egész csapat nőt kelljen kiszolgálnia.

A fodrásznál tett látogatás következtében tovatűnő depressziója újból rátelepedett, akár egy sötét felleg. Íme, az életed, Agatha Raisin. Megfeneklettél egy cotsworldi faluban, örökre lemondhatsz a kalandok ízéről, és főzheted a teát unalmas tyúkok csapatának.

Az ülés után hazaballagott. Otthon levegőt is alig lehetett kapni.

Kinyitotta az összes ablakot. Ránézett a néma telefonra. Talán hívta valaki, mialatt távol volt. Tárcsázta az 1571-et, a hangpostáját.

– Önnek *egy* üzenete van – közölte szónoki pedantériával a géphang. – Meghallgatja?

– Persze hogy meghallgatom, te liba – morogta Agatha.

Csönd, majd a hang kimérten közölte:

– Nem értem tisztán. Meghallgatja az üzenetet?

– IGEN.

Egy kattánás, majd Sir Charles szépen modulált orgánuma töltötte be a vonalat:

– Halihó, Aggie! Volna kedve holnap este velem vacsorázni?

Agatha felderült. Bár a ciprusi egyéjszakás kalandjuk miatt, amely a férfinak mintha mit sem jelentett volna, fenntartásokkal viszonyult Charleshoz, módfelett csábította a gondolat, hogy nyilvános helyen vacsorázzon, ahol mutogathatja új frizuráját.

Tárcsázta a férfi számát, és üzenetet hagyott neki, hogy jöjjön érte másnap este nyolckor.

Ettől íziben elszállt a depressziója, felment az emeletre, megfürdött és ágyba bújt. Feltűzött hajjal feküdt le, de szúrták a csatok, amikor fejét a forró párnára hajtotta. Végül is felkelt, hogy megszabaduljon tőlük, aztán visszafeküdt, de a fojtogató hőség miatt egész éjjel hánykolódott. Két óra tájban megdördült az ég, és leszakadt az eső, de még ettől sem lett frissebb a levegő.

Reggelre kelve Agatha borzadva nézte a haját: csapzott volt, és a sok forgolódástól teljesen összegubancolódott.

Megvárta, míg kinyit a fodrászszalon, és odatelefonált, hátha tudnak neki időpontot adni még aznapra.

– Sajnálom, Mrs. Raisin – mondta a recepciós meglehetősen önelégült modorban –, Mr. John be van táblázva.

– Adja.

– Tessék?

– Beszélni akarok vele... most azonnal!

– Ja, vagy úgy.

– Agatha! – Mr. John régi barátként üdvözölte.

– Vacsorameghívásom van, és a hajam egy szénaboglya. Be tudna passzírozni valahogy?

– Lássuk csak. Kérem a könyvet, Josie.

Némi papírzörgést követően:

– Tegnap mostuk a haját, ezért annyit tudok csinálni, hogy becsavarom és feltűzöm, de öt órára ide kellene érnie.

Agatha gyorsan átgondolta: bőven lesz rá ideje, hogy miután rendbe hozatta a haját, hazasiessen, lefürödjön és átöltözzön, mielőtt Charles befut.

– Pompás – mondta. – Ott leszek.

Felment a hálószobába, és feltépte a szekrényajtót. Mit vegyen fel? A kis, fekete ruhája Ciprus óta egyszer sem volt rajta. Abban nagy sikere volt Charlesnál. Felpróbálta, de most lötyögött rajta a ruha. Érdekes, töprengett Agatha, hogy a depresszió még a diétánál és a tornánál is hatásosabb. Hiszen lefogyott tőle.

Úgy határozott, hogy beugrik Mircesterbe, és inkább vesz valamit.

Az autó kormányja égette a kezét, s a faluból kiérve már a Fosse Roadon robogott, mire végre beindult a klíma.

Mircester mintha vibrált volna a hőségben. Agatha gond nélkül talált parkolóhelyet. A jelek szerint

sokan inkább az otthon maradás mellett döntöttek. Agatha feltette a napszemüvegét, és hunyorogva fürkészte az eget. Seholy felhő a láthatáron. A főtéren közelében lévő Harris Street felé vette az irányt, ahol méregdrága butikok sorjázta.

Sorra járta a fullasztóan meleg boltokat, míg azt nem érezte, hogy képtelen felpróbálni még egy ruhát. Talán mégiscsak jobb lenne, ha valamelyik régi ruháját választaná. Kicsit bőveket ugyan, de az csak jó, hisz akármelyik éttermet választják is, úgysem lesz légkondicionálás.

Már épp azon volt, hogy elfelejti az egészet, amikor bekukkantott az egyik mellékutcába, amely a Harris Streetről leágazva az apátság felé vezetett, és látta, hogy a heti piacon most is nagy a nyüzsgés. Vásárolhatna friss zöldséget salátának. Már a piacon igyekezett a zöldséges standok felé, amikor észrevette, hogy több helyütt is tarkabarka ruhákat árulnak. Az egyik darab felkeltette a figyelmét. Lenge, skarlátvörös kartonruha volt fehér lótuszvirág-mintázattal. Agatha megtapintotta az anyagot, mire egy indiai árus toppant mellé.

– Szép darab – szólt.

Agatha rövid tétovázás után megkérdezte:

– Mennyi?

– Tizennégy font.

Agatha tovább habozott. Túl olcsó. Gyűrődös lehet, vagy könnyen szétmállik. Ő néhány száz fontot szánt a ruhavételre.

– Tudja, mit – mondta törődötten a kereskedő –, tizenkettőért a magáé.

– Rendben, megveszem.

Az indiai elnyűtt nejlonszatyorba tette a ruhát.

– Ugye, milyen meleg van? – nyújtotta oda Agatha a pénzt.

– Ne is mondja, hogy én biztosan hozzá vagyok szokva – borongott az árus. – Birminghamben születtem.

Agathának majdnem kicsúszott a száján, hogy ő is, aztán mégse mondott semmit. Szégyellte a gyökereit.

Amint hazaért, felpróbálta a ruhát. Igazán csinosan mutatott, és egy vaskos aranylánccal kiegészítve még drágának is tűnt.

Indulás Mr. Johnhoz.

Eveshamben még a mircesterinél is pokolibb hőség tombolt. Agatha visszakívánta a régi, szolid frizuráját, amelyet saját kezűleg mosott és igazított.

Mr. John viszont fesztelenebb és jóképűbb volt, mint valaha.

– Szóval, találkája lesz? – kérdezte.

– Igen.

– Kihagyhatatlan?

Agatha nem állta meg hengegés nélkül.

– Az illető nemesi származású.

– Ezt nevezem! Ki az?

– Sir Charles Fraith.

– És honnan ismeri?

Agatha azt akarta mondani, hogy egy nyomozás során ismerkedtek meg, de nem kívánt olyan benyomást kelteni, mintha Agatha Raisin egyébként senkit sem ismerhetne, akinek rangja van, ezért hanyagul odavetette:

– Ugyanazokban a körökben mozgunk.

Remélem, most a torkodra forrasztottam a szót, gondolta.

– Kár – mondta a borbély.

– Hogy érti ezt?

– Biztosan pimaszságnak tartja, de magam is randevút akartam kérni öntől.

– Miért? – kérdezte Agatha meglepetten.

– Maga nagyon vonzó nő.

S a tetejébe gazdag, gondolta Agatha rosszmájúan. Ugyanakkor Mr. John gyönyörű volt az égszínkék szemével, szőke hajával. Ha James visszajönne, és meglátná őket édes kettesben, talán féltékeny lenne, és végre-valahára kibukna belőle a torokszorító vallomás: „Mindig téged szerettelek, Agatha!”

– Sajnálom – szúrta Mr. John egy csatot Agatha hajába, s a nő rózsás álma szétpukkant, akár egy színpompás szappanbuborék.

– Talán majd máskor – mondta Agatha szemfülesen. – Még átgondolom.

Ám a borbély ajánlata megmelengette a lelkét, és a férfi boszorkányos ügyességgel varázsolta a fejére ugyanazt a frizurakölteményt.

Agatha a kocsija felé tartott, amely tiltott helyen parkolt.

– Odanézzon, hol állt meg az a kocsi! – sziszegte a fülénél valami nőszemély.

Agatha hátraperdült. Kövérkés, lompos asszonyság meresztette rá haragos tekintetét vastag okuláréja mögül. Agatha megvonta a vállát, a kocsihoz lépett, és kinyitotta az ajtót.

– A magáé?! – hápogott az asszonyság. – Nem tudja, hogy itt tilos megállni?

Agatha odafordult hozzá.

– Nem akadályozom a forgalmat, és senkit sem zavarok – jelentette ki fahangon. – Továbbá nem az én saram, hogy elmebeteg parkolási szabályokat és egyirányú rendszert vezettek be itt, Eveshamben. Csak azon csodálkozom, hogy a magafajták még egy ilyen tikkasztó napon is képesek az autósokat zaklatni. Eredjen haza, igyon egy teát, és polcolja fel a lábát. Csináljon valami hasznosat!

A rázúduló sértésekre oda se hederítve beszállt és elhajtott.

CHARLES HAJSZÁLPONTOSAN nyolckor érkezett, és szűzies csókkal illette Agatha orcáját.

– Csinos a frizurája, Aggie. Meg ez a ruha is. Épp ma vettem egy hasonlót a nénikémnek a mircesteri piacon. Egyfolytában zsörtölődött, hogy nincs semmilyen szellősebb ruhája.

– Az enyém a Harrods áruházból van – füllentette Agatha. – Amit a piacon vett, bizonyára olcsó utánzat. – Hanem a kinézete miatt érzett öröme jócskán megcsappant. – Hová megyünk?

– Én a Kisfőnökre gondoltam. – A Kisfőnök az amerikai Howard Johnson'shoz hasonló étkezdélánc, megbízható, de korántsem nevezhető flancosnak.

– Nem megyek gyorsétterembe. Ne legyen ilyen smucig, Charles.

– Én szeretem, ahogy főznek – védekezett Charles. – De ha maga valami külföldi izét enne inkább...

Na, adjon egy whiskyt, amíg gondolkozom.

Agatha töltött, és Charles kicsi, manikűrözött kezében dajkálva a poharat letottyant egy székbe. Termetre alacsony volt, haja világos. Az életkorával Agatha nem volt tisztában. Finom arcvonásai miatt kezdetben jó harmincasnak saccolta. Később aztán arra jutott, hogy inkább a negyvenes évei derekán járhat. Nyitott nyakú inget viselt, zakóját egy székre dobta.

– Tudom már – szólalt meg. – Ott az az új ancombe-i kocsmá, a Jolly Roger.

– Nem ismerem, de nincs ínyemre a hangzása.

– Nemrég járt ott egy barátom. Állítólag jó a konyhájuk. Azonkívül kerthelyiség is van. Mellesleg láttam a maga detektív barátját Mircesterben, hogy is hívják... azt a kínai ürgét.

– Bill Wong. De hiszen elutazott!

– Akkor nem ment messzire. Egy lány is volt vele.

Es engem fel se hívott, gondolta Agatha. Bill volt első barátja életében, a régi, keményebb Agatha, akit egyedül a karrier és az ambíció hajtott, soha nem vesztegette az idejét holmi pajtáskodásra. Már érezte is, ahogy a depresszió ismerős, komor fellege belebegi tudata horizontját.

Elindultak Ancombe-ba, és a Jolly Roger előtt parkoltak, amely egykor a Zöld Ember nevet viselte. Odabent minden ordítóan filléres volt: halászhálók, kalózkodó ábrázoló pingálmányok, a pincérek és a csaposok egytől egyig matrózpólóba és műanyag, „ezüstcsatos” bricseszadrágba öltözve. Charles előrement a kerthelyiségbe, ahol a benti viszonyokhoz mérve épp csak egy parányit volt hűvösebb. Egy csibészkepű pincér, aki Henry néven mutatkozott be, két jókora, rikító színű étlapot nyújtott át nekik.

– A fenébe is – morgolódott Agatha. – Ezt hallgassa meg! Hook kapitány ínycsiklandó burgonyamártogatása. Vagy itt egy másik: csibe berber módra Long John Silver-féle, tűzrőlpattant kukoricafánkkal.

Henry, a pincér nem tágitott mellőlük.

– Még hogy csibe! Tyúk lesz az. A csibe kicsi, sárga és pelyhes, ha nem tudná – zúgolódott tovább Agatha.

– Kedves asszonyom, manapság még a meglett tyúkok is pipihúsnak álcázzák magukat – kuncogott Henry.

Agatha rosszallón méricskélte.

– Ne rontsa itt a levegőt a vigyori képével. Majd hívjuk, ha választottunk.

– Én kérek elnézést – szegte fel a fejét Henry.

– Nem az én hibám, ha még nem veszítette el a szüzességét. Na, tűnjön el.

– Ezzel most alighanem a lelkébe taposott, Aggie – mondta Charles részvétlenül.

– Hát aztán – dűnnyögte Agatha. Bill arra se méltatta, hogy felhívja. – Maga mit eszik?

– A napi ajánlatot, Mesterlövész Extrát, és remélem, rengeteg sült krumplit adnak mellé.

– Előételt nem is kér? Én sonkás salátát eszem.

– Kizárt dolog, hogy ez ilyen póriasan van megfogalmazva az étlapon.

– Ott az áll: déltengeri rostélyoscsíkok ropogós salátaágyon, tengerészek kétszersültjével.

– Értem. Bort?

– Jöhet.

Charles odaintette a pincért, megrendelte az ételeket, és kért egy kancsóval a ház borából.

– Nem márkásat iszunk? – hüledezett Agatha.

– Azt úgyis hiába kérnénk egy efféle helyen.

– Akkor miért ide hozott?

– Jaj, de tüskés ma este, Agatha. Jól sejtem, hogy James távol van?

– Igen, elutazott.

– És el se búcsúzott? Látom az arcán, hogy nem.

– A férfiak olyan éretlenek.

– A nők mindig ezt vágják a fejünkhöz.

– És igazunk van.

– A férfilelek már csak így van megalkotva. Ezért tudunk nagyra törni, hogy megvalósítsuk az álmainkat. Belegondolt már, hogy a nagy feltalálók valamennyien férfiak?

– Csak azért, mert a nők esélyt se kapnak.

– Ebben téved. A nő pragmatikus. Azért él, hogy gyermekeket hozzon a világra. Hadd világítsam meg a mondandómat egy történettel. – Charles a kezére támasztotta az állát, és ábrándosan bámult Agathára. – Adva van egy fickó, aki a Cambridge-i Egyetemre jár. Tart az ottani lányoktól, akik

amúgy is a rögbijátékosokért rajonganak, ő meg inkább tudós alkat. Így aztán beleszeret egy tündibünci pincérnőbe, teherbe ejti, és elveszi feleségül. Kiváló eredménnyel végez fizikából, de el kell tartania a családját, ezért munkát vállal egy biztosítótársaságnál, mégis nyakig ül az adósságban, ráadásul a felesége ikreket szül. Eltelik néhány év, s ő lassan minden hétvégéjét a kerti fészerben tölti. Az asszony sopánkodik. „Alig látunk. Sharon és Tracey hiányolja az apját. Min ügyködsz?” Ő végül elárulja az asszonynak: időgépet épít. És most jön a feketeleves. „Miből fogjuk fizetni a számlákat?”, ugrik neki az asszony. „Joneséknak a szomszédban új mélyhűtőjük van. Nekünk mikor fog telni ilyesmire?” És így tovább. A férfi erre bezárkózik a kuckójába, és tovább fabrikál, míg az asszony odakint rikácsol. Aztán megépíti az időgépet, milliárdos lesz, és viszonyt kezd valami kis csittrivel az irodából, mert ő az egyetlen nő, aki megérti a férfit, és mellette áll, persze mi sem természetesebb, hisz egy szavát se érti, viszont roppant izgalmasnak találja, hogy nő emberrel van dolga. A férfi elválk a feleségétől, és elveszi az irodai leányzót, akit megront a nagy vagyon, ezért végül lelép egy autóversenyzővel, és mindannyian boldogtalanul élnek, míg meg nem halnak. A tanulság pedig az, hogy más a férfi és más a nő, és ideje lenne elfogadni a különbözőségeket.

Agatha nevetett.

– Miért nem menekült el az időgépevel?

– Mert azt a tömérdek pénzt arra kapta, hogy elpusztítsa a szerkezetet. Az ember nem cikázhat ide-oda a századok között, hogy összekutyulja a történelem folyását.

– Sose tudom eldönteni, hogy maga tényleg egy hímsoviniszta dög, vagy csak tréfál.

– Nem szokásom tréfálkozni. Nézzen a homlokomra, Aggie. Ezek az elmélyült gondolkodás ráncai. Na és magával mi a helyzet? Történt valami jó szaftos gyilkosság?

– Á, semmi. Nyomozói karrierem a múlté.

– Én meg azt hittem, a ciprusi élményei egy életre elvették a kedvét a bűnügyektől.

Ciprus. Ahol Agatha együtt hált Charlesszal, James pedig rájött, és minden elromlott. Agatha sosem vallaná be magának, hogy a kapcsolata Jamesszel már ezt megelőzően válságba jutott.

Charles elnézte, ahogy kiül a bánat Agatha tekintetébe, és szelíden így szólt:

– Nem működött volna, és ezt maga is tudja. James húszszázalékos ember.

– Ezt nem értem.

– Maga nyolcvanöt százalékos, James meg csak húszat tesz ki. Itt nem arról van szó, hogy ő nem akarja, hanem hogy nem lehet. Sok hozzá hasonló férfi van a világon, de a nők ezt soha nem fogják belátni. Ők egyre csak adnak. És azt hiszik, hogy ha ágyba bújnak egy húszszázalékos férfival, és még azt az utolsó tizenöt százalékot is neki áldozzák, akkor valami csoda folytán egy százszázalékos ember mellett ébrednek majd. Tévednek. Már az is csoda, ha reggel nem egyedül ébrednek fel úgy, hogy csak egy cédulát találnak a párnán: „Hazamentem megetetni a kutyát”.

Agatha felidézte a Jamesszel töltött éjszakákat, na meg a reggeleket, amikor mindig a férfi kelt fel elsőnek, s még véletlenül sem hozta szóba az éjszakát, nem ölelte, nem csókolta meg.

– Talán csak én nem passzolok hozzá – mondta megadón.

– Higgye el, édesem, olyan nő nem létezik, aki passzolna Jameshez.

– Lehet, hogy én beértem volna azzal a húsz százalékkal is.

– Hazudós! De itt jön a vacsora.

Agatha nagy meglepetésére a sonka ízletes volt, a saláta friss és ropogós.

– Szóval, mindörökre felhagy a nyomozással? – kérdezte Charles ketchuppal locsolgatva a krumpliját.

– Nem vadászhatom hullákra, hogy színt vigyek az életembe.

– Píármunkája sincs?

– Nincs. Összes ténykedésem kimerül abban, hogy ellátom az ancombe-i hölgyeket teával és süteménnyel.

– Felkavarja még maga az állóvizet, majd meglátja. Nincs új férfi a láthatáron?

– Egy van, elbűvölő fickó.

– Kicsoda?

– A fodrászom.

– Akinek ezt az újsütetű eleganciát köszönhetjük.

– Igen.

– A fodrászok ingatag népség. Emlékszem egyre... na, mindegy.

– És az *ön* szerelmi élete, Charles?

– Egyelőre magam vagyok.

Vacsorázás közben felelevenítették a ciprusi kalandjaikat, azután Charles hazafuvarozta.

– Itt maradhatok éjszakára? – kérdezte Charles, amikor megálltak Agatha házának küszöbén.

– Nem, Charles, nem vagyok híve az alkalmi szexnek.

– Ki mondta, hogy alkalmi?

– Charles, Cipruson már bebizonyította, hogy nem jelentek magának többet átmeneti kikapcsolódásnál. Nem gondolt még rá, hogy talán maga is csak húszszázalékos?

– Ez fájt! De nézze a másik oldalról, Aggie. Azok a nyolcvanöt százalékosok, akik húszszázalékosokra vesztegetik az időt, ők is csak az elköteleződéstől tartanak.

Azzal meglengette a kezét, és indult a kocsijához.

Agatha leverten lépett be otthonába. Senki nem hagyott üzenetet a telefonon. Bill Wong meg mit képzel, hogy nem hívta fel?

Az lenne a legokosabb, ha ő hívná fel Billt, ám a gondolat, hogy esetleg elveszítette első igaz barátja szeretetét, páni félelemmel töltötte el.

Az élet megy tovább. Ő sem toporoghat egy helyben. Talán mégis igent kellene mondania Mr. Johnnak.

KETTŐ

TOVÁBB TOMBOLT A HŐSÉG. A worcesteri Pershore-ban harmincnyolc fokot mértek. Egyre nőtt az agresszív autóvezetők száma, az utakon olvadozott az aszfalt, és Agatha Raisin a régi, rövidebb frizurájára áhítozott.

Rájött, hogy azért nincs mersze hajat vágatni, mert nem szeretné, ha megvádolnák, hogy alacsony az önbecsülése. E felismerés birtokában megállapította, hogy mindez több mint nevetséges, és bejelentkezett Mr. Johnhoz. Újra Eveshamben, ahol a nők időközben sortra cserélték a sztreccsnadrágot. A napon hektárszámra világított a hófehér, szeplős hús.

A fodrászat teljes gőzzel működött. Mr. Johnnak két férfi, egy nő, valamint két gyakornok segített be. Agatha megkérdezte, hogy használhatná-e a mosdót. A mosdó végében nyitva hagyták a gyomos kis udvarra néző ablakot.

Egyszer csak egy nő sürgető suttogása ütötte meg Agatha fülét:

– Nem bírom már. Hagyj nekem békét.

Férfihang dünnyögött valamit válaszképpen.

– Akkor megöllek! – harsant fel a nő váratlan hevességgel.

Agatha kidugta a fejét az ablakon, de nem bírt rájönni, honnét hallja a hangokat.

Visszament hát a szalonba, megmosatta a haját, és gyűjtötte magában az erőt, hogy megmondja Mr. Johnnak: rövid hajat szeretne. Azon kapta magát, hogy idegességében előre lejátssza magában a beszélgetésüket: „én azt mondom neki, mire ő azt feleli”. Nyuszika esete a medve fűnyírójával.

Nyuszika fűvet akar nyírni a kertjében, de tönkrement a fűnyírója. Eszébe jut, hogy kölcsönkérhetné a medvéét. Igen ám, de nem szeret szívességet kérni.

Az egész délutánt átbosszankodja. Ha elkéri a medvétől a fűnyírót, az majd azt mondja, hogy neki is pont most van rá szüksége. Nem adja oda, és kész. Vagy hazudik az álnok, és sanda pofával közli: fájdalom, az övé is elromlott.

Nyuszika végül mégis elmegy a medvéhez, és bezörget az ajtón.

Amikor a medve ajtót nyit, Nyuszika rárivall:

– Kell a fenének a szaros fűnyíród! – Azzal dühödten távozik.

Így amikor Agatha ráförmedt Mr. Johnra, hogy hajat vágatni jött, szégyenében elpirult, mert a fodrász halkán azt felelte:

– Attól még nem kell leharapnia a fejemet, Agatha.

Mr. John fűrgén csattogtatta az ollóját. Agatha körülpillantott a nyüzsgő szalonban. Akár egy párizsi bordély: aranyozott tükrök, rojtos függönyökkel elválasztott szobák, Toulouse-Lautrec-plakátok. Mr. John fehér köpenyt visel, akár egy amerikai fogorvos. Segítőin ugyanilyen, csak rózsaszínben.

– Valami furcsát hallottam odakint, a mosdóban – szólalt meg Agatha.

– Ez úgy kezdődik, mint egy disznó vicc.

– Nem, dehogy. Valami nő azt mondta: „Nem bírom már. Hagyj nekem békét.” Egy férfi válaszolt neki. Mire a nő: „Akkor megöllek!”

– Ez a szomszéd boltot vezető házaspár lesz. Folyton marják egymást. Az üzletük hátsó kijárata a közös udvarra nyílik, és minden szó kihallatszik.

– Á. – Agatha hangjába árnyalatnyi csalódottság vegyült, hogy ami jó kis kriminek indult, arról kisült, hogy közönséges házastársi perpatvar. – Maga nős?

– Valaha az voltam – mondta Mr. John. Képtelenül kék szemében pajkos fény csillant. – Nem tartott sokáig. Most szabadon élvezhetem a szép nők társaságát. Apropó, mikor hajlandó végre velem

vacsorázni?

– Ma este – felelte Agatha. Biztosra vette ugyanis, hogy a férfi ilyen hirtelen úgyse ér rá.

– Részemről rendben – mondta a fodrász. – Adja meg a címét, és nyolcra magáért megyek.

Letette az ollót, és fogott egy noteszt. Agatha tollba mondta a címét. Úgy izgult, akár egy kamaszlány. Vajon elvárja-e a férfi, hogy szeretkezzenek? Vetett egy lopott pillantást az órájára. Még zárás előtt hazaérhet. Akkor még mindig idetelefonálhat, hogy közbejött valami.

De amikor már be volt szárítva a haja, mely immár egyszerűbb, rövidebb frizurába rendeződött, Agathát elöntötte a hála a varázshatalmú borbély iránt.

És amikor hazaérve megütötte az otthon csöndes magánya, amely éppoly fojtogatón telepedett rá, mint a párás meleg, arra jutott, hogy bolond lenne, ha elszalasztaná a vacsorát a jóképű borbélyal.

Amennyiben végérvényes az éghajlatváltozás, merengett, és állandósulnak a forró nyarak, érdemes lesz megfontolni, hogy ne szereltesse-e be a klímát. Valahol azt olvasta, hogy a klíma beszerelése húszezer fontba kerül. A hordozható változat már kétezerért kapható. Amikor legutóbb Amerikában járt, felfigyelt rá, hogy a legegyszerűbb házak ablakából is légkondicionáló doboza meredezik. Egy átlagos amerikai család nyilvánvalóan nem engedheti meg magának, hogy körülbelül harmincezer dollárt kiadjon a klímáért, vagy akár csak háromezret elköltsön a hordozható verzióra.

Macskái a melegtől fásultan lustálkodtak a konyhakövön. Agatha leült melljük a földre, és megcirógatta meleg bundájukat. Merre járhat James Lacey, és egyáltalán visszatér-e még?

Oly erős sóvárgás rohanta meg, hogy egy kicsit fel is nyögött. Újból rátelepedett a depresszió.

Ott ücsörgött magába roskadva, mígnem az órára vetett pillantása tudatta vele: iparkodnia kell, ha idejében el akar készülni.

MR. JOHN EGY FRANCIA ÉTTEREMBE VITTE, a Carselytól mindössze néhány mérföldre fekvő Blockley fálvába.

– Még mindig nem értem, hogy egy olyan profi, mint maga, miért épp Evesham mellett dönt – mondta Agatha. – Hiszen megvan hozzá a tehetsége, hogy a legjobb londoni fodrászokkal is felvegye a versenyt.

– Mi a baj Eveshammal? – ugratta a férfi. – Evesham a demokrácia bölcsője.

– Hogyhogy?

– Hát, Simon de Montfort miatt.

Agatha értetlen képet vágott.

– Ne mondja nekem, hogy nem hallott még Simon de Montfort-ról, Leicester grófjáról!

– De mondom – vágta rá Agatha az olyan ember dühével, aki tudatlannak mutatkozik a történelmi tényeket vagy ami azt illeti, bármilyen tényt illetően.

– De János királyról meg a Magna Chartáról csak hallott?

– Igen, még az iskolában.

– A király hatalmát akarták vele meggyengíteni, ám ez nem sikerült. János és a fia, III. Henrik is megszegte a rendelkezéseket, amikor csak tehette, csupán akkor tartották be őket, amikor a bárók hőzöngeni kezdtek. Ezért aztán más módot kellett találniuk rá, hogy betartassák a királlyal a szavát. 1258-ban Henrik király beleegyezett az oxfordi províziók kibocsátásába, amelyek egy állandó tanácsra bízták a kormányzat ellenőrzését. Henrik persze éppoly kevés figyelmet szentelt az oxfordi provízióknak, mint korábban János a Magna Chartának. A bárók támogatását élvező Simon a hatalomátvitel mellett döntött. 1264-ben kitört a polgárháború. A király serege a sussexi Lewesban vereséget szenvedett. Henrik Eduárd fiával együtt fogságba esett. Simon összehívott egy mintaparlamentet, amelynek tagjai között nem csupán bárók, de püspökök és apátok is voltak,

azonkívül megyéenként két lovag és több városból való polgárok. Remélte, hogy maradandó testületet hoz létre.

Mr. John elhallgatott, hogy egyen egy falatot a sügérjéből.

– És mi lett aztán? – kérdezte Agatha. A történet elterelte a gondolatait James Lacey-ről.

– Simon támogatottsága megroggyant. A walesi határt védő lordok felkeltek ellene, és az ifjú Gilbert de Clare, Gloucester nagy hatalmú grófja is csatlakozott hozzájuk. Simon a Severn folyóhoz vezette seregét, ahová túszként a királyt és Eduárd herceget is magával hurcolta, de a herceg Herefordnál megszökött, és a rojalista felkelők élére állt. A két tábor Eveshamnál csapott össze, amikor Simon megkísérelte a behatolást a városba. Simon seregeit lemészárolták. Őt magát lefejezték, és a fejet elküldték az özvegyének. Karját, lábát, és... hát szóval az intim testrészeit lemetszették. Csupán a törzse maradt meg, amit az eveshami apátságban temettek el.

– Érdekes – mondta Agatha. – A sírja a temető kertben található?

– Ott ma már csak egy emlékkő van. Nem tudni, mi lett a maradványokkal. A sír zarándokhely lett, az emberek odajárnak leróni kegyeletüket „a jó Simon gróf” előtt. A szóbeszéd szerint kiásták és elégették a maradványokat, a hamvakat pedig szétszórták, hogy ne alakulhasson ki kultusz a veszélyes demokrata körül. Az egykori alamizsnás hajlékban működő eveshami múzeum vezetője ezt VIII. Henrik számlájára írja, a kolostorok bezáratása során az eveshami apátságban őrzött ereklyék tetemes része ugyanis megsemmisült. Nem untatom?

– Dehogyan, én semmit sem tudtam erről. De ezentúl nyitott szemmel fogok járni.

– Meséljen nekem magáról meg a szerelmi életéről.

Miután az első üveg borral végeztek, a férfi rendelt egy másodikat. A kissé spicces Agatha azon kapta magát, hogy mindent kitalál Jamesről meg a Charlesszal megesett futó viszonyáról. Arról azonban hallgatott, hogy James tud Charlesről.

– Na és hol van most James?

– Gőzöm sincs – mondta Agatha szomorkásan. – Valahol külföldön.

– Maga nagyon csinos nő – nyúlt át a férfi az asztal fölött.

Agatha nevetve húzta el előle a kezét.

– Maga mellett bármelyik nő vonzónak érezné magát.

– Meséljen még magáról.

Agatha tovább karattyolt, de jobbára csak a piáros múltjáról. Valahogy fájón érintette, hogy Bill Wong nem hívta fel, így a nyomozói zsenijével már nem is büszkélkedett el, és Billről sem tett említést.

Eközben azon tűnődött, vajon nála akar-e éjszakázni a férfi, s hogy engedjen-e neki. A vacsora végére már igencsak kótyagos volt az italtól, és úgy döntött, hogy be fogja hívni a házba.

Amikor kiléptek az étteremből, Agatha Mrs. Friendlyt látta kijönni a szomszédos Korona Korcsmából.

– Mrs. Friendly – köszönt oda neki.

Mrs. Friendlynek földbe gyökerezett a lába. Szeme tágra meredt az ijedségtől, és falfehér arccal bámult Mr. Johnra. Nyöszörgésszerű hangot adott ki, majd sarkon fordult, és az emberek között utat törve visszamenekült az ivóba.

Agatha megjegyezte:

– Maga ijesztette el.

– Kicsodát?

– Mrs. Friendlyt.

– Az meg ki? Valami sorozathős?

– Nem, szegény tényleg halálra volt rémulve. Az a nő, aki az előbb olyan nagy szemet meresztett magára...

– Én nem láttam. De a zsúfolt étteremből jöttünk ki, Agatha. Az a nő biztosan a hátunk mögött, az étteremben vett észre valakit.

Akármilyen kapatos volt is, Agatha agyában megszólalt egy parányi vészcsengő. Mit össze nem fecsegett magáról az este, miközben gyakorlatilag semmit sem tud erről a fodrászról azt leszámítva, hogy a kisujjában van Evesham történelme.

– Biztos, hogy vezetni akar ilyen állapotban? – kérdezte. – Elég sokat ittunk.

– Ne aggódjon, én jól bírom.

– Ha maga mondja. De hiába vannak kapcsolataim a rendőrségen, ha elmeszelnek minket.

Ám a borbély közben előrement a kocsihoz, így nem hallotta Agathát.

Amikor megérkeztek Agatha házához, és kiszálltak, Agatha odafordult, és így szólt:

– Köszönöm ezt a szép estét.

– Nem szeretne behívni?

– Ma nem. Túl sokat ittam. A következő vacsorát viszont én állom.

– De a szaván fogom – hajolt le a férfi, hogy megcsókolja.

Agatha, amikor eszébe jutott Mrs. Friendly ijedt ábrázata, elfordította a fejét, s a csók az arcán landolt.

– Jó éjt – mondta sietősen, és faképnél hagyta Mr. Johnt.

Másnap a házban meg a kertjében tett-vett. Éjjel esett ugyan, de nappalra visszatért a fullasztó kánikula. A lapok szerint még soha ilyen forró augusztust nem jegyeztek fel Angliában. Szűnyoginvázió volt, és egész Cotswoldst elözönlötték a pókok. Agatha nem szerette leöldösni őket, így inkább konyhai papírtörölővel nyalábolta fel és hajította ki a kertbe a bitangokat. Az egyik épp az orra előtt ereszkedett alá a konyha plafonjáról. Agatha szúrós pillantást vetett rá, mire a pók tüstént visszavonulót fűjt, szinte hanyatt-homlok iparkodott felfelé.

Agatha csupán egy agyonmosott pamutkaftánt viselt, amelyet évekkorábban vásárolt, alatta nem volt semmi. A konyhakövön, bontatlan dobozban állt az a ventilátor, amit Eveshamben szerzett be. Felsóhajtott, és kiszabadította a dobozból. Több darabban volt. Miért kell újabban mindent elemekre szedni? Gondosan áttanulmányozta a leírást, de nem jutott dűlőre az egyik csavarral. Mérgében már azon volt, hogy belerúg a vacakba, amikor csöngettek.

Vajon mikor fog végre leszokni róla, hogy valahányszor ajtót nyit, tiszta szívből reméli, hogy James Lacey-t találja majd a küszöbön?

De csak Charles volt az fessen, mintha most jött volna a borbélytól.

– Fáradjon be – mondta Agatha a csalódottságtól kissé udvariatlan hangon. – Mi szél hozta?

– Az unalom – felelte a férfi, és követte a konyhába.

– Tegye hasznossá magát. Nem boldogulok egy ventilátor összerakásával.

– Kérek egy kávé, és megcsinálom.

Charles szorgalmasan tákolgatta a jókora, talpas ventilátort.

– Aggie, van olyan csavarhúzója, amelyiknek kis kereszt van a végén?

– Abban a dobozban ott, a konyhaasztalon. Hogy issza a kávé?

– Ahogy mindig. Tejjel, cukor nélkül. Ha szerelmes lenne belém, emlékezne rá.

– Tessék, a kávéja, Charles. Én felmegyek átöltözni.

Odafent Agatha gyorsan lezuhanyozott, megtörülközött, és sortot húzott pamuttoppal.

Mire visszament a konyhába, a ventilátor már serényen forgott.

– Maga egy ezermester, Charles – dicsérte Agatha. – Mennyivel jobb így! Hogy szedte ki azt a nagy

csavart?

– Az óramutató járásával megegyező irányban kell kicsavarni.

– És ezt mégis honnét kellett volna tudnom? – Agatha leült a konyhaasztalhoz. – Lehet, hogy belebotlottam egy rejtélybe, Charles.

– Csak nem valami vérző tetemre bukkant?

– Tetemről szó sincs. – Elmesélte Charlesnak, hogy mikor a fodrásznál kiment a mosdóba, fültanúja volt egy nő rimánkodásának. – Aztán együtt vacsoráztam Mr. Johnnal, és távozáskor belefutottunk Mrs. Friendlybe.

– Az ki?

– Nemrégiben költözött Carselyba. Tavaly télen érkezett. A templommal szemközti kis házak egyikét lakja. Mr. John állította, hogy a hátunk mögött, az étteremben láthatott meg valakit, de én esküdni mernék rá, hogy tőle rezelt be.

– Van férje ennek a Mrs. Friendlynek?

– Igen, építési vállalkozó.

– Lehet, hogy a maga fodrása hanyatt döntötte az asszonyt? Vagy felcsapott zsarolónak?

Agatha szeme felcsillant.

– Én zsarolásra gondolnék. Hisz a nők a világon mindent kikotyognak a fodrászuknak! Hallania kéne.

– Szerintem keressük fel Mrs. Friendlyt.

– Úgy érti, most rögtön? – fészkelődött Agatha.

– Miért is ne? Nem kell kerülgetni a forró kását, kérdezzünk rá egyenesen, hogy mitől ijedt meg annyira.

– Nem kellene előbb odatelefonálni?

– Inkább legyen meglepetés.

– Hát, jól van – hajtott fejet Agatha. – Csak kirakom a cicákat a kertbe, és bezárok.

MRS. FRIENDLY HÁZA KICSI VOLT, takaros, emeletes, és nem tartozott hozzá előkert.

Becsöngettek, mire egy irdatlanul szőrös férfi nyitott ajtót. Atlétatrikót viselt sortal, és egész testét öszes szőrréteg fedte. Szörpamacs burjánzott a fülében, de az orrából is szőrszálak kandikáltak ki. Szokatlanul bágyadt szeme e szőrtenger mélyéről lesett ki rájuk. Hatvan felé járhatott, és Agatha egyenesen förtelmesnek találta.

Megmondta a férfinak a nevüket, és azt, hogy Mrs. Friendlyvel kívánnak szót váltani.

– Miről? – kérdezte a férfi emelt hangon.

– A nőegylet ügyeiről.

– Jöjjenek be – mondta erre a szőrös férfi kelletlenül.

A kicsinyke házban sötét volt, és áporodott levegő. Meghagyták az eredeti ólomüveg ablakokat, amelyek kintről nézve régimódi bájt kölcsönöztek a háznak, ám alig valamicske fényt eresztettek be. Mr. Friendly beterelelte őket a fülledt, sötét nappaliba, és azt mondta, azonnal hívja Lizát.

– Nem tudtam, hogy a pasas már nyugdíjas – suttozta Agatha. – Legalábbis annak látszik. – Dühödt sutyorgás hallatszott a hátulsó régiókból, majd Mr. Friendly éles, ingerült hangja: – Dobd ki őket, és punktum.

– Jesszum pepi – dünnyögte Agatha.

Liza Friendly lépett a szobába. Arca kerek és szívélyes, s bár középkorú, még mindig csinos asszony volt.

– A koncert miatt jöttek? – kérdezte.

– Nem egészen – felelte Agatha. – Tegnap este Mr. Johnnal vacsoráztam Blockley-ban, abban a francia étteremben, maga látott is bennünket, de mintha megijedt volna.

Liza egy rövid pillanatig éppolyan rémültnek tűnt, mint előző este, aztán derűsen közölte:

– Biztos furcsa látvány lehettem. De csak a hőség miatt. Friss levegőre volt szükségem. Azt hittem, elájulok. Még valami?

– Nos, ez minden – mondta Agatha.

Liza végig állva maradt, de az ajtó felé intett.

– Ez esetben nem is tartóztatnám magukat tovább.

Nem volt mit tenni, távozniuk kellett.

– Be se mutattam a barátomat – szólalt meg Agatha. – Sir Charles Fraith.

Liza azonban már a bejárati ajtóhoz ért, és kinyitotta előttük.

– Viszontlátásra – mondta előírásosan. – Kedves, hogy benéztek.

– Most aztán jól pofára estünk – mondta Charles. – Menjünk haza.

Visszatértek Agatha konyhájába. Agatha beindította a ventilátort, és töltött két csésze kávé.

– Na már most – kezdte Charles –, hogy zsaroló-e a pasas, azt csak egy módon deríthetjük ki.

– Hogyan?

– Gondoljon ki valami igazán zafos titkot, Aggie, aztán vigye el a fickót vacsorázni, és sírja el neki.

Aztán majd meglátjuk.

– Megtehetem éppen – mondta lassan Agatha. – Tudja, lehet, hogy túlságosan élénk a fantáziánk.

Mrs. Friendly talán csak a szőrös férjétől tart. Várjunk csak. A nőegyleti gyűlésen megemlítettem neki, hogy Mr. John a fodrászom, mire valami olyasmit mondott, hogy ő be nem tenné hozzá a lábát. És van itt még valami. Megkérdeztem Mr. Johnnt a hangokról, amelyeket a mosdóból hallottam, de ő azt mondta, csak a szomszédos boltot vezető, folyton marakodó házaspárt hallhattam. Nem kéne megfigyelnünk Mrs. Friendly házát, hogy lássuk, elmegy-e otthonról a férje?

– Előbb próbálkozzunk meg az én módszeremmel – mondta Charles. – Ebédeljünk meg valahol, aztán megnézném magamnak azt az eveshami fodrászszalont. Maga is bejelentkezhetne. Tetszett a múltkori frizurája.

– Köszönöm. Hol szeretne ebédelni?

– Most válasszon maga.

– Nem szoktam Eveshamben enni, de majd csak találunk valami helyet.

Beültek Charles kocsijába, és a forró vidéki tájon az A44-es út felé hajtottak.

– Ha felértünk a Fish Hillre, vágjunk keresztül Willersley-n – javasolta Agatha.

– Miért?

– Építik az új broadwayi összekötő utat. A Fish Hill aljában felállított közlekedési lámpák miatt többórás dugóba keverednénk.

– Milyen igaz.

Eveshamben Charles Agatha utasításait követve az Avon folyó mellett kialakított többszintes parkoló tetején állította le a kocsit. Onnét gyalog mentek a Bridge Streetig.

– Ez jó is lesz – mutatott Agatha egy Lámpás névre keresztelt étteremre.

– Remélem, ehető a sült krumplijuk – mondta Charles, amikor kinyitotta az ajtót Agatha előtt. – Szeretem a sült krumplit.

A sült krumpli valódinak bizonyult, nem fagyasztottnak.

– Na és mit mondjak Mr. Johnnak? – kérdezte Agatha.

– Ne hamarkodja el. Várjon, amíg elmennek vacsorázni. Fogadok, hogy mesélt már neki Jamesről.

Agatha büntudatosan pironkodott.

– Mindjárt gondoltam. No, lássuk csak. Már tudom is, James hamarosan hazajön, de nekünk viszonyunk van egymással.

Agatha az asztal lapját bámulta.

– Hohó, maga kis szószátyár! Tehát rólam is beszélt már. Ez a fickó aztán tényleg tudja, hogyan kell titkokat kiszedni valakiből.

– Arról nem tettem említést, hogy James tudott rólunk – mormogta Agatha.

– Akkor meg is van! Maga hozzá akar menni Jameshez. Ő szörnyen féltékeny természet. Nemrég levélben szerelmet vallott magának, és maga most attól fél, hogy James rájön a kettőnk dolgára, mert én is szörnyen féltékeny vagyok.

– Ezt megmondhatom – így Agatha. – Egyébként nem vagyok ennyire pletykás. Csak akkor épp úgy esett, hogy egy kicsit sokat ittam.

– Nem próbálta ágyba vinni magát?

– Elvárta volna, hogy hívjam be a házba. De nem, Charles. Én nem vagyok olyan romlott, mint maga. Meg is fogom neki mondani, hogy Jamesnek tartogatom magam.

– Nagyon derék.

Befejezték az evést, és a Bridge Streeten végigsétálva ráfordultak a High Streetre.

– Milyen szép az a ház ott – mondta Charles az út túloldalára mutatva.

– Kínai étterem – mondta Agatha. – Egész jó.

– Kit érdekel, hogy jó-e vagy sem! Miféle barbárok lakják ezt a várost, hogy nem őriznek meg egy ilyen épületet az eredeti formájában? Ott van egy újságárus. Veszek egy útikalauzt.

Agatha sóhajtott. Tűzött a nap, és a pára leolvasztotta a sminket az arcáról.

Charles kisméretű útikönyvvvel tért vissza.

– Tessék, itt van: a Drezda Ház. 1692-ben építtette... ezek szerint nem tévedtem a kort illetően... a worcesteri illetőségű Robert Cookes.

– Miért épp Drezda?

– A ház egyik tulajdonosa, dr. William Baylies anyagi nehézségek miatt Drezdába költözött, ahol Nagy Frigyes porosz király orvosaként tevékenykedett.

– Ennyi elég is lesz a történelemből. Ez az a fodrászat. Ó, a rossebbe!

– Mi az?

– Elfelejtettem, hogy ma szerda van. Csak fél napig tartanak nyitva. Pedig már készen álltam a sztorimmal.

– Na, ne vicceljen. Csak nem gondolta, hogy bemegy, időpontot kér, aztán mintegy mellékesen bejelenti: „James úton van hazafelé, és viszonyom van az itt megjelent Charlesszal”.

– Úgy értettem, készen állok, hogy elhívjam a borbélyt vacsorázni.

– Vegyük nyakunkba a várost. Mintha lenne itt egy apátság. Lássuk az útikalauzt! Áhá, csakugyan volt apátságuk, 700-ban épült, de VIII. Henrik felszámolta. Az egykori alamizsnás hajlék most múzeum.

– Maga éppolyan kiállhatatlan, mint a fodrászom – morogta Agatha. – Kész kiselőadást tartott nekem Simon de Montfort-ról.

– Hát, iskolázza le!

Az alamizsnás hajlék, ahol a mai kor alamizsnaosztója, egy szociális munkás segítette a város ágrólszakadtjait, tizennegyedik századi, terpeszkedő épület volt. Agatha és Charles bement. Agatha fizette ki a belépti díjat, ugyanis Charles hasztalan kereste az erszényét – ezt előre eltervezte, gondolta Agatha. Elolvasták az oklevelet, amely a franciaországi Dreux-t, Simon de Montfort szülővárosát nevezi meg Evesham testvérvárosaként.

– Stow-in-the-Woldról hallott már? – kérdezte Charles.

– Nem, miért, mi van vele?

– Egy tüneményes Loire menti kisváros testvérvárosi kapcsolatra szeretett volna lépni Stow-val, ezért a községtanács népszavazásra bocsátotta a kérdést, és egyöntetű nemleges döntés született.

– De miért?

– Képzeld, nem akartak közösködni a franciákkal. Azon a vidéken bizonyára még most is a waterlooi ütközet zajlik.

– Végül is mi lett a testvérvárosuk?

– Semmi. Viszont lesz majd egy új ivókútjuk. Nézze ezt a világtérképet, Aggie... 1392-es, fel tudja ezt fogni ésszel?

Agatha felsóhajtott. Fullasztó hőség volt, és majd megőrült egy cigarettáért.

– Evesham testvérvárosa továbbá a németországi Melsungen és a New Jersey-i Evesham.

– Unom a témát – nyafogott Agatha. – Inkább kiülnék a kertbe, majd ott megvárom magát.

– A kiállítás az emeleten folytatódik. Gyerünk.

Agatha figyelmét felkeltette két viktoriánus öltözék. A múzeumokban megtekinthető női cipellők általában parányiak, ám ezeknek az eveshami hölgyeknek tagadhatatlanul hatalmas patái voltak.

Továbbhaladtak. Agatha kínosan érezte magát, amint a gyerekkorából ismerős háztartási eszközöket pillantott meg.

Fellélegzett, amikor végére értek a túrának. Charles azonban ekkor még meg akarta tekinteni a két megmaradt templomot, a Szent Lászlót és a Mindenszenteket. Agatha bosszúsan kutyaolt mögötte, nem fért a fejébe, hogyan tud egy efféle léha alak így tűzbe jönni egy román bolthajtástól. Azután átsétáltak az öreg harangtorony sötét boltíve alatt, az épületet 1529 és 1539 között emelték, kerepelt tovább Charles, és a fűvön keresztül az Avon folyó felé tartottak. A folyó előtti kacsaúszató gyerekek kiáltozásától volt hangos.

– Hajdanán ide jártak a szerzetesek halászni – mondta Charles.

– Ülünk le egy percre – szólt Agatha elcsigázottan.

Egy padra telepedtek. Álmos, napsütötte világ tárult eléjük. Valami zenekar a *My Fair Lady*ből játszott dallamokat. Családok heverésztek a gyepen. Végtelenül biztonságos, végtelenül angol volt a látvány, és igen távol esett a zsúfoltabb városrészek otrombaságától. Evesham könnyed bája elbűvölte Agathát.

– Gyerünk hajózázni – javasolta Charles.

– Úgy érti, evezni?

– Ahhoz most túl meleg van. Kirándulóhajóra gondoltam.

Visszagyalogoltak a Bridge Streetre, el a többszintes parkoló mellett, le a mólóra, ahol épp indulóban volt egy járat.

Sétahajójuk befutott a Workman Bridge alá, a gáthoz érve kört írt le, aztán megint be a híd alá, és lassan siklott az apátsági kertek mentén.

– Tudta, hogy az eveshami apátság a gloucesteri székesegyháznál is nagyobb volt? – kérdezte Charles.

Agatha oda se bagózva hümmögött.

– És azt tudta-e... Mi baj van? – Agatha ugyanis hirtelen megszorította a karját.

– Az ott Mr. John – sziszegte Agatha.

A nyitott fedélzetű sétahajó éppen a teakert mellett úszott el. – A szőke fickó? – nézett oda Charles.

– Igen, ő.

Ahogy a hajó továbbhaladt velük, Agatha hátrafordította a fejét.

– A nő meg, aki vele van, azt hiszem, a Maggie nevű kuncaftja. A fodrásznál mindenki keresztneveket használ.

– A nő egyáltalán nem tűnt boldognak.

– Ugye, erre jövünk majd vissza?

– Rövidesen. Egy út mindössze fél óráig tart, úgyhogy most már bármelyik percben visszafordulhatunk.

Így is lett, a hajó nemsokára újabb kört írt le.

– Jól figyeljen – mondta Agatha. – Ezúttal alaposan meg kell néznünk őket.

Ám amikor a hajó elhaladt a teakert előtt, már üres volt az asztal, amelyiknél az előbb Mr. John ült Maggie-vel.

– Kár – mondta Agatha. – A nő a férjére panaszkodott neki, hogy nem értékeli őt eléggé. Gondolja, hogy Mr. John tényleg zsaroló? Talán csak egyszerűen szoknyabolond.

– Akkor Mrs. Friendly mitől ijedt meg úgy?

– Róla egészen megfeledkeztem. Majd megkérdem Mrs. Bloxbyt, a lelkész nejét. Ő talán tud valamit. Nincs kedve velem tartani?

Charles az órájára nézett.

– Nem lehet. Lassan haza kell mennem, este programom van.

– Micsoda?

– Stratfordba viszek egy lányt, megnézzük a *Macbethet*.

– Ó – konyult le Agatha. Csalódott volt, de emlékeztette magát, hogy Charles agglegény, és megvan a saját élete.

Rekkenő hőség volt akkor is, amikor a hajókázás után visszasétáltak a parkolóhoz.

– Estére nyakunkon a vihar – mondta Charles, amikor kihajtottak Eveshamből. Agatha kinézett a szélvédőn, és a Fish Hill fölött lilás fellegeket látott.

– Majd minden éjjel égiháború van – mondta –, másnap mégis változatlanul forró és párás az idő.

Charles morrantott feleletképpen. Úgy tűnt, a saját gondolataival van elfoglalva. Agatha érezte, ahogy újból alakot ölt tudatában a depresszió. Majd átmegy Mrs. Bloxbyhoz. Úgy talán valamivel gyorsabban eltelik az előtte álló magányos este.

Amikor Charles kitette, egy szóval sem említette, hogy ismét látni szeretné. Agathának az volt az érzése, hogy a fodrászos rejtély máris érdektelenné vált. Halk hangon elbúcsúzott a férfitől, és éppen akkor lépett be a házba, amikor az első kövér esőcseppek kopácsolni kezdtek a zsúptetőn.

Sietett beengedni a cicákat, és kinyitott nekik egy macskatápos konzervet. A macskák, Hodge és Boswell, a bokájához dörgölődzve doromboltak, mégis teljesen önállóknak tunk, mint akiknek vajmi kevés szükségük van Agatha Raisin társaságára.

Vakító villámlás vont a fényárba a konyhát. Aztán megdördült az ég, ami mintha alapjaiban reszketette volna meg az öreg házikót. Agatha felkattintotta a lámpát, de mit tesz isten, épp áramszünet volt a faluban.

Felvonszolta magát a hálósobába, és lefeküdt anélkül, hogy levetkőzött volna, magára húzta a takarót, és hallgatta a vihar dühöngését. Nyugtalan álomba merült, amelyből este hétkor, verítékben fürödve ébredt. Az ablakokon kései napfény sütött be.

Agatha felkászálódott az ágyból, és kinézett az ablakon. A napfényben csak úgy ragyogott a kert. Kihajolt egy kicsit, de még mindig melegnek és fojtottnak találta a levegőt.

Agatha lezuhanyozott, átöltözött, és indult a kertészlakhoz.

A küszöbön megtorpanásra készítette a lelkész dühödt hangja:

– Ennek a nőnek sose jut eszébe, hogy előbb idetelefonálhatna?

Agatha kis híján megfutamodott. Ez a baj a Mrs. Bloxby-féle hithű keresztényekkel; az ember hajlamos elfeledkezni róla, hogy nekik is van magánéletük.

De már nyílt is az ajtó, és Mrs. Bloxby kedves mosollyal üdvözölte, miközben kisépért az arcából egy ősz hajtincset.

– Láttalak jönni az úton – mondta. – Gyere csak be.

– És a férjed is látott – mondta Agatha búbanatosan. – Tökéletesen igaza van. Ide kellett volna telefonálnom.

– Ne is törődj az urammal. A hőség mindnyájunkat ingerlékennyé tesz, és neki az este még misét is kell tartania.

– Ez esetben...

Agatha hagyta, hogy beterelessék a házba, mikor is nagy zajjal bevágódott a hátsó ajtó, s ő az ablakon át a lelkészt pillantotta meg, amint dühödten csörtet a templomkertén át.

– Az a baj – fogott bele Agatha a kellemes nappaliban leülve –, hogy ha zavar engem valami, rögtön hozzád jövök, és bele se gondolok, hogy talán más dolgod van.

– Ez kölcsönös – mondta Mrs. Bloxby szívélyesen. – Nekem se szokott eszembe jutni, hogy felhívjalak. Főzök teát, és majd a kertben fogyasztjuk el, hátha közben frissebb lett a levegő.

Ő aztán sose izgatja magát, gondolta Agatha irigyen, ahogy az ablakon át elnézte Mrs. Bloxbyt; a lelkész neje a vízcseppeket törölgette le a kerti asztalról meg a székekről. Aztán eltűnt a konyhában, hogy elkészítse a teát, s kihívta Agathát a kertbe.

– Odanézz! – sikkantott fel Agatha. – A nagy melegtől gőzölögnek a sírok a templomkertben. Mint valami Drakula-filmben.

– Lassan itt a hónap vége. Nemsokára az időjárásnak is hűvösebbre kell fordulnia – felelte Mrs. Bloxby teát töltögetve. – Na, mi a baj? James?

– Nem, hanem a fodrászom. – Agatha beszámolt a gyanújáról, illetve Charles ötletéről, hogy állítsanak neki kelepécét.

– Ez veszélyes lehet. – Mrs. Bloxby nagy szürke szemében aggodalom ült. – Mr. John bizonyára hallott már a nyomozói hírnevedről.

– Emlékszik a férjem meggyilkolására. De a lapok mélyen hallgattak a nyomozásban betöltött szerepemről – mondta Agatha. – Mindig a rendőrség kapta a jó pontot. Mesélg nekem a Friendly házaspárról.

– Mint tudod, csak nemrég laknak Carselyban. De ha jobban belegondolok, pár hete jelenetet rendeztek a reggeli mise után. Alf mesélte. – A lelkész. – Alf arról beszélt a prédikációjában, hogy felül kell emelkednünk a materiális dolgokon, és aztán Mr. Friendly később azt mondta, reméli, hogy a neje odafigyelt a szentbeszédre, mert két kézzel szórja a pénzt. Mrs. Friendly tiltakozott, mondván, hogy ő csak egypár ruhát vett magának, mire a férj: „Új ruhák? Nem is vettem észre.”

– Szerinted hagyjam annyiban?

– Egyrészt igen, másrészt viszont borzasztó volna, ha kiderülne, hogy Mr. John mégis zsaroló. Gondolj csak bele, mennyi nyomorúság fakadna ebből! De miért nem beszéled meg a dolgot Bill Wong barátoddal?

– Nem lehet – így Agatha. – Elment nyaralni. – Még mindig neheztelt Billre, aki nem hívta fel, és nem akaródzott bevallania, hogy Bill itthon vakációzik.

– Na és a felettese, Wilkes?

– Szálka vagyok a szemében. Nem, előbb bizonyítékot kell szereznem. Abból még nem lehet baj, ha megpróbálom. Legrosszabb esetben megszarol. Megölni úgyse fog.

– Na és mi a terved?

– Eredetileg vacsorázni hívtam volna, de azt hiszem, inkább bejelentkezem hozzá, és ezúttal szemem-fülem nyitva tartom. Hátha más kuncsaftokat is sakkban tart.

– Légy óvatos! Ami az Ancombe-ban tartandó koncertet illeti, rendes tőled, hogy átvállaltad a büfét. Ne segítek?

– Megoldom. – Agatha már rég eldöntötte, hogy hivatásosokra fogja bízni a sütemények és egyéb finomságok elkészítését. Minden pénzt megér, hogy kitolhat Mrs. Dairyvel.

– Tudod, már kezdem bánni, hogy Mr. John-t a figyelmedbe ajánlottam. Csak hát olyan jó a híre. Mrs. Jessie Black, az ancombe-i nőegylet elnöke azelőtt valami képtelenül vörös, dauerolt hajjal flangált. Mr. John átfestette neki gesztenyebarnára, és ízlésesen egyszerű frizurába rendezte.

– Megpróbálok már holnapra bejelentkezni hozzá – mondta Agatha.

ÚJRA EVESHAMBEN. Az ódon épületek szikrát vetettek a rekkenő hőségben. Agatha a parkolóban állt meg, s bár szívesebben keresett volna helyet a fodrászat előtt, nem óhajtott ismét konfrontálódni valami besavanyodott helyi lakossal.

Mivel ezúttal éberem figyelt a nőánszokra, feltűnt neki, hogy éppen féltékeny pillantást vet rá a recepciós, egy rózsaszín köpenyes, unott szőkeség, a szíve fölött viselt kitűzőn a neve: Josie.

– Mázhim van, hogy valaki lemondta – csicseregte Agatha.

– Na igen – mondta Josie, és rózsaszín hajvágókendőt terített nem valami finoman Agatha vállára. – Mr. John szokatlanul nagy népszerűségnek örvend az idősebbek körében.

– Ezt vegyem célzásnak? – kelt ki magából Agatha.

– Jaj, ne tessék – hátrált el előle Josie kivörösödött arccal. – Máris szólok Yvette-nek, hogy mossa meg a haját.

Agatha levetette magát az egyik hajmosószékre, és körülnézett. Valahonnét a közelből egy nő panaszos kárálását hallotta:

– Újabban kezelhetetlenné vált. „Az a szar meg fog ölni”, mondom neki, mire ő, hogy a heroin a barátja. Kábítószeres a saját lányom! Ezt a szégyent. A szomszédom állítja, hogy az én Betty-m árulja is az anyagot.

– A férje nem tudna beszélni a fejével? – hallatszott Mr. John hangja.

– Jim? Ugyan! Azt se tudja, hogy Betty kábítószeres, és egy szavamat se hinné, ha elmondanám neki. Az a lány teljesen az ujja köré csavarta az apját. Mindig is apuci kicsi lánya volt.

Megjött Yvette, és törülközőt kanyarított Agatha nyakába. A továbbiakban a vízcsobogás elnyomta a borbély és kuncsaftja között zajló társalgást.

Agatha megállapította magában, hogy a fodrászszalon olyan, akár a pszichiáter heverője. Itt minden titkát kiadja az ember. Egy pillanatra se gondol bele ez a nő, hogy valamelyik vendég esetleg kihallgathatja őket, és később feljelentheti a lányát a rendőrségen? Nem, mert a fodrászatok és szépségszalonok a gyóntatószék megfelelői. Az egyetlen, aki hasznot húzhat a vallomásokból, maga a fodrász.

Agatha haját megtörölgették, azután átkísérték a szalonba, Mr. John széles mosollyal fogadta. Josie habpohárban kávé-t hozott a borbélynak, aki két csepp édesítőt pottyantott bele.

– A közelből hozatom magamnak a kávé-t – mondta. – Van egy kis kávézó itt átellenben. Kicsit lepukkant, viszont a kávéjuk pazar. Na, jöjjön, Agatha, máris rendbe hozzuk a haját.

Agatha sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy csodát tudna tenni ebben a hőségben. Rosszabb, mint ha esne.

– Majd meglátjuk.

Rátette a kezét Agatha vállára, és egy kicsit megszorította.

– Még tartozom egy vacsorával – mondta Agatha.

– Bizony ám, és be is fogom hajtani.

Agatha mély lélegzetet vett.

– Ráér ma este?

– Tulajdonképpen rá.

– Ó. Hát akkor, elmenjek magáért?

– Nem kell, nyolckor felveszem. Maga meg mit tátja itt a száját, Josie? Nem hallja, hogy szól a telefon?

Josie már ott se volt. Mr. John megvonta a vállát.

– Ezek a mai csitrik – dünnyögte.

Agatha haja visszakapta ragyogó fényét. A fodrásztól sietős léptekkel ment a parkolóhoz abban a reményben, hogy így talán nem izzad meg olyan nagyon, és nem teszi tönkre a frizuráját.

Hazaérve azon tanakodott magában, hogy nem kellene-e felhívnia Charlest. Ám igencsak durcás hangulatban leledzett. Hisz a férfi egy szóval se mondta, hogy újra látni szeretné. Átjáróháznak tekintette Agatha életét, és elvárta tőle, hogy ehhez tartsa magát.

GONDOSAN, DE SAJNOS a kényelmi szempontokat sutba dobva öltözködött. Azt olvasta, hogy megint divatba jött a túsarkú, vásárolt hát egy aranszínű bokapántosot, és büszkeséggel töltötte el a tény, hogy még mindig tud járni ilyen toronymagas sarkú cipőben. Ám a hőségtől megdagadt a lába, és a cipellő keresztpántjai belevágtak a húsába.

Mégis úgy döntött, hogy ki fogja bírni, hiszen csak ülnie kell, előbb a férfi kocsijában, utána meg az étteremben. Pont mielőtt a borbély megérkezett, Agatha aprócska diktafont csúsztatott a retiküljébe.

Mrs. Dairy ugatós ölebét sétáltatta éppen az Orgonás dűlőn, amikor Mr. John a kocsinhoz kíserte Agathát. Agatha diadalmas pillantást vetett a nőre, örvendett, hogy a falu szipirtyója a tulajdon szemével látja, amint Agatha Raisin egy szédítően jóképű férfiember karján távozik. Mrs. Dairy azonban ahelyett, hogy szokásához híven lefékezett és csúnyán nézett volna, a makrancos kutyulit maga után rángatva menekülőre fogta.

– Hová megyünk? – kérdezte Agatha.

– A moretoni Vadlibába.

– Pompás – mondta Agatha, habár nem rajongott az ötletért, ugyanis emlékezett rá, hogy a Vadlibában csak a kávézó részlegen szabad dohányozni. Furcsa, hogy az antialkoholisták valahogy soha nem mondják azt a másoknak, hogy lesz szíves nem inni előttük, a dohányosokat viszont szüntelenül arra kárhoztatják, hogy büntudatot érezzenek. Három kutató nemrégiben tanulmányt tett közzé arról, hogy a tejtermékek fogyasztása nagyobb eséllyel idéz elő rákot, mint a passzív dohányzás, mert míg a tejtermékek valóban halált okoznak, addig a dohányzás csupán az emberben természettől fogva benne lakozó rosszat csalogatja elő.

Mire odaértek az étteremhez, már majd megveszett egy cigarettáért, de nem mert szólni.

Az ölébe vette a retiküljét, kinyitotta, és stikában bekapcsolta a diktafont. De mindjárt ki is kapcsolta. Lármás társaság ült a szomszéd asztalnál, Agatha és a borbély alig hallotta egymás szavát.

Agatha megkönnyebbülésére a társaság egy idő múlva távozott. Ekkor újra bekapcsolta a diktafont, és párás tekintetet vetett Mr. Johnra.

– Jó végre kiszakadni a gondokból, és békésen elkölteni magával egy vacsorát.

– Gondjai támadtak, Agatha? – nyúlt át a férfi az asztal fölött, és megfogta Agatha kezét.

– James a gondom – mondta Agatha, és rémülten konstataálta, hogy könnybe lábad a szeme.

Mr. John hüvelykje a tenyerét cirógatta.

– Beszéljen róla.

– Hamarosan hazajön. Úgy hiányzott már, de viszonyom van Charlesszal.

– Azzal a nemesemberrel?

– Vele. Charles szörnyen féltékeny. Én próbáltam szakítani, de ő nem hajlandó lemondani rólam.

Félek, hogy James fülébe fog jutni a dolog. Bármit megtennék, de tényleg bármit, hogy ezt megakadályozzam.

A borbély tovább faggatta, s ahogy Agatha szép lassan lefestette előtte az erőszakos, féltékeny Charlest, szinte már maga is elhitte, hogy ez az igazság.

Hanem amikor együtt átvonultak a hallba kávézni, Agatha rádöbbsent, hogy eddig egyfolytában ő beszélt. Elővett egy csomag cigarettát.

– Undok szokás. Nem haragszik, Agatha, ha megkérem, hogy ne gyújtson rá?

– De nagyon is haragszom – csattant fel Agatha.

– Öngyilkosságot követ el.

– Mint mindenki, aki önhöz hasonlóan autóba ül, és méreganyagokkal pufogatja tele a levegőt.

Agatha ekkor sietve bekattintotta a retiküljét, amit a cigarettakeresés hevében szélesre tárt. Remélte, hogy a férfi nem szúrta ki a diktafont. Egyébként sem túl valószínű, hogy már ma este megszarolná.

Mr. John arról kezdett csacsogni, hogy milyen remekül megy neki az üzlet Eveshamben, már azon gondolkodik, hogy nyit még egy szalont.

– A fodrászok világában háború dúl – mondta nevetve. – Akárcsak a színházban. El se hinné, milyen irigy vetélkedés folyik. Megfordult a fejében, hogy szépségszalont nyitok.

Agatha beletúrt a táskájába, és kikapcsolta a diktafont. Kimerült és szomorú volt. És irtóztatóan fáj a lába.

Végül megszólalt:

– Jól érzem magam. Hazavinne most, kérem? – Intett a pincérnek, és kérte a számlát. – A vendégem, emlékszik?

– Fáradtnak látszik – mondta a férfi, kék szeme tele aggodalommal.

Hazafuvarozta a hallgatag Agathát, kíségtette a kocsiból, és így szólt hozzá:

– Nagyon szeretném megnézni az otthonát belülről is.

Agatha elerőtlenedve gondolkodott valami udvarias kifogáson, amikor a háta mögül felharsanó ádáz hangra összerezzent.

– Ki a jó nyavalya ez, Aggie?!

HÁROM

CHARLES ÁLLT OTT ökölbe szorított kézzel. Agatha első döbbenetében fel sem fogta, hogy csak színjátékot lát.

– Vacsorázni voltunk Johnnal – mondta. – Hadd mutassam be magát, Charles. Ez itt...

– Nem ismerkedem piszok fráterekkel. – Charles karon ragadta Agathát, és rántott rajta egyet. Agatha kezéből kirepült a retikülje, és a tartalma szerteszóródott az úton, ahová Agatha házának mozgásérzékelő lámpájának fénye esett. A kis, fekete diktafon végigszánkázott az utcakövön, és Mr. John lába előtt állapodott meg.

Ő azonmód felvette. Charles kővé dermedt, keze Agatha karján.

– Azt hiszem, ez az öné – nyújtotta Mr. John a diktafont Agathának, aki merev mozdulattal vette el tőle. A borbély tekintetéből kaján rosszindulat sütött.

Mr. John ezután egy intéssel beült a kocsijába, és elrobogott.

Agatha rögtön rátámadt Charlesra.

– Ez meg mire volt jó? – Azzal kétrét hajolva elkezdte felszedegetni a retikül tartalmát.

– Én csak a szerepemet játszottam – mondta Charles szelíden. – Benéztem a Vörös Oroszlánba, és megtudtam, hogy elment Mr. Johnnal. Ezért aztán úgy határoztam, hogy megvárom, míg hazaérnek, és előadom a féltékeny szeretőt.

– Szólhatott volna.

– Mégis mikor? Nem tudtam, mire készül. Miért nem hívott fel? Azt hittem, ez a mi kettőnk ügye.

– Na jó, menjünk be. Tele van a hócipóm. Mr. John látta a diktafont, tehát le vagyunk leplezve.

Charles bement Agatha után a házba, és követte a konyhába.

– Nem olyan biztos.

– Hogyhogy? – tudakolta Agatha, és dühödten bedugta a vízforralót a konnektorba. – Láttam a tekintetét, amikor odaadta a diktafont.

– Igen ám, de maga azelőtt a reklámparban dolgozott. Sokan hordanak maguknál diktafont. Olykor magam is, hogy emlékeztessen a találkozókra meg a tennivalóimra.

– Majd pont így fog érvelni egy zsaroló – gúnyolódott Agatha.

– Nem tudjuk, hogy zsaroló-e. Főzzön nekem egy kávé, amíg gondolkozom. Kérek egy cigarettát.

– Hisz nem is dohányzik.

– Mindig a másokét szívom. Ez színtiszta humanizmus. Így ők kevesebbet szívnak.

– És magának ingyen legyen. Olcsójános! De szolgálja csak ki magát. A táskámban talál egy csomaggal.

Agatha készített két csésze neszkávé. Újabban sosem főzött frisset, és a gyorsfagyasztott ételekre is visszaszokott. Képtelen volt levetkőzni a régi beidegződéseket. És belefáradt már, hogy a vidékit játssza.

– Most mitévők legyünk? – tette fel a kérdést az asztalhoz telepedve.

– Épp azt próbálom kitalálni. Induljunk ki abból, hogy a fickó zsaroló. Miért csap fel valaki zsarolónak?

– Hogy érezze a hatalmát?

– Nyilván a pénz is erős motiváció. Meg a kapzsiság. Mi lenne, ha megajándékozná őt valami méregdrága holmival? Hagyjuk Jamest. Lángoljon inkább a borbélyért! Hadd higgye, hogy ő az igazi.

– Milyen ajándéokra gondol? – kérdezte Agatha gyanakvón.

– Valami apróságra az Asprey-ből. A fickó dohányos?

– Nem, ő még az enyémet se szívja.

– Mit szólna egy pár ízléses, színarany mandzsettagombhoz takaros díszcsomagolásban?

– Az legalább ezer font! Mennyivel hajlandó beszállni?

Charles ravasz képet vágott, és a keze ösztönösen a zakója belső zsebéhez vándorolt. A külföldiek a szívükhöz kapnak, gondolta Agatha cinikusan, ellenben egy igazi, kékvérű angol a tárcájához nyúl, hogy biztosan megvan-e.

– Miért költsék el egy csomó pénzt egy vidéki fodrászra? – kérdezte Agatha.

– Azért – mondta Charles türelmesen –, hogy történjen valami, és azért kell, hogy történjen valami, mert különben elemésztí magát az unalom.

– És magát is – jegyezte meg Agatha éles ésszel.

– Csakhogy engem nem örül fel úgy az unalom, a depresszió és a reménytelen szerelem, mint magát, életem.

– Még átgondolom.

– Tegye azt. Majd meglátja, hogy a pasas olvadozni fog, és csakis a legjobbat fogja feltételezni magáról.

– Ha megitta a kávéját, kikísérem.

– Fáradt vagyok. Nem maradhatnék?

– Na, kifelé.

– Hát jó – állt fel Charles. – Majd tájékoztasson, hogy sikerrel járt-e.

– Nem mondtam, hogy megteszem.

– Gondolkozzon rajta, Aggie. Gondolkozzon csak.

CHARLESNAK IGAZA VOLT. Agatha képtelen lett volna kiengedni a markából az „ügyet”.

Másnap kora reggel kocsival kiment a Moreton-in-Marsh-i vasútállomásra, és beállt a peronon csoportosuló ingázók közé. Egyszer csak kijött a kuckójából a pénztárosnő, és elordította magát:

– Ma nem járnak a vonatok, nincs elég mozdonyvezetőnk.

Agatha szitkozódva sétált vissza a parkolóba a vashídon át. Elhajtott Oxfordba, és elvonatozott a Paddingtonra. A Paddingtonról taxival ment az Asprey Bond Street-i üzletéig.

A híres ékszerbolt már-már áhítatosnak nevezhető csendjében szemügyre vette a többtálcányi mandzsettagombot, míg végül egy masszív, színarany pár mellett döntött, és olyan árat fizetett érte, hogy a lélegzete is elállt.

Azután bebumlizott a belvárosba a brókeréhez, hogy meggyőződjön a részvényei kedvező állásáról. Ha már úgyis a belvárosban járt, benézett a Pedman vállalatnál dolgozó Roy Silverhez is, aki egykor a beosztottja volt, mielőtt ő túladott a maga vezette piárcégen.

– Rég láttam – mondta Agatha, és megállapította magában, hogy Roy még cingárabb lett, és egészségtelenebb színben van, mint valaha. Mindazonáltal látszott, hogy jól megy a sora. Agatha gyakorlott szeme rögtön felismerte rajta az Armani öltönyt.

– Rengeteg dolgom volt, mucikám. Mi újság Unalomfálván?

– Azt hittem, kedveli a vidéket. Hisz folyton arról beszél, hogy milyen szerencsés is vagyok.

– Az csak pillanatnyi elmezavar volt a részemről. Egy olyan kifinomult szellemet, amilyen én vagyok, elhervasztana a vidéki élet.

– Ugye, csak viccel?

– Távol álljon tőlem. Mi jót csinál mostanság? Falusi murikban vigad?

– Annál jóval izgalmasabb, amit csinálok – mondta Agatha, aztán eszébe jutott, hogy még gondoskodnia kell a büféről az ancombe-i hölgyek számára, jobb lesz hát hazamenni, és kapcsolatba

lépni egy catering céggel.

– Gyilkosság történt?

Agatha felvágós hangulatban volt.

– Egy zsarolót üldözök.

– Részleteket!

Agatha eleget tett a kérésnek, és ugyancsak felpiszkálta Roy kíváncsiságát.

– Tudja, mit, hétvégén lenézek magához és segíték.

De mert Roy már jó ideje nem kereste őt telefonon, Agatha sértetten csak annyit mondott:

– Ne jöjjön. Nem érek rá a hétvégén.

HAZAÉRVE FELHÍVTA A FODRÁSZATOT, és bejelentkezett két nappal későbbre. Másnap volt a koncert Ancombe-ban. Aztán feltárcsázott egy nő mircesteri catering céget, megrendelte a szendvicseket, süteményeket, miegymást, és házhoz szállítást kért másnap kora reggelre. Az volt a terve ugyanis, hogy maga viszi majd oda a finom falatokat a koncert helyszínére, mintha mindent ő készített volna.

A következő reggel átpakolta a kiszállított étkeket a saját dobozaiba, a dobozokat berámolta a kocsija csomagtartójába, és már indult is Ancombe-ba.

Azzal az ürüggyel, hogy a büfé előkészítése miatt sajnos nem kísérheti figyelemmel a koncertet, átszaladt a szomszédos terembe, ahol három iskolás lány várta, őket jelölték ki, hogy segédkezzenek Agathának az asztalok és székek felállításában. A teremben a közösségi helyiségekre jellemző szag terjengett: por-, korhadás- és izzadságszag. A cserkészeken kívül egy aerobikcsoport is rendszeresen használta a helyiséget.

Hallani lehetett, ahogy Miss Simms sipítózva kornyikál. Ha ez tényleg Cher akar lenni, hát akkor alighanem zsírleszívás közben kapták el.

Agatha átmelegítette a sütőben a meleg ételeket, süteményeket, szendvicseket rakosgatott tányérokra. Fenséges lakoma lesz.

Végezetül minden ajakról egyszerre csendült fel a himnusz – az ancombe-i hölgyek gondosan ápolták a hagyományokat. Ezt zajos széktologatás követte, aztán besorjáltak a terembe, és elragadtatott felkiáltásokkal fogadták a pazar étekkínálatot.

Mrs. Dairy azonban nem volt köztük. Kicsinyességből egy csomó pénzt kidobtam az ablakon, gondolta Agatha ritka büntudatos pillanatai egyikében.

Mrs. Friendly se jött el, így még a nyomozást sem folytathatja.

A találkozó végére halálosan nyüzötnak érezte magát. Mrs. Bloxby hátramaradt, hogy segítsen bepakolni az üres alumíniumtálcákat Agatha kocsijába.

– Pompásan megvendégeltél bennünket – mondta Mrs. Bloxby. – Ha valaha vissza akarnál menni dolgozni, beállhatnál profi cateringesnek.

Agatha szúrósan nézett rá, de a lelkész neje ártatlan képet vágott. Agatha azonban így is tudta, hogy leleplezték, és ez hülye érzés volt.

Életében először érezte úgy, hogy egyedül élni nehéz. Nem mintha a Jamesnél töltött kérészéletű vendégeskedés időszakát leszámítva bárkivel is együtt élt volna már. Ha együtt élne valakivel, akkor lenne kihez szólnia, miközben azon mélázik, hogy elmossa-e az alumíniumtálcákat. Miután a cateringesek elvitték a tálcákat, Agatha emlékeztette magát, hogy az efféle alumíniumtálcák lényege éppen az eldobhatóságuk, így aztán betuszkolta az egészet egy szemeteszsákba.

Fojtogató hőség volt. Agatha kiballagott a kertjébe. Már felhagyott a kertészkedéssel, egy helybélit szokott elhívni a kerti munkálatokra. Mrs. Simpson végezte a takarítást. Kár, hogy az életét nem élheti helyette valaki más. A kertész csak két nap múlva volt várható, s bár nemrég esett, a virágok

hervadásnak indultak a nagy hőségben.

Agatha fogta a locsolócsövet, és megindult vele a kerti csap felé, de félúton lerogyott egy nyugszékbe. Depressziója, amellyel már egy teljes napja viaskodott, most egyszerre elborította és mozgásképtelenné tette.

Csak ült ott, miközben lassan lement a nap, s a kert végében álló fák hosszú árnyékokat vetettek a földre. Egyszer régen a pénz és a siker hajhászása volt számára minden. A pénz egyet jelentett a legjobb éttermekkel, a biztonsággal, a legkiválóbb orvosi ellátással, ha netalán megbetegszik, és élete alkonyán egy jobb idősek otthonát köszönhet majd neki, ahol törődnek is a bentlakókkal. Olyan érzése volt, mintha élete apályba került volna, ő pedig megrekedt a pénz homokzátonyán.

– Nem fogom elemészteni magam – dünnyögte maga elé. Vénasszonynak érezte magát, miközben felállt a székből, a kerti sufnihoz battyogott, és kitolta a biciklijét. Néhány perccel később már a nyílt úton suhant, tekerte a pedált, mint valami megszállott, hogy száguldásával örökre maga mögött hagyja azt a másikat Agathát, aki egy csődtömeg.

Közben leszállt körülötte a sötétség, és kivilágosodott a házak ablaka. Amikor aztán már hazafelé tartott, és a Carselyba vezető hegyről süvített lefelé az utat közrefogó fák alagútjában, fásult nyugalom szállta meg.

Beengedte a kertből a macskákat, bezárkózott éjszakára, készített magának egy sonkás szendvicset, azután lezuhanyozott, ágyba bújt, és mély álomba merült.

Másnap reggel izomlázasan, ámde tetterősen ébredt. Elrakta a táskájába az ékszerdobozkát, és elhajtott a fodrászához. Broadwayből kiérve feltekintett az égre. Gomolyfelhők vonultak az égbolt kékjén. Változni fog az időjárás.

Mire elérte Eveshamet, az ég már szürkébe játszott. Nagy öröme akadt egy szabad és *legális* parkolóhely pont a fodrászat előtt.

Munkált azért benne némi ideges félsz, amikor benyitott az ajtón. A recepciós majdhogynem diadalittasan tájékoztatta, hogy ma Mr. Garry fogja megcsinálni a haját.

– Ki az ördög az a Mr. Garry? – mordult rá Agatha. – És ne vigyorogjon, ha velem beszél.

– Mr. John segédje – mondta a recepciós Josie. Agatha már épp azon volt, hogy lemondja az időpontját, ám ekkor egy pillanatra meglátta magát a számos tükör egyikében. Haja minden tartását elvesztette, szárnalmas látványt nyújtott.

Yvette megmosta Agatha haját, akit utána Mr. Garry gondjaira bíztak. Mr. Garryról kisült, hogy jóformán gyerekember, és szakadatlanul tévéműsorokról locsog. Agatha elvágta a szóáradatot és megkérdezte:

– Mi van Mr. Johnnal?

– Betelefonált, hogy nem érzi jól magát. Azt nem mondta, hogy pontosan mi baja.

– Itt lakik Eveshamben?

– Igen, a Cheltenham Roadon.

Agatha frizurája éppoly fényes és egészséges kinézetű lett, mint annak előtte, ő mégsem volt tökéletesen elégedett, mert egy kissé merevnek találta a formáját. Máskor hangot is adott volna a nemtetszésének, és újból megdolgoztatja a fodrászt, de nem akarta fecsérelni az időt. Amikor fizetett, bekeretezett oklevelet vett észre a pult mögött. Szóval Mr. John vezetékneve Shawpart.

Átsétált a postára, kikérte a telefonkönyvet, és csak egyetlen Shawpartot lelt benne. Feljegyezte a házsámot, és az autójába visszaülve a Cheltenham Road felé vette az irányt. Amikor az Avon folyón átívelő hídon hajtott, felfigyelt rá, hogy a víz zöldesfeketén, nyugodtan hömpölyög a komor ég alatt.

Hegynek fel, el az autószerviz, majd a kórház mellett, tovább az elkerülő út irányába, és már meg is érkezett Mr. John házához, egy igen terebélyes, modern villához. Agatha leparkolt, végigkaptatott a

rövid gyalogsvényen, és becsengetett.

Sokáig csend volt, amelyet csak az Agatha háta mögötti úton duruzsoló forgalom zaja tört meg. Kezdtet istenigazában beborulni. Aztán csoszogó léptek hallatszottak, mintha egy vénséges vén ember közeledne.

Agatha máris megbánta, hogy eljött. Nyílt az ajtó, már amennyire a biztonsági lánc engedte.

– Á, maga az. – Mr. John hangja. – Fáradjon beljebb.

Kiakasztotta a láncot, és hátralépett. Az előszobára homály borult. A férfi előrement a nappaliba, villanyt gyújtott, és megfordult.

Agatha felsikkantott. Mr. John arca telis-tele volt feketés zúzódással.

– Magával meg mi történt? – kérdezte Agatha. – Autóbaleset?

– Az. Tegnap este belém rohant valami részeg ifjonc, és lefejeltem a szélvédőt.

– Nincs légsákja? Vagy nem kapcsolta be a biztonsági övet?

– Az én kocsimban nincs légsák. Épp elindultam, így még nem voltam bekötve.

– Mit mondtak a rendőrök?

– Nem jelentettem az esetet. Elvégre mit tehettek volna? Nem jegyeztem meg a másik kocsni rendszámát.

– Akkor is el kell mennie a rendőrségre! A biztosító...

– Hagyjuk az egészet. Nincs kedvem erről beszélni. Mit akar tőlem?

Agatha eleinte úgy tervezte, hogy kacérkodni fog, de a borbély ütött-kopott ábrázata láttán elbizonytalanodott.

– Hallottam, hogy beteg – kezdte –, és aggódtam magáért.

– Ez kedves – erőltette meg magát a férfi. – Megkínálhatom valamivel? Teát? Vagy inkább valami erősebbet inna?

– Ne fáradjon. Mióta lakik itt?

– Miért?

– Csak úgy – pillogott Agatha, és beletúrt a táskájába. – Fogadja el tőlem ezt a kis csekélységet. – Azzal átadta neki az ékszerdobozkát.

A férfi kinyitotta, és meglepetten bámult a bársonypárnán pihenő súlyos, arany mandzsettagombokra.

Egyszerre az arckifejezése és a modora is megváltozott.

– Ez nagyon szép. És borzasztóan nagylelkű. Nem is tudom, mit mondjak.

Agathához lépett, és arcon csókolta.

– De most már aztán muszáj lesz innunk valamit, hogy ezt megünnepeljük. Ragaszkodom hozzá.

Kiment, és pár pillanat múlva egy üveg pezsgővel meg két pohárral tért vissza. Szakszerűen felbontotta az üveget, töltött a poharakba, s az egyiket Agathának nyújtotta.

Agatha megemelte a poharát.

– A barátságra.

– Erre iszom. Nagy szükségem lenne egy barátra. – A borbély hangja most először csengett őszintén. Lehet, hogy félreismertem, töprengett Agatha.

Mr. John a karcsú pezsgőspoharat finom kezében tartva leült.

– Az előbb azt kérdezte, mióta lakom itt. Úgy egy éve. Előtte Portsmouthban dolgoztam, és levegőváltásra volt szükségem. A *Fodrások lapjában* olvastam, hogy eladó egy üzlethelyiség itt, Eveshamben. Eljöttem, hogy megnézzem magamnak a várost. Nincs benne semmi modern vagy kifinomult. De valahogy megfogott az álmosága. Azt is tudtam, hogy sok tehetős ember él a környező falvakban. Szinte rögtön az elejétől virágzott az üzlet. Bár mostanában felmerült bennem, hogy tovább kéne lépni. Higany lesz a fenekemben, ha egy kicsit is hosszabban időzöm valahol.

Agatha felmérte a környezetét, a nehéz bútorokat meg a sötét tapétát, amelyet semmitmondó cotswoldi jelenetek díszítettek, csupa élettelen kép, helyi művészek festenek ilyeneket, amikor fényképről másolnak.

– Bútorozva volt a ház, amikor ideköltözött?

– Igen, csak bérelem. Nem az én ízlésvilágom. Na és hogy áll a zűrzavaros szerelmi élete, Agatha?

Agatha életunt vállrándítást mutatott be.

– Charles kis jelenete volt az utolsó csepp a pohárban. Jamesből is elegendem van. – Lebámult a padlóra, és arra gondolt, bárcsak képes lenne parancsra pirulni. – Helyette egyfolytában maga járt a fejében.

– Én is gondoltam magára – mondta a férfi. – Remek csapatot alkotnánk.

Agatha meglepetten nézett rá.

Mr. John letette a poharát, és előredőlt.

– Azt mondta, nem érti, miért nem költöztem fel Londonba. Nos, már én is gondoltam rá. Az egyik vendégemtől tudom, hogy maga remek szervező, és azelőtt a piárszakmában dolgozott. Persze ezt már maga is mondta, de én csak utóbb gondolkoztam el rajta. Van elég tőkém, hogy kibéreljek egy üzletet a városközpontban, pontosabban Knightsbridge-ben, a Sloane Streeten, közel a Harrodshoz. Az én fodrásztudományommal meg az ön reklámszakmabeli jártasságával én lehetnék az új Vidal Sassoon.

Bárcsak hinni tudnék benne, hogy nem vagy zsaroló, gondolta Agatha futólag. De addig is ámitásra fel!

– Igazán érdekes ötlet. Hiányzik London. És legalább kimásznék végre a veremből, amit magamnak ástam. Mikor vágunk bele?

– Időbe telik, míg felszámolom az eveshami üzletet. De jövőre nekivághatunk.

Mr. John ezek szerint nem tulajdonított jelentőséget a diktafonnak. Agatha felállt.

– Most már mennem kell. Sajnálom, hogy balesetet szenvedett. Mikor megy vissza dolgozni?

– Napok kérdése.

– Majd akkorra kérek időpontot, amikor biztosan tudom, hogy bent van.

Mr. John alaposan szemügyre vette.

– Ezt Garry művelte magával, igaz? – Agatha bólintott. – Látja, ez itt a bökkenő. Borzasztóan nehéz olyan segédet találni, akinek érzéke is van a dologhoz. Jó fodrásznak születni kell, ez nem tanulható.

Kikísérte Agathát az ajtóhoz.

– Amikor legközelebb eljön hozzám a fodrászatba, azt is megbeszéljük majd, hogy mikor vacsorázunk együtt. – Átkarolta és megszorította Agatha vállát. – Remek páros leszünk. Ha pénz kell, nekem nem gond, hogy szerezzek.

– Nekem is van valamennyi félretett pénzem. Be tudok szállni.

Erre a férfi a karjába ölelte, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Hogy élhettem mindeddig maga nélkül – mondta rekedtesen.

Lám, lám, gondolta Agatha remegve, ahogy a kocsijához ment. Talán tényleg félreismertem. Hisz olyan édes pofa!

Úgy döntött, beugrik Eveshambe bevásárolni arra az esetre, ha Charlesnak kedve támadna nála vacsorázni. Unta már az éttermi kosztot. A villa egy mellékutca sarkán állt.

Agatha befordult a mellékutcába, hogy Y kanyarral visszahajtsa a városba. Ebben a pillanatban vette észre Mr. John kocsiját, amely egyetlen karcolás vagy horpadás nélkül pompázott a ház oldalánál.

Ilyen rövid idő alatt nem hozhatta rendbe. Lehet, hogy egy féltékeny férj verte össze? Valaki, akit zsarolt?

Hanem Agatha még mindig az ajkán érezte azt a csókot, és hajlamos volt úgy vélekedni, hogy nincs semmi hiba a borbéllyal, legfeljebb csak annyi, hogy kissé szoknyabolond.

Miközben a városi szupermarket felé vezetett, egyszerre jóleső izgalom fogta el a borbély ötletétől, hogy szalont nyitnak Londonban. Agatha Raisin épp eléggé dörzsölt üzletasszony ahhoz, hogy sikerre vigyék a tervet. Mr. John kétségkívül tehetséges, tehetségesebb azoknál a londoni fodrászoknál, akikhez Agathának eddig szerencséje volt. Azt, hogy anyagilag is beszáll a buliba, csak azért mondta, hogy a borbély horogra akadjon, és ne legyenek fenntartásai Agathával.

De mi van, ha Mr. John tényleg komolyan gondolja? Akkor Agatha kiszabadulna végre Carselyből, és megint izgalmas, tevékeny életet élhetne. James nem találná itt, amikor hazatér. Ha dolgozik, nem is lenne ideje az ezredesen merengeni.

Cél nélkül kószált a szupermarketben, nem tudta eldönteni, mi legyen vacsorára. Aztán az jutott eszébe, hogy dőreség lenne drága ételkülönlegességekre herdálni a pénzt, hiszen Charles minden másnál jobban szereti a kolbászos tojást sült krumplival.

Beállt a sorba, és fizetett, közben egyfolytában az motoszkált a fejében, hogy a londoni fodrászszalon a menekvést jelentené számára.

Otthon aztán, amikor elkezdte kipakolni, amit vásárolt, győzött a jobbik esze. Mr. John nyilvánvalóan az elbűvölő vonzerejével veszi le a nőket a lábukról. Ugyanakkor... ugyanakkor... Ha okkal gyanakszik, hogy Agatha a nyomában van, akkor miért hozakodik elő egy olyan üzleti javaslattal, amely kettőjük szoros együttműködésére épül? A borbély egy petákot sem kért tőle. Agatha önként ajánlotta neki a pénzt. Föltelefonálta Charlest, hogy áthívja vacsorázni, és megmondta neki, hogy nagy újság van.

Szomorú, de igaz: Agatha a szerelem rabja lett, és kész volt bárkire átirányítani ezt az érzést, akárkire, csak ne James Lacey legyen az.

CHARLES AKKOR TOPPANT BE, amikor az első villám átcikázott az égen.

– Reméljük, most már tényleg megváltozik az idő – mondta.

– Nem baj, ha a konyhában eszünk? – kérdezte Agatha.

– Nem, dehogy. Milyen gyorsfagyasztott csemegékre számíthatok?

– Kolbászos tojás lesz sült krumplival, frissen sütve.

– Jó! Bundás kenyeret is kérek hozzá.

– Ahogy óhajtja. Amíg én sütögetek, addig töltsön magának italt, és hozzon nekem egy gin-tonikot.

Vacsora közben majd mesélek.

Amint Agatha odafordult a tűzhelyhez, hatalmasat dördült az ég, és az egész házban kiment a villany.

– A fenébe! Mindjárt gyújtok gyertyákat – kiáltott ki Charlesnak, aki a nappaliban állt, a zsúrkocsi mellett. – Ne mozduljon.

Feltúrta a konyhafiókokat a gyertyákért, amelyekből a sűrű áramkimaradásokra gondolva mindig készenlétben tartott párat. Megjelent Charles, kezében az étkezőasztalról leemelt gyertyatartóval.

– Ha minden oké, máris hozom az italokat.

– Várjon egy kicsit. Van a mosogató alatti szekrényben egy nagyobbfajta elemlámpám. – Agatha előkereste, és odaadta neki.

Charles a konyhaasztalra tette a gyertyatartót, az elemlámpát magával vitte.

– Hála istennek, hogy gáztűzhelyem van – mormogta Agatha.

Amikor a vacsora elkészült, leültek enni a gyertyafényben.

– Szóval, mi történt? – kérdezte Charles.

Agatha beszámolt neki a borbélynál tett látogatásáról, Mr. John viharvert ábrázatáról, az üzleti

ajánlatról, no meg arról, hogy később látta a férfi sértetlen kocsját a ház mellett.

– Ezek szerint valaki eltángálta a pasast. Helyes – jegyezte meg Charles.

– Azon tűnődtem, hogy talán tévedtünk – így Agatha. – A zsarolást illetően. Lehet, hogy egyszerűen csak nagy nőbolond.

– Ráadásul sikeres, ezt olvasom ki a szeméből. Agatha, a fickó a pénzére utazik.

– A pénzt én ajánlottam, nem ő kérte. Ő csupán állást kínált nekem.

– Ne is álmodjon róla, hogy elfogadja.

– Talán mégis. Lassacskán megaszalódom itt Carselyban.

– Amikor a londoni életéről mesélt, az volt a benyomásom, hogy ott is csak nyűglődött, még ha nem volt is tudatában. Itt legalább barátok veszik körül, maga körül mindig zajlik az élet.

– Csak egy rövid időre gondoltam. Próbaképpen. Nem számolnám fel az itteni házamat, amíg nem biztos.

– Aggie, maga vén bolond, hát mégiscsak behálózta az a borbély.

Agatha összerezte a „vén” szóra, és így védekezett:

– A nyomozást mindenképpen folytatom. Csak közben jobban megismerem a pasast. Hogy biztos legyek a dolgomban.

– Szerintem a tűzzel játszik.

– Miért? Ha mégis megszarolna, egyből megyek a rendőrségre.

– Aggie, a zsarolók veszélyes alakok. Meg van maga örülve.

Csakhogy Agatha már elképzelte magában, milyen lenne újra Londonban dolgozni. Ne is adjuk alább a Bond Streetnél!

Először is: világraszóló felhajtást kell csapni. Rendezni egy nagyszabású partit, ahová az összes médiasztárt meghívják. Szinte az orrában érezte a Bond Street benzingőzét, a parfümériákból szállongó illatokat, lelki szemével látta a művészeti galériákban megcsodálható remekműveket meg az Asprey kirakatában sziporkázó ékszereket.

És talán, de tényleg csak talán, ha Mr. John még egyszer megcsókolná, James emléke végérvényesen a feledés homályába veszne.

– Beszélhetünk másról is... – húzta fel az orrát Agatha.

– Nem erről van szó, csak van egy olyan érzésem, hogy hamarosan szüksége lesz a segítségemre. Hallja a vihart, Aggie? Remélem, ma este nem akar hazazavarni.

– Itt alhat... a vendégszobában.

Megszólalt a telefon. Agatha a konyhában vette fel. Mr. John meleg, aggódó hangja:

– Csak tudni akartam, hogy jól van-e.

– Jól, igen. Miért?

– Itt ez az ítéletidő. Kicsavart fák mindenütt. Van magánál áram?

– Nincs, de gáztűzhelyem van, és vannak gyertyáim.

– Tisztára felvillanyozott a mi kis közös vállalkozásunk, szeretném, ha beszélne még róla. Esetleg átugorhatna hozzám holnap délután. Mondjuk háromkor?

– Boldogan. Tűnés innen! – Ugyanis Charles közben a háta mögé lopódzott, és csókkal illette a tarkóját.

– Mi folyik ott? – tudakolta a fodrász. – Van magánál valaki?

– Senki – felelte Agatha. – Csak egy szúnyog. Viszlát holnap.

Hátraperdült, hogy ledorongolja Charlest.

– Ezt most miért kellett? John volt az.

– Azt magamtól is kitaláltam. Bajba sodorja magát, Aggie.

– Nem sodrom – tiltakozott Agatha durcásan. Elővette a fagyasztóból az almás pitét, és berakta a sütőbe. – Ezt már régen ki kellett volna venni – mondta. – Ülünk le ejtőzni.

Amikor beléptek a nappaliba, visszajött az áram.

– Pompás – szólalt meg Charles –, most már nézhetjük a tévét.

Bekapcsolta a készüléket, és addig váltogatta a csatornákat, amíg az egyikén rá nem akadt a *Hill Street Blues* soros epizódjára, és kényelmesen elhelyezkedett a televíziózáshoz.

– Meg se kérdezett, hogy mit akarok nézni – morgott Agatha. – A saját tévémen!

– Csitt!

Így hát sorozatot néztek, majd egy Barbra Streisand-film következett, és Charles nagy rajongója volt Barbra Streisandnak. Míg a férfi a képernyőt bámulta, Agatha hagyta, hogy az új életről szőtt álmok betöltsék a gondolatait, akár a füst, amely kezdett szép lassan előkigyózni a konyhaajtó alól. Tudniillik megfeledkezett az almás pitéről, ám erre csak akkor eszmélt rá, amikor a füst már a tévékészülék elé is belebegett. Agatha kirohant a konyhába, lekapcsolta a sütőt, és kitárta az ajtót meg az ablakokat. Finom, hűvös levegő áradt be. Agatha kisétált a kertbe. Már elállt az eső, és a parányi hold fagyosan úszott a tépett felhők között. Teleszívta a tüdejét friss levegővel, közben a konyha is kiszellőzött. A pite szénné égve került elő a sütőből. Kizúdította a szemetesbe, azután serény konyhatarításba fogott.

Mire végzett a tisztogatással, a film is véget ért, és Charles már a *Star Trek: Az új nemzedék* című sorozatot nézte, Riker parancsnok szakálltalan babaarcúságából ítélve annak is egy korai epizódját.

– Charles! – ripakodott rá Agatha. – Későre jár, és már elvonult a vihar. Menjen haza.

– Otthon nem tudom fogni a Sky TV-t, és ezt a részt még nem láttam.

– Lóduljon, Charles!

A férfi zúgolódva távozott.

– Holnap is benézek – mondta –, bár nem érdemli meg a törődésemet.

MÁSNAP KIFEJEZETTEN HŰVÖS VOLT, és Carsely lakói a Brit-szigetek többi lakosával egyetemben, miután heteken keresztül bosszankodtak a meleg miatt, most a hidegre acsarkodtak.

Agatha gondosan válogatta össze a ruháját: kosztümöt vett fel selyemblúzzal, és indult Eveshambe. Az előző napi álmai már megfakultak, és ez így is maradt volna, ha John nem öleli rögtön az első pillanatban a karjába, és ha nem csókolja szájon ugyanazzal a forró szenvedéllyel.

Agatha rogyadozó térddel ült le. A férfi zúzódásai rohamosan gyógyultak, és a szeme soha nem volt még ennyire kék.

– Gondolkozott azóta a javaslatomon? – kérdezte a borbély.

Agatha megvillantotta piáros tudását. Kifejtette, hogy szerinte már a kezdetektől nagyban kéne játszani, tehát példának okáért a Bond Streetet kellene megcélozni. Körvonalazta, milyen úton-módon tervezi felkelteni a média érdeklődését, hogy minél nagyobb hírverés legyen.

– És tudja, mi lesz a nevünk?

– Gondolom, egyszerűen Mr. John.

– Nem, nem. Maga lesz a „Boszorkányos Bobbely”.

Mr. John elgondolkozva nézett rá, aztán kitört belőle a nevetés.

– Ez jó. Könnyű megjegyezni. Tényleg tetszik.

Egész délután erről tárgyaltak. Aztán a férfi kínait rendelt. Vacsora előtt kinyitott egy üvegcset, és két tablettát pottyantott belőle a szájába.

– Gyógyszert szed? – kérdezte Agatha.

– Ez csak vitamintabletta, multivitamin-készítmény, a neve Lifex. Én erre esküszöm. Az üzletben is

tartok belőle. Nem próbálja ki?

Agatha fogta az üvegcsét, és kirázott egy szemet.

– Nem szeretem a tablettákat – mondta a jókora barna zselatinkapszula láttán. – Félek, hogy a torkomon akadna. Milyen a hatása?

– Feltölt energiával. Na, együnk.

Vacsora közben folytatták az eszmecserét, és jobbnál jobb ötleteik születtek az asztal mellett. Agatha nem szívesen köszönt el a férfitől.

Ha marasztalta volna, Agatha alighanem beadja a derekát, de John csupán még egyszer megölelte, miközben jó éjt kívánt, és ismételten elkápráztatta Agathát egy csókkal, fellobbantva a nő reménytelenül romantikus érzelmeit.

Miközben Agatha ábrándos hangulatban hazafelé vezetett, arra jutott, hogy a Mr. Johnra vonatkozó minden gyanúja megalapozatlan volt. Utóvégre mire építette őket? Egy falusi asszony ijedelmére, aki feltehetően belehabarodott a fodrászába, talán írt neki egy buta kis szerelmes levelet, és a hirtelen haragú férje megorrontotta a dolgot.

A hangpostáján üzenet várta Charlestól, de Agatha nem akarta visszahívni, esze ágában sem volt alászállni a rózsaszín magaslatokból. Mr. John – nem, ezentúl csak John, pokolba a formaságokkal! – azt mondta, vette magának a bátorságot és bejelentette Agathát mindjárt másnapra. Vagyis hamarosan viszontlátják egymást.

A szerelem állapotában Agatha egyszerűen képtelen volt eldönteni, hogy mit vegyen fel. Noha másnap idejében nekifogott a készülődésnek, végül kapkodva távozott, kabátot kanyarítva a pulóverszoknya együttes fölé, miután sorra kapkodta le magáról a sikkesebb összeállításokat, nem akarván olyan benyomást kelteni, mint aki nagyon igyekszik.

Még össze kell majd hoznia a borbélyt egy hozzáértő belsőépítésszel, gondolta, amikor mintegy a gazda szemével körbenézett a szalonban. A recepciós ne legyen undok bestia, mint Josie, de túl csinoska se legyen.

Megmosták a haját, és a csupa izgalom Agathát bevezették Mr. Johnhoz.

– Agatha – mondta a fodrász meleg mosollyal. Megérintette Agatha vállát, aztán jó erősen megszorította.

Agatha riadtan pillantotta meg a tükörben a férfi képmását: arca betegesen vöröslött a zúzódások alatt.

– Elnézést – dünnyögte a borbély, és kiviharzott a mosdóba. A magnóból hatvanas évekbeli popzenei válogatás szólt. Éppen a Beatles bömbölte, hogy „She’s got a ticket to ride”, ricsaja betöltötte a szalont. Amikor a nóta véget ért, Agatha és vele együtt mindenki más is hallhatta a mosdó felől az öklendező hangokat.

Agatha odament az ajtóhoz, és bekopogott:

– Mi baj van?

A válasz egy újabb szörnyűséges öklendezésroham volt. Aztán Garry lépett oda mellé.

– Nagyon rosszul van – mondta Agatha, és megrángatta az ajtókilincset. – John! John! Engedjen be! Odabentről hajmeresztő hörgés, majd puffanás hallatszott.

– Be kell törni az ajtót! – ordított rá Agatha Garryre.

A cingár Garry nekivetette magát az ajtónak, de csak a vállát fájdtotta meg.

A vendégek mind Agatha köré gyűltek. Neki nem került el a figyelmét, hogy Maggie is köztük van.

– Valaki hozzon egy csavarhúzót vagy vésőt – mondta Agatha. – Hamar! Josie, maga hívja a mentőket!

Garry eltűnt a hátsó régióban, és egy szerszámos ládával tért vissza. Agatha fogott egy vésőt, és

felfeszítette vele a zárat. A gyengécske zár recsegeve-ropogva adta meg magát.

Mr. John immár kiterülve, mozdulatlanul feküdt a padlón, sűrke szeme a plafonra meredt. Teremtőm, még a szeme színe is megváltozott, hüledezett Agatha.

Letérdelt, hogy kitapints a férfi pulzusát, de alig érzett valamit. A távolban felvijjogott a mentősziréna. Istennek hála, a kórház viszonylag közel van.

Émelyítő bűz ülte meg a helyiséget. Hányadék borított mindent.

– Itt a mentő! – kiáltotta Josie. Agatha kivételével mind az ajtóhoz tódultak. Ő tehetetlenül nézte Johnt, sajnos nem tudott elsősegélyt nyújtani. Aztán észrevette, hogy a férfi kulcsai kicsúsztak a zsebéből. Felkapta a kulcscsomót, és a szoknyája zsebébe rejtette.

Megjöttek a mentők, és megkérték az embereket, hogy álljanak félre. Aztán örökkévalóságnak tűnő idő után elvitték a borbélyt, akinek infúziós cső lógott a karjából, és oxigénmaszk takarta az arcát.

Befutottak a rendőrök is, és feljegyzéseket készítettek.

– Első hallásra ételmérgezésnek tűnik – mondta egyikük.

– Most már hazamehetek? – kérdezte a Maggie nevű nő halottsápadt arccal. – Elég nagy megrázkódtatás ért.

– Világos. Csak felírjuk a nevüket meg az elérhetőségüket, és már mehetnek is. Addig azonban itt kell maradnia.

Némelyik vendég lesújtott hangot hallatott, mert bár még rajta volt a hajukon a dauervíz vagy a festék, minél hamarabb el akarták húzni a csíkot. Maggie lerogyott és sírva fakadt.

Agatha úgy érezte, mintha a kulcsok lyukat égetnének a zsebébe. Miért is kellett eltennie őket?

Hát azért, gondolkozott az ijedtségtől kiélesedett tudattal, mert Mr. John talán *tényleg* zsaroló, én meg *tényleg* hülye voltam, ahogy Charles mondta. És ha *tényleg* zsaroló, akkor az is lehet, hogy rejteget valamit a házában, ami kínos Mrs. Friendlyre nézve. Szegény Mrs. Friendly. Miért kelljen tovább szenvednie? Agatha észre se vette, hogy vérbeli vidékként okoskodik: Mrs. Friendly ugyan csak egy ismerős, ő mégis úgy érezte, hogy meg kell védenie, még ha ehhez törvényt kell szegni, akkor is.

Lediktálta a nevét és a címét az egyik rendőrnek. Haja még nedves volt, de nem törődött vele. Mielőbb át kell kutatnia a borbély házát, aztán valahogy visszacsempésznie a kulcsokat a szalonba. Mire Mr. John felépül az ételmérgezésből, addigra Agatha így vagy úgy pontosan tudni fogja róla, hogy hitvány gazember-e, vagy csupán elsőrangú fodrász, akinek nincs semmiféle takargatnivalója. A következő gondolata az volt: gyilkosság. Lehetett ez gyilkossági kísérlet? A rendőrség nem fogja átkutatni Mr. John házát egy közönséges ételmérgezés miatt.

Jaj, dehogynem, gondolta át sebtében. Hisz mindent át kell vizsgálniuk, ha tudni akarják, hogy mit evett az áldozat. A kínai étel! Remélte, hogy nem azzal volt a gond. Bár akkor az ételmérgezéses tünetek már korábban jelentkeznek, ráadásul ő maga is megbetegszik.

Meztelennek és sebezhetőnek érezte magát, amikor leparkolt az egyik mellékutcában, a Cheltenham Road közelében, és gyalogosan útnak eredt a villa felé. A szomszédok esetleg kifigyelhetik, de ha őt nem veszik észre, arra akkor is emlékezhetnek, hogy milyen típusú és rendszámú autó parkolt a ház előtt. Eléggé be volt borulva, levél se rezdült. Agatha a villa irányába lopakodva idegesen tekingetett jobbra-balra, de egyik ablakból sem lestek rá, és éppen akkor senki sem dolgozott a kertjében.

Kesztyűt húzott, és egy darabig elbabrált a kulcsokkal, mielőtt megtalálta a jót, és belépett a házba.

Vajon hány szempár figyelte behatolását a szemközti házból? Majd arra hivatkozik, hogy Mr. Johntól kapta a kulcsokat az ájulása előtt. Istenkém, a fodrászatban dolgozók bármikor megcáfolhatják! De ha már egyszer itt van, akkor nem fog meghátrálni.

Bejárta a néma, sötét, bútorokkal zsúfolt szobákat. Sehol egy íróasztal vagy iratszekrény.

Továbbment az emeletre. Az első két hálósoba a lakatlanság jeleit mutatta, a harmadik, tágasabb nyilvánvalóan a férfié. Átkutatta az éjjeliszekrényt, azután a szekrényben lógó zakók zsebeit is.

Félmunkával most már nem érte volna be, így újra leóvakodott. S akkor a lépcső aljában felfedezett egy ajtót, amely az előbb elkerülte a figyelmét. Le volt lakatolva. Talán a pincébe vezet.

Belepróbálgatta a kulcsokat, míg meg nem találta a jót. Valahol messze mennydörgött.

Agatha felkattintotta a belül lévő villanykapcsolót, és leereszkedett a meredek kőgrádicson a pincehelyiségbe. Éppen a kapcsoló után nyúlt, hogy világosságot csináljon odalent, amikor a feje fölött valami zajt hallott. Eloltotta a lépcsővilágítást, s csak állt ott a sötétben és zihált, akár az üzött vad. Biztosan a rendőrök jöttek meg.

Agatha táskájában volt egy kis elemlámpa. Bárcsak találna másik kijáratot! Hevesen kalapáló szíve valamelyest visszavett a tempóból. Agatha a fülét hegyezte. Gyanús neszezés hallatszott odafentről. Erre már összeráncolta a homlokát. A rendőrök nagyobb zajt csapnának. Aztán baljós, kotyogó hangot lehetett hallani. Agatha lefelé jövet behúzta maga után az ajtót, csak hogy a lakat kinyitva lógott az ajtó túlsó oldalán.

Aztán egy irdatlan zubbanás, és hallatszott, ahogy záródik a bejárati ajtó.

Agathán a pillanat törtrésze alatt halálos rémület lett úrrá: valaki rágyújtotta a házat!

Felkattintotta a villanyt. Poros helyiség tárult a szeme elé edzőgépekkel, súlyokkal, a sarokban asztallal – az asztal fölött mocskos ablak.

Ahogy később visszagondolt rá, megállapította magában, hogy egy hidegfejű detektív az iratokat is magával vitte volna az asztalból, ám ő akkor kizárólag arra tudott gondolni, hogy nem akar élve elégni.

Felmászott az asztalra, és nekiesett az ablaknak, de az nem engedett. Akkor lemászott, hogy odavonszoljon egy nehezebb súlyt, és kitörte vele az ablakot, amelyen fűrészes szélű lyuk keletkezett. Agatha kiütögette az üveg maradékát, és kesztyűs kézzel felhúzta magát. Gyomos földdarabon bukkant ki.

A ház melletti kertrészben találta magát, a ház és a garázs között.

Megbújt a bokrok mögött. Hogy juthatna ki észrevétlenül? Előkapta a zsebéből a kulcsosomót, és behajította az ablakon.

Ekkor pont a feje felett hatalmasat dördült az ég, és ömleni kezdett az eső, de úgy, hogy még a szemközti házakig se lehetett látni.

Egy nő szaladt végig az utcán. Most már Agathának is volt mentsége a futásra.

Rohanni kezdett az özönvízszerű esőben, és meg se állt a kocsijáig.

Levegő után kapkodva, az ijedtségtől zokogva hajtott el. Az ipartelepnel kis híján karambolozott, és ráébredt, hogy elfelejtette bekapcsolni az ablaktörlőt.

Ráhajtott az elkerülő útra, és lassan, óvatosan vezetett hazáig, át Broadwayen, fel a Fish Hillre, végig a Chipping Camden-i út mellett elvezető meredek lejtőn, majd egy balkanyarral hegynek le a Carselyba vivő, fák képezte alagúton át.

Amikor belépett a házába, az eső éppen kezdett alábbhagyni. Bevágta maga mögött az ajtót, leroskadtt a földre, és ölbe vette a telefont. Charlest hívta, és reszketett a hangja beszéd közben:

– Jöjjön át. Rettenetes dolog történt.

Ekkor vette csak észre, hogy még mindig kesztyűben van. Letépte magáról a kesztyűt, és bevitte a nappaliba. Egy egész zsák gyújtózt bedobált a kandallóba, a tetejére nagy halom aprófát pakolt, és meggyújtotta. Mikor már a kéményben dübörögtek a lángok, tűzre vetette a kesztyűt. A cipője! Ha marad valami a házból, minden bizonnyal átvizsgálják majd a szőnyeget, és felfedezik a lábnyomait. Levetette a cipőjét, és azt is behajította a tűzbe, azután lekuporodott a lobogó lángok elé, és átfogta

magát, úgy ringatózott.

Amikor megszólalt a csengő, megkönnyebbült csuklás szakadt fel belőle, és sietett ajtót nyitni. Charles állt a küszöbön kifogástalan toalettben, mint mindig. Agatha a karjába omlott, és könnyekben tört ki.

– Ejnye, no – csitítgatta Charles, és beterelte a házba. – Mit művelt már megint? Mi ez a bűz? Csak nem régi csizmákat éget?

A nappali felé kormányozta Agathát.

– Csüccs le! Iszunk egy konyakot. Magának tömény füstszaga van, és bőrig ázott.

Töltött két pohárral, és az egyiket odanyújtotta neki.

– Ezt igya ki, aztán elmeséli szépen Charlie bácsinak, hogy mi történt. Megerőszakolta magát? Persze akkor most inkább mosolyogna.

– Ne legyen közönséges! Csak nem hiszi maga is azt, hogy a nők szeretik, ha megerőszakolják őket?

– Atyavilág! Szegénykém, szóval tényleg megerőszakolták. Idehallgasson, Agatha. Ez már nem a sötét középkor. Most rögtön felhívjuk a rendőrséget, és...

– NEM ERŐSZAKOLTAK MEG! – visította Agatha.

– Hanem?

– Üljön le és hallgasson végig! Azonnal elmondom. Nem is értem, hogy lehettem ilyen lüke.

Charles figyelmesen hallgatott, míg Agatha Mr. John rohamáról, a kulcs elemeléséről, aztán meg arról mesélt, hogy valaki felgyújtotta a borbély házát.

– Maga tisztára mebuggyant – jegyezte meg a férfi. – Valaki biztosan észrevette magát. A gyújtogatás nélkül talán még megúszhatta volna. Rendőrök, törvényszékiek, a biztosítótársaság kárbecslői, jóságos ég, ott nyüzsögnek majd mindenütt, hogy az utolsó négyzetcentimétert is átfésüljék.

– Mit csináljak? – siránkozott Agatha.

– Imádkozzon.

– Komolyan kérdeztem.

– Nos, ha a fodrász tényleg olyan súlyos rohamot kapott, aztán meg felgyújtották a házát, én ebből arra következtetek, hogy valaki meg akarta ölni. Kórházba szállították, tehát feltehetően rendbe fog jönni, és ha felépül, talán el tudja majd mondani a rendőröknek, hogy ő kire gyanakszik.

– Most maga buggyant meg – mondta Agatha. – Ha zsaroló a pasas, akkor nem fogja kiadni a rendőröknek a lehetséges gyanúsítottakat, mert valamelyik áldozata mindent kitálalhat.

– Tudja, mit, látogassuk meg, vagy inkább csak maga, és töredelmesen vallja be neki, hogy elcsórta a kulcsait. Hátha megesik magán a szíve.

– Még azt fogja hinni, hogy én gyújtottam fel a házát.

– Szerintem ő pontosan tudja, hogy ki volt.

– De mi van, ha mégsem zsaroló, csak egy ártatlan szoknyapecér?

– Van egy olyan sanda gyanúm, hogy szélhámós a fickó. Mindenképpen menjünk be a kórházba.

Az eveshami kórházban arról értesítették őket, hogy Johnt átszállították a mircesteri központi kórházba.

– Akkor irány Mircester – mondta Charles.

Néma csendben hajtottak át Mircesterbe.

– Mi a vezetékneve a fickónak? – kérdezte Charles, amikor leparkolt a kórház előtt.

– Shawpart.

– Hát akkor lássuk a medvét.

Kiszálltak.

– Jaj, Aggie.

– Mi az?

– Nagyon buták vagyunk. Hisz maga kétszer is járt a pasasnál teljesen legálisan, és ez minden esetleges ujj- és cipőlenyomatot, vagy ottmaradt hajszálat megmagyaráz. Egyébként is, hogy tudnák azonosítani, hogy az a maga ujjlenyomata?

– Az egyik korábbi ügy során levették az ujjlenyomatomat.

– Akkor se olyan rossz a helyzet. Ha megtalálják a kulcscsomót, úgyis azt fogják hinni, hogy a gyűjtogató hagyta el. Mondjuk, ez elég furcsa.

– Micsoda?

– Maga hallott valakit bemenni. Vagyis nem azt hallotta, hogy betörnek.

– Így igaz – mondta Agatha elképedve.

– Tehát hacsak valamelyik szomszéd észre nem vette magát, nincs mitől tartania. Egy ételmérgezésből meg nem fognak nagy ügyet csinálni. Valószínűleg már fel is tud ülni a pasas, és éppen most helyezi be a kontaktlencséjét.

– Nem is tudtam, hogy kontaktlencsét hord.

– Gondoljon arra a nagyon kék szempárra.

– Akkor hát ezért láttam szürkének a szemét, amikor megtaláltam összeesve a vécében?

– Pontosan – ragadta karon Charles. – Lassan jobb detektív leszek, mint maga.

NÉGY

EGYÜTT MENTEK BE A KÓRHÁZBA, egyenest a recepcióra.

– John Shawparthoz jöttünk látogatóba – mondta Charles.

A recepciós nő utánanézett a nyilvántartásban.

– Az intenzíven fekszik. Önök a rokonai?

– A húga vagyok – mondta Agatha, és Charles gondolatban felnyögött.

– Menjenek fel az intenzív osztályra, ott majd eligazítják önöket.

– Mi a ménkűért hazudott? – sziszegte Charles, amikor elsétáltak.

– Nem megyek el innen anélkül, hogy tudnám, mi van vele.

Az intenzív osztály előtt ápolónő ült egy asztalnál.

– Mr. Shawparthoz jöttünk – mondta neki Agatha.

– Rokonai?

– A húga vagyok.

– De hát akkor a rendőrség bizonyára értesítette... nagyon sajnálom. Mr. Shawpart két órával ezelőtt meghalt.

– Miben?

– Valamilyen mérgezés következtében, de biztosat csak a boncolás után tudunk majd.

– Köszönjük – mondta Agatha, azzal megragadta Charles karját, és indulni készült.

– Várjanak csak – szólt utánuk a nővér. – Kérem, mondják meg a nevüket.

– Sokkot kaptam – motyogta Agatha, és eliszkoltak Charlesszal.

Odakint Charles jól leteremtette:

– Látom, mindenáron a zavarosban akar halászni. Személyleírást fognak adni magáról a rendőröknek.

– Sebaj. Ezek szerint valaki megmérgezte Mr. Johnt.

– Még mindig lehet ételmérgezés. Abba is bele lehet ám halni. Talán rossz volt a szíve. Várjuk ki a végét.

– Hajtsunk el a háza előtt, lássuk, mi maradt belőle.

– Ez kezd strapás lenni – zsörtölődött Charles. – Na mindegy.

Miközben a férfi vezetett, Agatha fejében csak úgy cikáztak a gondolatok. Nem felejtette el, amit James mondott róla Cipruson, hogy a hebehurgyaságával viszi előbbre a nyomozást, míg a gyilkos végül magát leplezi le. Ez akkor rosszul esett neki. Most mégis úgy tűnt, hogy igaz. De ez nem lehet gyilkosság, az ki van zárva.

Amikor odaértek az eveshami Cheltenham Roadra, és megközelítették a házat, látták, hogy rendőrségi szalag keríti körbe a kiégett romhalmazt. Szép lassan gurultak el mellette. Egy szolgálatos rendőr gyanakvóan figyelte a kocsijukat, mire Charles a gázra taposott.

– Hát, ebből nem sok maradt – mondta. – Az a kotyogó hang, amit hallott, nyilván benzin volt.

– Meglehet – felelte Agatha fáradtan.

– Fel a fejjel! Legalább nem maradt semmi nyom.

– Arról sem, hogy kit zsarolt, ha egyáltalán zsarolt valakit.

– Most már nem tehetünk semmit.

AGATHA EGÉSZ MÁSNAP VÁRT, de nem kereste fel a rendőrség. A második nap végére már kezdett fellélegezni, és maga is kezdett hinni benne, hogy egyszerű ételmérgezési esettel állnak szemben, aztán

csengettek, amitől nyomban megállt benne az ütő.

Ajtót nyitott, és Bill Wong detektívfelügyelő állt a küszöbön, kerek képe csupa szigor. Egy rendőrnővel érkezett.

– Bemehetnénk, Mrs. Raisin?

Mrs. Raisin. Nem Agatha.

Agatha hátralépett, és beengedte őket.

– De jó látni magát, Bill – csivitelte. – Azonnal főzök kávét.

– Nem kérünk. Hivatalos ügyben jöttünk.

Agatha bevezette őket a nappaliba. A díványra ültek le egymás mellé. Agatha hamar odahúzta a tűzvédő rostélyt a kandalló elé, hogy elfedje a salakot, amit elmulasztott kitakarítani onnét.

Aztán idegesen leült egy székre velük szemben.

– Nemde, ismerte Mr. John Shawpartot? – fogott hozzá Bill.

– Igen, a fodrászom volt.

– Csak ennyi?

– Barátok voltunk. Párszor együtt vacsoráztunk.

Bill tekintete keményen szegeződött rá.

– Kezdjük az elején. A nálam levő lista szerint maga is ott volt a fodrászatban, amikor a férfi rosszul lett.

– Igen.

– Továbbá egy nő, akinek a személyleírása önre illik, látogatást tett a mircesteri kórház intenzív osztályán, és a férfi hűgának mondta magát.

Agathában felmerült, hogy hazudnia kéne, aztán mégsem tette.

– Én csak tudni szerettem volna, hogy mi történt. Miért maga foglalkozik az ügyel, Bill? Ez a worcesteri nyomozóhivatal hatásköre.

– A segítségünket kérték, s mert ön gloucester-shire-i lakos, engem bíztak meg, hogy kérdezzem ki. Nagyon rosszul tette, hogy családtagnak adta ki magát.

– De miért? – szegezte neki a kérdést Agatha dühtől felpaprikázva. – Hát nem ételmérgezés volt?

– Ricinmérgezés.

– Mi az a ricin?

– A ricinus magjából kivonható méreg. John Shawpartot meggyilkolták. Mázli, hogy pont egy olyan patológust fogtunk ki, aki korábban kutatásokat végzett a ricinmérgezésről. Úgyhogy csillapodjon le, és mondjon el nekünk mindent, amit tud.

Agatha úgy döntött, hogy nagyjából elmondja az igazat, azt viszont kihagyja, hogy ott volt a férfi házában, amikor valaki felgyújtotta.

– Az úgy volt – kezdte –, hogy hallottam egy pletykát, miszerint zsaroló a pasas. Elhatároztam, hogy a közelébe férközöm, és utánajárok ennek.

– És miből gondolta, hogy zsaroló?

– Megérzés. A nők a fodrászatban sok mindent kifecsegték neki a magánéletükről, együtt is láttam öt néhányukkal, és mindig levertnek, riadtnak tűntek.

– Neveket is tud?

Agatha gyorsan mérlegelt. Mrs. Friendlyt nem árulhatta el azok után, hogy annyit fáradozott a védelme érdekében.

– Egyiküket ismerem a szalonból. Azt hiszem, Maggie-nek hívják. A fodrásznál csak keresztnéveket használunk.

– Leírná nekem?

– Nos, barna hajú, teljesen átlagos nő, düledt a szeme. Ott volt, mikor először jártam a szalonban. A férjére panaszkodott, hogy nem érti meg őt, vagy valami ilyesmi, aztán sétahajókázni mentem egy barátommal, és a teakertben, a híd előtt megpillantottam Maggie-t, aki Johnnal volt, és elég boldogtalan képet vágott.

– Ez még mindig nem magyarázza meg, hogy miért hitte az áldozatot zsarolóknak, vagy ha annak hitte, akkor meg miért akart üzleti kapcsolatra lépni vele?

Agatha arca lángba borult.

– Kitől hallott erről?

– Az áldozat mesélte a Garry nevű segédjének.

– Csak a bolondját járatam vele. Hátha esetleg elárulja magát.

– Továbbra sem világos, miként jutott arra a következtetésre, hogy a fickó zsaroló.

– Megsúgták az ösztöneim – hangoztatta Agatha. – Na jó, egyik este vele vacsoráztam, és mikor kiléptünk az étteremből, volt ott egy nő, aki halálra vált arccal meredt Mr. Johnra.

– Miféle nő?

– Nekem nem volt ismerős – füllentette Agatha.

– Írja le!

– Pöttöm kis nő, a haja fekete, szemüveges – sorolta Agatha lázas igyekezettel.

– Hm. Na és ki volt az a férfi, aki elkísérte magát a kórházba?

– Charles, Sir Charles Fraith.

Bill elővette a mobilját.

– A telefonszáma?

– Így kapásból nem tudnám megmondani.

– Akkor kérem a telefonkönyvet.

Agatha beszélni akart Charlesszal még az előtt, hogy Bill elérné a férfit. Kiment az előszobába, fogta a telefonkönyvet, és a nyitva hagyott bejárati ajtón keresztül áthajította a sövényen.

Azzal ment vissza a nappaliba, hogy sehol sem találja.

Bill gúnyos pillantást vetett rá, aztán felhívta a tudakozót, megszerezte Charles számát, és bepötyögte, miközben Agatha azon imádkozott, hogy Charles ne legyen otthon. Ugyancsak elszontyolodott, amikor Bill beszélni kezdett:

– Sir Charles, Mrs. Raisintől hívom. Át tudna jönni esetleg? Szeretnénk feltenni önnek néhány kérdést. Rendben. Akkor a viszontlátásra.

Szpora léptek kopogása hallatszott, majd Mrs. Dairy lépett a szobába, kezében telefonkönyvet szorongatva.

– Mrs. Raisin, kérem – mondta –, ha feleslegessé vált a telefonkönyve, javaslom, hogy inkább a kukában helyezze el.

– Fogalmam sincs, miről beszél – hárított Agatha.

– Majdnem eltalálta vele a kiskutyámat, amikor áthajította a sövényen.

Agatha kitepte a telefonkönyvet a kezéből.

– Lesz szíves távozni? Nem érek rá.

Mrs. Dairy tekintetében mohó kíváncsiság villant.

Bill felállt, és így szólt:

– Igen, ez magánügy, úgyhogy legyen olyan kedves.

Mrs. Dairy távozott, de süttött róla, hogy vérig van sértve, amiért nem elégíthette ki a kíváncsiságát.

– Térjünk vissza John Shawpart meggyilkolásának napjára – mondta Bill. – Mondja el, amit tud.

Agatha megkönnyebbült, hogy átmenetileg békén hagyják a zsarolásra vonatkozó kérdéssel, és

előadta, hogy a borbély aznap igencsak rossz színben volt, váratlanul kiszaladt a mosdóba, aztán a szalon teljes közönsége hallotta azt a borzasztó öklendezést, majd ő, Agatha felfeszítette a mosdó ajtaját, és ájultan találta odabent Mr. Johnt.

– Ételmérgezésre gyanakodtam – folytatta. – Mi másra gondolhattam volna? Előző este kínait ettünk Mr. Johnnal az otthonában...

– Ezek szerint vele volt a halálát megelőző este. Tudja esetleg, hogyan kerültek az arcára azok a zúzódások?

– Ühüm. Azelőtt is jártam már nála egyszer. A szalonban mondták, hogy beteg, én meg kiderítettem a címét, és odamentem. Döbbenet láttam az ábrázatát. Azt mondta, autóbalesete volt, csak nem jelentette az esetet. Állítólag nem volt bekötve, és nekizuhant a szélvédőnek, de mikor elmentem tőle, láttam a kocsiját a ház mellett, egy karcolás se volt rajta, úgyhogy arra gondoltam, talán egy féltékeny férj tángálhatta el.

– Ezt miből gondolta?

– Hát, ugye, együtt láttam azzal a Maggie-vel, meg velem is kikezdett. Feltételeztem, hogy sportot űz a nők szédítéséből.

– Tud róla, hogy a gyilkosság napján az áldozat házát felgyújtották?

– Hallottam hírét – hazudta Agatha. – Már nem is tudom, kitől.

– Körbelocsolták a házat benzinnel, és lánggra lobbantották.

– Láta valaki a tettest?

– A környező villák lakói sajnos mind dolgozó emberek, az a néhány kivétel meg éppen másfelé nézett.

Agatha elfojtotta az ajkára toluló megkönnyebbült sóhajt.

Bill egyenesen ránézett.

– Van köze a dologhoz, netalántán tud róla valamit?

Mennyi hazugság, gondolta Agatha elcsigázottan.

– Semmit a világon – felelte.

– Akkor ezt egyelőre hagyjuk. Most vegyük át még egyszer, hogy mi történt a szalonban.

Agatha újfent részletesen elbeszélte a történeteket. Aztán hallotta, hogy kocsii áll meg a ház előtt. Charles! Vajon mit vall majd?

– Halihó, Bill – vitorlázott be Charles. – Mi ez? Csak nem kínvallatás?

– Foglaljon helyet, Sir Charles.

– Ej, de hivatalos! Biztosan arról az istenverte fodrászról van szó. Meggyilkolták, mi?

– Meg.

– Hogyan?

– Ricinnel.

– Ricinnel? Milyen egzotikus. Azt a bolgár disszidentet is így ölték meg, aki a hetvenes években a londoni BBC-nek dolgozott. Úgy hívták, Markov. Kémregénybe illő sztori. Esernyővel lábon szúrták, úgy injektálták belé a mérget. Később kiderült, hogy egy fémgolyót juttattak a húsába. Csakhogy én arra is emlékszem, hogy azt mondták, a ricint szinte lehetetlen kimutatni, és nincs ellenszere. Hogy sikerült rájönni?

– Úgy hozta a véletlen, hogy a patológus korábban minden olyan orvosi feljegyzést áttanulmányozott, amely a Markov-ügyben született. Jelenleg a Scotland Yard Fekete Múzeumában őrzik azt a parányi, mindössze 1,77 mm átmérőjű platinagolyót, benne a két pindurka, 0,35 mm-es lyukkal, amelyben a mérreg volt.

– A fodrásszal is így végeztek?

– Nem, a jelek szerint ő lenyelte a ricint. Zselatint találtak a szervezetében. Ebből úgy gondoljuk, hogy a mérget valamilyen tablettába rejthették.

– A Lifex – kapott a szón Agatha.

– Az micsoda? – kérdezte Bill.

– Vitamintabletta. Láttam Mr. Johnnál egy dobozzal. Azt mondta, multivitamin, és a szalonban is tartott belőle. Jó nagy zselatinkapszulák.

– Végre valami, amin elindulhatunk – lelkesült fel Bill. – Telefonálok egyet.

Azzal kiment a mobiljával az előszobába. Agatha szerette volna figyelmeztetni Charlest, hogy ne fecsegen túl sokat, ám a nagydarab, flegma rendőrnő úgy vizslatta őket, akár valami ritka állatfaj egyedét.

Bill visszajött és leült.

– Az új információra tekintettel John Brudge felügyelő, a worcesteri nyomozóhivatal embere is hamarosan idejön.

Agatha felnyögött.

– Már mindent elmondtam, amit tudok.

Bill ezt elengedte a füle mellett, és Charles felé fordult.

– Ön hol jön a képbe, Sir Charles? Tán önnek is az volt a benyomása John Shawpartról, hogy zsaroló?

– Erről először Aggie-től hallottam. Gondoltam, remek multság lenne utánajárni a dolognak, úgyhogy jól feltüzeltem az öreglányt. Meggyőztem, hogy menjen el a fickóval vacsorázni, és mondja neki azt, hogy James Lacey úton van hazafelé, ő meg attól tart, hogy az ezredes hírért veszi a viszonyunknak. Persze Aggie-nek mindezt magnóra kellett volna vennie arra az esetre, ha a pasas pénzt követelne tőle a hallgatásért cserébe, de minden balul sült el.

– Mi történt?

– Hogy alátámasszam Aggie meséjét, lesben álltam a háza előtt, míg megjöttek az étteremből, mert úgy gondoltam, eljátszom a féltékeny szeretőt. Sajnos kissé túljátszottam. Megrántottam Aggie-t, a táskája elrepült, és a fickó észrevette, hogy kiesett belőle a diktafon.

– Mondott rá valamit?

– Lássuk csak, valami olyasmit mondott, hogy „azt hiszem, ez az öné”. Sanda vigyor ült ki a képére, de mint később Aggie-nek is mondtam, sokan hordanak magukkal ilyen szerkentyűt.

– Később az áldozat felvetette Mrs. Raisinnek, hogy társuljanak, tehát nem hihette, hogy gyanakszanak rá.

– Hát – kezdte Agatha tétován –, csak azért, mert elhittem vele, hogy belezúgtam.

Bill hátradőlt ültében.

– Kénytelen vagyok ismét megkérdezni: miért tartottak ki a meggyőződésükben, hogy zsarolóval van dolguk?

– Épp most mondtam Billnek, hogy az étteremből jövet John és én láttuk azt a pöttöm kis nőt, meg hogy milyen sápadt és rémült – mondta Agatha, és a szemével próbált jelezni Charlesnak, hogy ne árulja el Mrs. Friendlyt.

– Majd én beszélek – így Charles élénken, és Agatha gondolatban felnyögött.

– Szóval, untuk a banánt – kezdte Charles.

– Hogy mondja? – emelte meg Bill a hangját.

– Ránk tört az unalom. Elegünk volt. Nem volt kedvünk semmihez. Így mikor Aggie tréfálkozni kezdett, hogy biztosan zsaroló a pasas, belementem a játékba, más szóval adtam alá a lovat. A hecc kedvéért.

- Csakhogy valaki közben meghalt, meggyilkolták – mondta Bill száraz hangon.
- Úgy van, ebből is látszik, hogy valami tényleg bűzlött körülötte, és a maga dolga kideríteni, hogy micsoda. Mindenesetre nekünk semmi közünk az egészhez.
- Ön ugyebár, bement a kórházba Mrs. Raisinnel, Sir Charles. Ő az elhunyt hűgának mondta magát. Majd annak dacára, hogy Mrs. Raisin még az ön érkezése előtt azt vallotta, ő csak hallomásból tudja, hogy Mr. Shawpart házát felgyújtották, a gyilkosság éjjelén történetesen épp az ön kocsiját látták arra elhajtani.
- Kíváncsi voltam, hogy hol lakik – mondta Charles fáhangon.
- Na jó, tisztázzunk néhány dolgot. Mrs. Raisin, melyik étterembe mentek, amikor az ijedt nőt látták?
- A Korona Korcsma melletti bisztróba, Blockley-ban.
- Ön azt vallotta, hogy az áldozat halálát megelőző este kínait ettek. Hol?
- Házhoz szállítást kértünk. Az étterem nevére nem emlékszem.
- Ami a tervezett londoni vállalkozást illeti, a Garry nevű segéd szerint John Shawpartnak az volt a benyomása, hogy ön annyira odavan érte, hogy kész lenne minden költséget állni.
- Agatha arca lángba borult szégyenében.
- Elismerésem az alakításáért, Aggie – mondta Charles. – Ez tényleg azt hitte, hogy maga fülig szerelmes belé.
- Ami persze csak színjáték volt – mondta Bill. – Egyelőre végeztünk. Később mindkettőjüknek vallomást kell majd tennie.
- A worcesteri nyomozóhivatal embere mikorra várható? – kérdezte Agatha.
- Hamarosan.
- Akkor én maradok – közölte Charles vidáman –, hogy két legyet üssenek egy csapásra.
- Agatha elnehezdedt lábbal állt fel, hogy kikísérje Billt és a rendőrnőt.
- Még találkozunk, Mrs. Raisin – mondta Bill, és kerülte Agatha sebzett pillantását.
- Agatha odabiccentett neki, becsukta utánuk az ajtót, visszament a nappaliba Charleshoz, és sírva fakadt.

BILL A JÁRÓRKOCSI sofőrülésébe telepedett, a rendőrnő pedig mellé. Bill azért volt az imént olyan rideg és hivatalos Agathával, mert a mircesteri nyomozóhivatal rémének, Kandi Christine-nek a társaságában érkezett. Ez a nő abban lelte örömét, ha kipécézhetette kollégái gyenge pontjait, amiket aztán boldog-boldogtalannak elpletykált.

A Mircesterből való elindulásukkor ezek voltak az első szavai: „azt beszélük, hogy maga barátja ennek a Mrs. Raisinnek”.

Mire Bill, aki tudta, hogy Agatha bajban van, mert egy halott ember hűgának adta ki magát, és tudta azt is, hogy ha csak egy kicsit is kedvesnek mutatkozik Agathával, az álnok Christine azonnal be fogja sügni, mintegy mellékesen annyit felelt:

- Találkoztunk már más ügyeknél is, ez minden.
- Igaz, hogy meggyilkolták a férjét?
- Igen, az is egy ilyen ügy volt.

A visszaúton, Agatha és Charles kihallgatása után Christine komiszul megjegyezte:

- Ez csak két senkiházi, aki jó dolgában azzal szórakozik, hogy a kopót játssza.
- Pontosan – mondta Bill egykedvűen. Némi szerencsével Agatha meg fogja úszni szóbeli rendreutasítással, amiért Shawpart hűgának adta ki magát. Bárminő részrehajlás Billtől, és Christine tenni fog róla, hogy Worcesterben is híre menjen a dolognak, azok meg kötelességüknek érezhetik megbüntetni Agathát, csak hogy demonstrálják: a rendőrség nem kivételez.

– UGYAN MÁR, AGGIE – vigasztalta a nőt Charles. – Hisz úgy néz ki, kint van a slamasztikából. Senki sem látta magát, amikor ott járt a háznál a borbély meggyilkolása után.

Agatha megtörölte a szemét, orrot fújta.

– Bill miatt búsulok – mondta. – Ő volt az első barátom, és most elvesztettem.

A kandallóból a hamut szemeteszsákba tette, aztán kiszaladt és áthajította a pakkot James kertjébe. Visszament Charleshoz.

– Biztos amiatt a rémes rendőrnő miatt volt olyan kimért. Na, szedje össze magát. A neheze még csak most következik.

JOHN BRUDGE DETEKTÍVFELÜGYELŐ értelmes külsejű, sötét hajú, keskeny, okos arcú férfi volt. Két nyomozótisztet, két közrendőrt és házkutatási parancsot hozott magával.

Mialatt újból előadatta Agathával és Charlesszal a történetüket, Agatha hallotta, ahogy a rend őrei végigkutatják a házat, feltúrnak minden fiókot meg szekrényt, és egyetlen zugot sem hagynak ki.

Ez inkább bosszantó volt, mint aggasztó, hiszen nincs rejtegetnivalója. A diktafonról is gondosan letörölte a fodrászával folytatott beszélgetést.

Egyvalami adott csak okot a nyugalomra, hogy senki sem látta őt a Cheltenham Roadon álló villánál aznap, amikor az leégett.

Lassan végére értek a hosszadalmas kihallgatásnak, amikor megjelent az egyik nyomozótiszt, és egy számlát nyújtott oda Brudge-nak. Agatha szoborra dermedve, páni riadalommal nézett Charlesra. Az ott az Asprey-ben vásárolt mandzsettagombok számlája! Aztán lecsillapodott. Hisz mondhatja azt is, hogy Charlesnak vette őket, aki nyilván nem lesz rest, hogy igazat adjon neki.

Brudge kivonult az előszobába a számlával. Hallatszott, hogy a mobilján beszél, de a szavait nem lehetett kivenni.

Aztán a számlával a kezében visszajött, és leült.

– Ez itt egy igen drága, arany mandzsettagombról szóló számla, Mrs. Raisin.

– Igen – felelte Agatha fesztelenül. – Charlesnak vettem ajándékba.

A nyomozó pár pillanatig merőn nézett rá, azután így szólt:

– Shawpart nappalijának épen maradt részében találtunk egy dobozkat, benne egy pár arany mandzsettagommbal az Asprey-ből. Szerintem ön vette Shawpartnak, Mrs. Raisin, ne is tagadja, mert ez könnyedén ellenőrizhető.

– Én azt Charlesnak vettem – kötötte az ebet a karóhoz Agatha.

– Aki nyilván bármikor be tudná mutatni.

– Hagyja, Aggie – mondta Charles. – Minek hazudni, ha semmi okunk rá? Én bírtam rá Aggie-t, hogy lepje meg Shawpartot valami drága ajándékkal, és ezen a módon férközzön közelebb hozzá.

– Mire föl?

– Mondtam már. Játék volt az egész. Biztosra vettük, hogy sántikál valamiben a fickó.

– Költséges játék. Pusztá mulatságból kutakodni kezdenek a fodrász után, mert elunták magukat? Nehezen hiszem. Maga először hazudott nekem, Mrs. Raisin, jöllehet Sir Charles szerint nincs takargatnivalója. Én ezt meglehetősen gyanúsnak találom. Holnap befáradnak Mircesterbe, hogy aláírják a vallomásukat. A nyomozás lezárultáig nem hagyhatják el az országot.

– Sajnálom, hogy hazudtam – szólalt meg Agatha –, de szégyellem, hogy egy vagyont költöttem arra az emberre. Nem tudhattam előre, hogy meg fogják gyilkolni.

– Hát hogyne. A gloucestershire-iek jelentését még nem olvastam. Remélem, nekik nem hazudott.

Agathának eszébe jutott, hogy miután azt vallotta: csak hallomásból tudja, hogy a villa leégett,

kisült, hogy Charles kocsiját észrevették a helyszín közelében. Gondolatban felnyögött.

– Néhány holmit elviszünk – közölte Brudge. Az egyik rendőr felmutatott egy vitaminos dobozakkal és aszpirinnel teli csomagot. – Kap róluk átvételi elismervényt.

– Micsoda zűrzavar – mondta Agatha Charlesnak, amikor mind elmentek.

– Nem éhes?

– Nem igazán.

– Ugorjunk át a Vörös Oroszlánba egy szendvicstre.

– Jól van. Csak egy percet kérek, amíg átöltözöm. Teljesen leizzadtam.

Felment a fürdőszobába, kibújt a ruhájából, és gyorsan lezuhanyozott, majd tiszta blúzt, szoknyát vett fel.

Kinézett az ablakon. Charles a kertben játszott a macskákkal. Alufóliából gyúrt labdát dobált nekik a levegőbe, amit a cicák hasztalan próbáltak elkapni.

Ez az ember aztán soha nem idegeskedik. Persze nagyon is jól teszi. Hisz Agatha az egész Cotswolds helyett ideges.

A Vörös Oroszlánt füst és félhomály ülte meg. Begyújtottak a kandallóba, amelyből apró füstpamacsok szálltak fel, és megrekedtek az alacsony gerendák alatt.

Agatháék két gin-tonikkal meg sonkás szendvicsekkel felszerelve egy távolabbi sarokban foglaltak helyet.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte Agatha.

– Folytatjuk, amit eddig. Először is beszélünk kéne Mrs. Friendlyvel négyszemközt.

– És mégis hogyan?

– Hogy maga milyen aggályos lett újabban! Itt maradok éjszakára, szemmel tartjuk a nő házát, és akkor rögtön tudni fogjuk, ha Mr. Friendly kiteszi a lábát.

– Hogy lehet ezt úgy kivitelezni, hogy senkinek ne szúrjunk szemet?

– A ház a temetőkerttel átellenben van. Megyünk és megszemléljük a sírokat. Én történész vagyok tanulmányúton. Ha a férfi nem mozdul ki, a nőnek akkor is ki kell jönnie vásárolni. Aztán irány a közkönyvtár, ahol utánaolvasunk a ricinnek. Például: a botanikus kerten kívül megterem-e még valahol az országban a ricinus? Ha nem, melyik gyanúsított járt a minapában külföldön?

– Hisz nincs is kit gyanúsítani.

– Ébresztő! Már hogyan lenne! Kezdetnek ott a szőrmók Mr. Friendly. Na meg az a Maggie nevű nő.

– Holnap reggel nem vadászhatunk Friendlyékre, mert be kell mennünk Mircesterbe.

– Akkor majd utána.

– Engem még mindig bánt Bill viselkedése – nyüglődött Agatha. – Nagyon bánt. Először nem hív fel, amikor szabadságra megy, aztán meg, amikor újra szolgálatba lép, első számú gyanúsítottként kezel.

– Hát hívja fel! Hiszen tudja a számát.

– Nem akarom – dörögte Agatha.

– Mert attól fél, hogy valami mélyen gyökerező, szerethetetlen jellemhibája miatt veszítette el Billt, és inkább szenved. Tudja, mit, hazaugrom egy-két holmiért, és maga mellett maradok.

– Ne vicceljen – mosolyodott el Agatha.

– Sose szoktam. Viszlát nemsokára, Aggie.

Miután Charles távozott, Agatha kiürítette a poharát, de nem haza ment, hanem a lelkészlakhoz.

– A Krisztusát! – dördült a lelkész hangja. – Már megint ez a nő!

– Ne káromold az urat, Alf, írd inkább a prédikációdát – felelt rá Mrs. Bloxby békésen.

– Mindig rosszkor jövök – sopánkodott Agatha, amikor Mrs. Bloxby ajtót nyitott.

– Oda se figyelj Alfa. Ő mindenkiel ilyen. Hiába mondogatom neki, hogy egy lelkész ne legyen

antiszociális. Bújj csak be!

- De biztos, hogy...
- Egész biztos. Teát? Kávét?
- Egy csésze kávé jólesne.
- Gyere a konyhába.

A konyha meleg volt, és barátságos. Szárított gyógynövények lógtak a mennyezetről, az öreg kőfal előtt fényes rézedények sorjázta.

- Van is készen – mondta Mrs. Bloxby, és töltött két bögrével.
- Kimegyünk a kertbe? – vetette fel Agatha. – Ott nyugodt lelkiismerettel rágyújthatnék.
- Természetesen, habár remélem, nem fogsz fázni. Elég hűvös lett. Így, ni – mondta Mrs. Bloxby, miután letelepedtek. – Tudom, hogy nálad jártak a rendőrök, és mindez amiatt a fodrász miatt. Bárcsak soha ne ajánlottam volna a figyelmedbe. Meggyilkolták?

Agatha elbeszélte mindazt, amit művelt, és azt is, amire már nem jutott ideje. Jókora gyöngybagoly suhant el a fejük felett, kísérteties csíkot húzva a sötétben, és álmos madarak csiripeltek lustán a környező fákon.

- Olyan buta voltam – kommentálta Agatha a saját történetét.
- Nemes lélekre vall, hogy annyit fáradoztál Mrs. Friendly érdekében – mondta Mrs. Bloxby. – Talán el is kéne mondanod neki. Bizonyára halálosan retteg, hogy a rendőrség esetleg kiderített valamit.

- Szóval te is úgy véled, hogy zsarolhatták!
- Nem kizárt.
- Mr. Friendly eljárogat hazulról? Előfordul, hogy az asszony egyedül van otthon?
- A férje majd minden délután kettőtől ötig golfozik.
- Kösz. Így már nem is érzem magam olyan hülyének.
- Én közben körbekérdezősködöm, ismeri-e valaki ezt a Maggie-t. Azért is jó lelkesfeleségnek lenni, mert bátran faggatózhatom, anélkül hogy a kérdéseimmel gyanút keltenék.
- Most megyek. Charles bármelyik percben megérkezhet. Nálam tölti az éjszakát. Akarom mondani, ezzel nem azt akarom mondani...

Mrs. Bloxby nevetett.

- Menj csak. És hívd fel Bill Wongot. Kell hogy legyen valami egyszerű magyarázat.

– MI VAN MAGÁVAL? – tudakolta Charles, amikor Agatha beengedte. – Hisz csupa derű és nyugalom. Beszedett valamit?

- Csak átugrottam Mrs. Bloxbyhoz.
- Ah, a gyónás jótékony hatásai.
- Agatha felkísérte a férfit a vendégszobába.
- Rendezkedjen be, addig én elintézek egy telefont.

Lement a konyhai készülékhez, és tárcsázta Bill Wong otthoni számát.

Azon imádkozott, nehogy Bill rémséges anyja vegye fel a kagylót, és megkönnyebbült, amikor Bill hangját hallotta a vonalban.

- Bill, itt Agatha.
  - Á.
  - Bill, mi ez az egész? Elment szabadságra, és engem fel se hívott.
- A nyomozó hangja szerencsére kedélyesnek érződött.
- A vonalnak két vége van, Agatha.

– Amíg Charles nem szólt, hogy látta magát Mircesterben, addig abban a hitben éltem, hogy elutazott.

– Romantikáztam, Agatha.

– És mi volt ma ez a hűvös távolságtartás? Úgy kezelt, mint egy bűnözőt.

– Kandi Christine előtt nem tehettem mást, és egyébként is pácban vagyok maga miatt, Agatha.

– Miért?

– Nem vettem bele a jelentésembe, hogy letagadta, Charlesszal elhajtottak a villa előtt. Nem értem, miért kellett hazudnia.

– Össze voltam zavarodva.

– Akárhogy is, Kandi Christine valahogy megkaparintotta a jelentésemet, és kötelességének érezte felhívni Wilkes felügyelő figyelmét a mulasztásra, aki aztán kiselőadást tartott nekem a részrehajlás veszélyeiről. Azt ugyancsak kihagytam a jelentésemből, hogy maga úgy tett, mintha nem tudná Charles számát, és áthajította a telefonkönyvet a sөvény fölé. Christine erre a mulasztásomra is rámutatott.

– A kutyafáját, sajnálom, de büntudatot ébresztett bennem a kimért modorával, meg amiatt is kínban voltam, hogy amatőr detektívet alakítottunk.

– Ismerem már magát, Agatha, és amikor azt állította, hogy semmit sem tud a tűzről, esküdni mertem volna, hogy hazudik.

– Pedig nem is – vágta rá harciasan Agatha. Hiszen ha bevallaná Billnek, hogy a házban tartózkodott, amikor azt felgyújtották, Bill kénytelen lenne ezt jelteni, őt meg alkalmasint letartóztatnák gyújtogatásért, a rendőrség munkájának akadályozásáért, és a jó ég tudja, még miért.

– Maradjunk kapcsolatban, és értesítsen, ha eszébe jutna még valami, amit esetleg kifelejtett – mondta Bill. – Ám ez elsősorban a worcesteriek ügye. Ne könnyelműsködjön, nem szeretném, ha megint veszélybe sodorná magát. És vesse az eszébe, hogy a worcesteri nyomozóhivatal emberei nagyon értik a dolgukat.

– Egyik-másik ügyet soha nem oldották volna meg nélkülem – duzzogott Agatha.

– Nem győzöm hangsúlyozni, hogy előbb-utóbb a rendőrség is eljut a megoldásig. Lazítson. Keressen magának valami hobbit.

– Ne fölényeskedjen velem.

– Haragszom magára, mert fedezni próbáltam, és póruł jártam.

– Sajnálom.

– Hamarosán találkozunk, Agatha.

– Na és hogy áll a nagy szerelem?

– Annak befellegzett. Nem értem, mi történhetett.

– Pedig már a szüleinek is bemutatta a lányt, nem igaz? – kérdezte Agatha színlelt közömbösséggel.

– De igen, és mégis szétmentünk.

Szegény Bill, gondolta Agatha. Mr. és Mrs. Wong bármelyik lányt elijesztené.

Bill azonban imádta a szüleit, és Agatha tudta, hogy a szülőkkel kapcsolatos bárminemű kritika mélyen sértené.

– A ricin, ugyebár, szokatlan mérge.

– Nem is olyan szokatlan. A gyilkos simán megúszhatta volna. Ezt a mérget szinte lehetetlen kimutatni.

– Ami rafinált gyilkosra utal – mondta Agatha. – Mármint úgy érte, hogy egy egyszerű vidéki háziasszony nyilván mást használt volna.

– Ez most honnét jött? – Bill hangja szinte vágott. – Ki ez az egyszerű vidéki háziasszony?

– Konkrétan senki. Én csak annyit mondtam, hogy ez módfelett egzotikus mérge.

– Ha maga mondja – így Bill gyanakvón. – Az az érzésem, hogy sok mindent nem mond el nekem.

Agatha könnyed kacajra fakadt.

– Hát lehetnének titkaim maga előtt?

– Szerintem vannak is.

– Valamikor megihatnánk valamit, Bill, vacsorázzunk együtt.

– Jól van. Addig is vigyázzon magára.

Agatha letette a kagylót, ám ahelyett, hogy megkönnyebbüléssel töltötte volna el a tudat, hogy Bill még mindig a barátja, gondterhelt lett, és furdalta a lelkiismeret, amiért hazudott neki.

MÁSNAP VALLOMÁST TETTEK a mircesteri kapitányságon, és a hosszas megpróbáltatás után hunyorogva léptek ki a langy napsütésbe. Visszatért a jó idő, de már a kíméletlen hőség nélkül, és őszi üdeség járta át a levegőt.

– Fiatal még a délelőtt – mondta Charles –, és legalább még mindig szabadlábban van. Egyelőre nem kasztlizták be, és ez felér egy csodával. Na, mi legyen? Menjünk Mrs. Friendlyhez?

– Korai még. A szörmók férje csak délután megy el golfozni.

– Akkor gyérünk a könyvtárba, kutassunk egy kicsit ricinusügyben.

A mircesteri közkönyvtárban, e márványoszlopos, barlangra emlékeztető viktoriánus épületben félhomály volt, és néma csend. Agatha magas sarkúja hangosan kopogott a márványpadlón.

– Hol kezdjük? – suttogta.

– Felütjük az enciklopédiát.

Végigböngészték a polcokat.

– Ez lesz az – mondta Charles. – R, mint ricin.

Egy darabig lapozgatott.

– Nincs benne.

– Próbálja az M-nél, mint méreg – javasolta Agatha.

– Igaz. Nézzük csak. Meg is van: mérgező növények. Ezt hallgassa meg, Agatha: „*Ricinus. Ricinus communis*. A kutyatejfélek családjába tartozó gyorsan termő növény, amelyet a belőle kinyerhető olajért gyógyászati és ipari célokra termesztnek, továbbá mutató, tenyeresen tizenkét részre hasogatott, nagyobbfajta levelei miatt dísnövényként is ültetik. A bronz és a vörös különböző árnyalataiban pompázó virágzatot a tarkán erezett magokban koncentrálnak a mérgező ricin miatt általában már a beérés előtt eltávolítják. A feltehetően Afrikából származó növény...”

– Akkor Eveshamben nem őshonos. A francba – vágott közbe Agatha.

– Figyeljen és okuljon – intette csendre Charles. – „A feltehetően Afrikából származó növény a teljes trópusi égövön meghonosodott. Elsősorban Indiában és Braziliában termesztik olajáért.” Áhá! „A mérsékelt égövön egyéves növényként ismert, s mintegy 50-75 cm-es magasságot ér el.” Erről van szó! Mi a mérsékelt égövbe tartozunk. Vagyis nem kell mást tennünk, csak benézegetünk a kertekbe.

Új oldalra hajtott.

– Itt felsorolják a ricinmérgezés tüneteit. „Égő érzés a szájban, a torokban és a gyomorban, hányás, hasmenés, hasi görcsök, homályos látás, nehézlégzés, bénulás, és halál.”

Agatha elfojtotta borzongását.

– Nem semmi. Menjünk és együnk valamit, aztán hátha egyedül találjuk Mrs. Friendlyt.

AZNAP DÉLUTÁN KÉT ÓRAKOR Agatha háza előtt hagyták a kocsit, és elsétáltak a templom felé.

– Bolyongunk egy kicsit a sírok között – mondta Charles. – Én majd tudós képet vágok és jegyzetek, maga meg szünet nélkül karattyoljon, mintha történelmi tényeket sorolna. Nézze ezt a

sírkövet! Öt gyermek, mind fiatalon halt meg, és még azt mondják, léteztek régi szép idők. Miért beszélnek az emberek folyton a régi szép időkről, Aggie?

– A nosztalgia már csak ilyen. Akinek normális gyerekkora volt, az előszeretettel gondol vissza arra az időre, amikor látszólag mindig sütött a nap, még nem létezett a felelősség, mert nem kellett dolgozni meg számlákat befizetni, a felnőttek meg mindentudó óriásoknak tűntek. Vicces. A közelmúltról még én is szoktam nosztalgiázni. Amikor nyomott vagyok, és úgy érzem, hogy megrekedtek a dolgaim, feltörnek bennem a londoni emlékek, és arra gondolok, milyen csodás idők is voltak, pedig ha belegondolok, nem is volt az olyan jó. – Agatha gondolatban összeráncolta a homlokát. – Azt hiszem, az életkor itt nem számít, az embernek mindig kell hogy legyen valami célja. Mi baj van?

Charles ugyanis fojtott kiáltást hallatott.

– Az előbb láttam Mr. Friendlyt elhajtani.

– Várjunk még pár percet – mondta Agatha. – Tudja, egy kicsit tartok ettől az egésztől. Miért nem hagyjuk a rendőrségre?

– Mert a maga célja most az, hogy megoldja ezt a bűnügyet. Felteszünk néhány kérdést, meglátjuk, mire megyünk, aztán ha elunjuk, még mindig bedobhatjuk a törülközőt.

– Magának ez csak hecc!

Charles megvonta a vállát.

– Naná! Ha túl komolyan veszi az ügyet, még megtébolyodik. És most indulás Mrs. Friendlyhez!

LIZA FRIENDLY nem nagyon akarta beengedni őket.

– Csak egypár percig rabolnánk az idejét – fogta könyörgőre Agatha.

– Hát, jól van, de elég sok a dolgom.

Leültek a kicsi, sötét nappaliban. Liza nem kínálta meg őket sem teával, sem kávéval, csak leült velük szemben egy szék sarkára, és az ölébe tette a kezét.

Agatha úgy döntött, hogy rögtön rátér a lényegre.

– Meghalt az az eveshami fodrász, Mr. John... valaki megölte.

– Ételmérgezés volt! – Mrs. Friendly tekintete ide-oda cikázott, mint aki kiutat keres.

– Benne van a mai lapokban – mondta Agatha. Mircesterből hazafelé jövet megvásárolták az újságokat Charlesszal.

Mrs. Friendly keze idegesen fickándozott az ölében.

– Én nem olvasok újságot.

Agatha érdekesnek találta, hogy a nő jottányit sem furcsállja a faggatást.

– Ismerte Mr. Johnnt. – Agatha ezt inkább kijelentésnek, mint kérdésnek szánta.

– Csak egyszer-kétszer jártam a fodrászatban. Aztán felesleges pénzkidobásnak ítéltém. Most magam igazítom a hajamat.

Meg is látszik, gondolta Agatha rosszmájúan.

Mély lélegzetet vett.

– És ő mikor kezdte zsarolni magát?

Liza felugrott.

– Tűnjenek innen! – kárálta. – Kifelé a házamból!

– Üljön vissza – mondta Charles csendesen. – A rendőrségnek nem szoltunk róla, és Aggie elég sokat vesződött, hogy eltüntesse a bizonyítékot.

Liza leroskadt, mintha kiszaladt volna az erő a lábából. Kiszáradt ajakkal mondta:

– A férjem meg fog ölni, ha megtudja.

– Én még annál is nagyobb gondban leszek, ha a rendőrök rájönnek, hogy mit műveltem. – Azzal Agatha elmesélte az asszonynak, hogyan ment el a borbély házába azzal a szándékkal, hogy eltávolítson minden esetleges bizonyítékot, amely terhelő lehet Mrs. Friendlyre nézve. – Be kell hát látnia – fejezte be a mondókáját –, a saját érdeke, hogy segítsen nekünk. Meg kell találnunk az igazi tettest.

Sokáig csönd volt. Jaj, mi lesz már?, gondolta Agatha. Mi van, ha a férjed itt felejtett valamit, és visszajön érte?

Azután Liza nagy sóhajjal így szólt:

– Teljesen elvarázsolt. Mellette csinosnak éreztem magam. Találkoogatni kezdtünk, aztán pár hónappal ezelőtt Bob egy régi iskolai cimborájával Skóciába utazott golfozni. Együtt vacsoráztunk, aztán felmentünk hozzá.

Elhallgatott.

– És lefeküdtek egymással – sürgette Agatha.

– Igen.

– Aztán mi történt?

– John megtudta, hogy van egy kevéske pénzem. Anyám hagyta rám a végrendeletében, és egy bankszámlán volt a saját nevemen. Az után az éjszaka után John nem keresett többé. Többször is elmentem a szalonba, de ő mindig valaki más gondjaira bízta a frizurámat. Magamon kívül voltam. Szerettem őt. El akartam hagyni Bobot, hogy Johnnal legyek. Könyörgő levelekkel bombáztam, amikben a szerelmünkre apelláltam. Aztán felhívott, és megbeszéltük, hogy zárás után bemegyek hozzá a szalonba. Meglobogtatta a leveleimet, és azt mondta, ha nem fizetek, akkor elküldi a leveleket a férjemnek. Bob szörnyen lobbanékony ember. John ötezer fontot követelt. Azt mondta, ha kifizetem, akkor a leveleket is visszakaphatom. Így hát fizettem.

Agatha szánakozva nézte az asszonyt.

– De ő nem adta vissza a leveleket, hanem még több pénzt akart.

Liza bólintott.

– Adott neki?

– Megmondtam, hogy várnia kell egy kicsit. Aztán megtudtam, hogy meghalt, és ez olyan érzés volt, mintha a pokolból szabadultam volna.

Agatha körülnézett a levegőtlen helyiségben.

– Ha van félretett pénze, és feltételezem, hogy a férjének is, akkor miért élnek ilyen szűkösen?

– Bob egyre csak azt hajtogatja, hogy félre kell tennünk öregkorunkra. Nagyon sokba kerül az idősök otthona.

– Ha a férje csakugyan olyan zsarnok, mint mondja, furcsa, hogy nem ragaszkodott a közös bankszámlához.

– Nekünk soha nem volt közös számlánk. Anyám halála előtt heti apanázst kaptam a férjemtől. Amikor saját pénzem lett, abból kellett gazdálkodnom.

– John Shawpartnak nem csekkel fizetett, ugye? – kérdezte Charles.

Az asszony a fejét rázta.

– Kézpénzt akart, ezért készpénzben fizettem.

– Legalább nem maradt nyoma a kifizetésnek a pasas bankszámláján. – Charles előredőlt. – Nem lehet, hogy a férje rájött valamire? Shawpartot összeverték a halála előtt.

– Nem. Egy ilyen dolgot Bob képtelen lett volna magában tartani.

– Gyerekeik vannak? – kérdezte Agatha.

Az asszony szomorúan ingatta a fejét.

– Nekünk nem jött össze. Örökbefogadásra gondoltam, de Bob hallani se akart róla, mert mi van, ha kiderül, hogy a gyerek pszichopata.

– Maga soha nem dolgozott? – kérdezte Agatha.

– Amikor megismertem Bobot, titkárnő voltam. Gyors- és gépíró. Olykor fel is merült bennem, hogy visszamegyek dolgozni, de Bob szerint a kutyának se kellenék. Most már mindenütt számítógépek vannak.

– Abba is bele lehet ám tanulni – így Agatha.

– Bob soha nem engedné meg.

– Hisz van saját pénze. Kocsija van? Tud vezetni?

– Igen, van egy kis autóm.

– Hát akkor üljön be a kocsijába egy szép napon, amikor Bob nincs itthon, és menjen el innen – javasolta Agatha. – Kezden új életet valahol másutt.

– Szó se lehet róla!

– Miért?

– Mi lenne Bobbal nélkülem? Ki főzne rá, ki vasalná az ingeit?

– Kénytelen lenne mindent ő maga csinálni – mondta Agatha felbőszülten.

– Elkanyarodtunk a tárgytól. – vetette közbe Charles. – Gondolkozzon, látta valaha John Shawpartot más nővel?

Liza egy pillanatra elnémult, halvány pír ütözött ki az orcáján.

Azután megszólalt:

– Amikor John nem jelentkezett többé azok után, hogy... az után az éjszaka után, én vasárnaponként és minden szerdán elhajtottam a házához, és kémkedtem utána. Agyamra ment a féltékenység. Egyszer járt nála egy nő... azt hiszem, Maggie-nek hívják. A szalonban is láttam már. Egy másik alkalommal Mrs. Dairyt láttam kijönni a házból.

– A mi Mrs. Dairynket? – hüledezett Agatha. – Carsely rémét?

– Őt bizony. De biztos csak adományt gyűjtött.

– Lám, lám. Még valaki?

– Egy fiatalasszony, harmincasan nekem még fiatalok. Őt akkor láttam először.

– Hogy nézett ki?

– Szőke, vézna, olyan, mint egy kis nyuszi, feltűnően előreálló fogakkal, pipaszár lábbal.

– Még valaki?

– Ennyi. Isten így büntet meg engem!

– Nem hinném, hogy Isten büntet vagy jutalmaz – mondta Charles váratlanul. – Ezt csak az emberi gyarlóság mondatja velünk, és minden ott kezdődik, hogy „ha jó leszel, kapsz a Jézuskától egy biciklit”. Én nem kaptam, mert a Jézuska állítólag megharagudott rám, amiért eldugaszoltam a kéményt, és tele lett a ház füsttel.

Agatha meglepetten pillogott felé, aztán így folytatta:

– Liza... ugye, szólíthatom így?

Bólintás.

– Szóval, Liza, a rendőrség miatt ne fájjon a feje. Mit gondol, megláthatta magát valaki Mr. Johnnal?

– Nem hinném. Esetleg a szomszédai...

– De ők nem ismerik magát?

– Nem.

– Akkor a legrosszabb esetben is csak személyleírást adhatnak magáról, ami egy lesz csupán azon nők személyleírása között, akiket Mr. John társaságában láttak.

– Mivel mérgezték meg?

– Ricinnel.

– Az mi?

– A ricinus magjából vonják ki.

– Életemben nem hallottam róla!

Ekkor kulcs csördült a zárban. Agatha kikukkantott az ablakon, és észrevette, hogy esővizes az üveg.

– Ez Bob! – kiáltott fel Liza.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta Agatha emelt hangon. – Akárcsak jómagam, ön sem óhajt fellépni a koncerteken, ettől függetlenül örülnék neki, ha a következő alkalommal segédkezne nekem a büfében. Üdv, Mr. Friendly! Épp indulni készültünk.

– Helyes – vakkantotta a férfi, azzal lelendítette a válláról a golfütős táskát, és beállította a sarokba.

– Átkozott eső.

Agatha és Charles felállt, és megindultak az ajtó felé.

– A nejemnek untig elég a háztartást vezetni, nem fecsérelheti az idejét egyházközségi ügyekre – mondta Mr. Friendly, amikor elléptek mellette.

– Tiszta sor – dűnnyögte Agatha. – Örülök, hogy újra találkoztunk.

– Bah!

– A tiédet – mormogta Agatha, amikor kiléptek Charlesszal a szakadó esőbe. – Futás, különben bőrig ázunk.

Meg se álltak Agatha házáig. Megszáritkoztak, ki-ki a maga szobájában, száraz ruhát vettek fel, aztán a konyhában találkoztak.

– Mit szól ehhez? – kezdte Agatha. – Mrs. Dairy!

– Az ki?

– A rágcsálóképző nő, akinek az a vakarék kutyája van.

– Á, aki visszahozta magának a telefonkönyvet.

– Az.

– Legyen ő a következő delikvensünk?

– Jó, habár szörnyen goromba lesz. Még jó, hogy Liza is benne van. Különben most szívnám a fogam, hogy inkrimináló iratokat próbáltam kimenekíteni. Istenem, bárcsak tudnék Mrs. Dairyről valami mocskos kis titkot!

– Mi a keresztneve?

– A carselyi nőegyletben nem léteznek keresztnevek, Charles. Mindenkit úgy szólítunk, hogy Miss ez meg Mrs. az.

– Hol lakik?

– Egy barátságtalan kis házban, a Fasor lejtőn, a kisbolt mögött.

– Már nem esik annyira. Induljunk, mielőtt inába száll a bátorsága. Lehet, hogy a nő kertje egy valóságos ricinusültetvény.

Agatha habozott.

– Na és hogy csináljuk?

– Komiszul és nyersen, drágám. Maga abban profi.

PÁRÁS NAPFÉNY melengette az utca kövét, miközben Mrs. Dairy háza felé mendegéltek. Agatha a világért be nem ismerte volna, hogy majrízik a fullánkos természetű Mrs. Dairytól, mégis rossz érzése támadt, amikor a házhoz értek, és látták, hogy az ajtó tárva-nyitva, az eb meg ott szaglászik a lépcső tövében.

– Nem látok ricinust – jegyezte meg Charles, miután szétnézett a parányi előkertben. – Csak babért meg kopár cserjéket. Vajon mi lehet hátul?

Mrs. Dairy tűnt fel a bejárati ajtóban. Nem is ő lett volna, ha nem azzal fogadja őket:

– Mit akarnak?

– Beszélni magával. – Agatha a lábával alattomban taszajtott egyet a bokája körül sertepertelő kutyán.

– Nem szeretném behívni magukat – közölte Mrs. Dairy, és sovány képéről csak úgy süttött a rosszindulat. – Gondolnom kell a jó híremre.

– Ez meg mit jelentsen? – A felpaprikázott Agatha újabb rúgást mért az ebre.

– Nem volna illendő, ha beengedném magát az otthonomba az éppen soros szeretőjével.

Charles víg hahotában tört ki, Agatha haragosan méregette Mrs. Dairyt.

– Hát jó – mondta vérmesen, a hangját felemelve. – Akkor itt helyben fogunk eldiskurálni a *maga* szeretőjéről, a néhai Mr. John Shawpartról.

Ez egyszer Agatha bizony lefőzte a kiállhatatlan Mrs. Dairyt, akinek zöld szeme előbb kiguvadt, azután rémült cikázásba kezdett.

– Jöjjenek be – mondta hirtelen. A vakarcs ezt a pillanatot választotta ki, hogy a lábát fölemelve levizelje Agatha cipőjét.

– A mindenségit neki! – hördült fel Agatha, de a kutya már be is iramodott a házba. Agatha levette a cipőjét, és zsebkendővel tisztára törölgette.

– Ez azt jelenti, hogy szerencséje lesz – mondta Charles. – Menjünk be gyorsan, mielőtt a nő meggondolja magát, és a képünkbe vágja az ajtót.

Újabb komor vidéki nappali, ahol minden faközöld: zöld bársonykárpittal bevont ülőgarnitúra, zöld falak, sötétzöld padlószőnyeg, a parányi ablakokat benövi a házra dúsan felfutó borostyán, mely alig valamicske fényt enged át. Mindnyájan leültek, és a föld alatti homályban szembenéztek egymással.

– Mire véljem az iménti megjegyzését? – támadott elsőnek Mrs. Dairy. A kutya felugrott az ölébe, s a nő az állat bundájába mélyesztette csontos ujjait.

– John Shawpart nőket zsarolt – mondta Agatha. – Először tette nekik a szépet, aztán kitudta a titkaikat, és megszarolta őket.

– Badarság! – vágta rá Mrs. Dairy. – Én tisztességes nő vagyok. Ki akarhatna megszarolni? Mi nem hasonlítunk egymásra, Mrs. Raisin, ugyanis én nem keveredem botrányos viszonyokba nálam fiatalabb illetőkkel.

Sakk-matt, gondolta Agatha. Csakugyan, mi lehet ennek a savanyú banyának az életében, ami felkeltheti egy zsaroló figyelmét?

– A pénz – mondta hirtelen Charles. – Amiatt történt minden. Jól tudjuk.

Félig-meddig magában beszélt, Mrs. Dairy azonban úgy bámult rá, akár a kígyó tekintetétől megbabonázott patkány.

– Tudják – hebegte száraz ajakkal.

Agatha már majdnem kibökte, hogy nem tudnak ők semmit, Charles azonban együtt érzően nézett Mrs.

Dairyre, és így szólt:

– Hát, igen. Nem szóltunk róla senkinek, és Agatha rengeteget fáradt, hogy megsemmisítse az esetleges terhelő bizonyítékokat. Ezért is nem fordultunk a rendőrséghez. Hisz magunkat is bajba sodornánk. Csak annyit áruljon el, hogyan jutott Mr. John az információ birtokába.

– Elmentem hozzá, hogy megcsinálja a hajamat – mondta Mrs. Dairy mindennapos harapósságához képest szokatlanul halkán. – Összebarátkoztunk. Egyszer-kétszer vacsoráztunk is. Hízeltnek találtam a közeledését. Elmeséltem neki, hogy a néhai férjem vízvezeték-szerelő volt. A szakma mestere – tette hozzá régi vehemenciájával, nehogy Charles holmi iparos legényre gondoljon. – Az adózásról beszélgettünk, meg hogy mennyire igazságtalan a rendszer. Mire ő, hogy azért léteznek kiskapuk, ő nem is egy olyan mesterembert ismer, aki olcsóbban dolgozik, ha zsebbe kapja a pénzt. Kicsit sokat ittam, és kikotyogtam neki, hogy az én Clarence-em is így csinálta, és ennek köszönhető, hogy tisztességgel hagyott maga után. Két nappal később Mr. John felhívott. Nem akartam hinni a fülemnek. Hiszen barátok voltunk! Közölte, hogy ha nem fizetek neki ötezer fontot, akkor jelenteni fogja az adóhivatalnál, hogy a férjem éveken keresztül adócsaló volt. Pánikba estem. Elmentem hozzá, és megmondtam neki, hogy ha képes ezt megtenni, én megölöm. – Elhallgatott, majd így folytatta: – Amikor értesültem a haláláról, mintha egy lidércálom ért volna véget.

– Álljunk meg egy percre – mondta Agatha. – Mikor halt meg a férje?

– Öt éve már.

– Akkor hogy az ördögbe tudná kideríteni az adóhivatal, hogy feketén is dolgozott?

– Végigjárhatták volna a régi klienseit. A céget eladtam ugyan, de nyilván megvannak még a régi számlakönyvek.

– Na de ha zsebbe fizettek – magyarázta Agatha türelmesen –, akkor ennek nem maradhatott írásos nyoma.

– Ha megtalálják a régi kuncsaftokat, ők beszélhetnének.

– És vajon mit mondanának? – tette fel a kérdést Charles. – Aligha vallanák be, hogy ők is adócsalást követtek el. Különben megjárják.

Apró könnycseppek peregtek végig Mrs. Dairy arcán.

– Ezek szerint hiába volt minden.

– Mi minden? – kérdezte Agatha élesen.

– A temérdek aggodás. Az álmatlan éjszakák.

– Szóval, nem maga ölte meg?

– Nem. Az újságban olvastam a hírt. Ricin. Nem is hallottam még ilyet. Kérem, ne szóljanak a rendőröknek.

– Ne féljen – így Agatha. – Amikor elmentem Mr. Johnhoz, hogy megsemmisítsem az esetleges bizonyítékokat, valaki felgyújtotta a házat. A rendőrség azt se tudja, hogy ott voltam.

Mrs. Dairy mereven állt fel, mint akinek sajognak az ízületei.

– Főzök teát – mondta, és eltűnt.

– Azt hiszem, a teával mond köszönetet magának azért, hogy megpróbálta megmenteni a bőrét – mondta Charles.

– Én nem az ő ványadt bőrét akartam megmenteni, hanem Mrs. Friendlyét. Leszögezhetjük, hogy John tyúkeszű, rusnya nőkre vadászott, akiknek hízeleg egy férfi figyelme.

– Azért akadtak köztük mutatósabbak is – sandított Agathára Charles.

– Én egy pillanatra se dőltem be neki!

– Én nem így láttam.

– Mindegy – mondta Agatha sietősen. – Kíváncsi vagyok, ki örököl utána. Lehet, hogy a zsarolás

elfedi a lényegét. Talán más okból gyilkolták meg.

– Ez eléggé valószínűtlen. De itt jön a hölgyike.

Mrs. Dairy visszajött, és kitöltögette a teát, amely mintha csak piszkos víz lett volna. Agatha azt gyanította, hogy egyetlen filtert használt az egész kannához, és az is használt lehetett már. Egy tányér száraz kekszet is hozott.

Mrs. Dairy időközben úgy-ahogy visszanyerte higgadtságát – ami Agatha megítélése szerint inkább undokság volt.

– Amíg a teával foglalatostkodtam, az önök állítólagos nyomozói tevékenységén tűnődtem – mondta Mrs. Dairy. – Biztos vagyok benne, hogy az én éles elmémmel könnyedén leleplezném a tettest.

– Ezt úgy érti, hogy velünk akar dolgozni? – kérdezte Agatha lelombozódva.

Mrs. Dairy szánakozó kacajra fakadt.

– Isten ments! Ahogy mondani szokták, aki egyedül utazik, az utazik a leggyorsabban.

– Ez Kipling – helyesbített Charles.

– Lehet.

Agatha letette a csészejét, amely haragosan csattant a csészealjon.

– Akkor mi nem is rabolnánk tovább a drága idejét. – Felállt, és Charles is követte a példáját.

– Azért összevethetnénk az értesüléseinket – gyakorolt kegyet Mrs. Dairy.

– A világért sem szeretnénk önt hátráltatni. – Agatha elszántan az ajtóhoz masírozott. Charles a nyomában. A kutya kiinalt utánuk a házból, és újra csak bős szaglászásba kezdett Agatha bokájánál. Agatha felkapta, bependerítette a házba, és határozottan bevágta az ajtót. – Nyavalyás kis dög. Menjünk haza, Charles, még fertőtleníteni kell a cipőmet.

MIUTÁN AGATHA LÁBAT MOSOTT , és tiszta harisnyába, cipőbe bújt, kiment Charleshoz a konyhába, és annyit mondott:

– Portsmouth.

– Mi van vele?

– Azelőtt ott volt üzlete Mr. Johnnak. Elmehetnénk, hogy beszéljünk a fodrászokkal, hátha már akkor is volt körülötte valami botrány.

– Most? És ha keresne a rendőrség?

– Akkor mi van? Az országot nem hagyjuk el.

– Járt már Portsmouthban? Jó nagy város.

– Keresünk egy hotelt, felütjük az Arany Oldalakat, és végighívjuk a fodrászokat.

– Időpocsékolás, Aggie. Az Arany Oldalakat a mircesteri könyvtárban is fellapozhatjuk, aztán majd innen telefonálunk.

– Igaza van – sóhajtott fel Agatha. – Csak ki akartam szabadulni.

– Ne búsuljon! Ha sikerül megtudnunk valamit telefonon, úgyis odamegyünk.

E pillanatban megcsörrent a telefon. Mrs. Bloxby volt az.

– Azt hiszem, megtaláltam neked azt a bizonyos Maggie-t.

– Na és ki ő? – kérdezte Agatha tűzbe jöve. – Merre lakik?

– Lehet persze, hogy tévedek, de akit keresel, azt úgy hívják, hogy Maggie Henderson. Badsey-ben lakik, a Terrace Road 9-es szám alatt. Tanárnő.

– Hogy derítetted ki?

– Egyszerűen leírtam a külsejét és megmondtam a nevét pár embernek a szomszédos községekből. De lehet, hogy ez egy másik Maggie.

– Majd meglátjuk. Hálás köszönet!

Agatha elbúcsúzott és letette. Elmondta Charlesnak az újságot.

– Egyelőre hagyjuk Portsmoutht, koncentráljunk inkább Maggie-re – mondta Charles. – Badsey csak néhány mérföldre van ide.

Hanem amikor áthajtottak Badsey-be, és megkeresték a házat, kiderült, hogy Maggie Henderson egy worcesteri iskolában tanít, és délután öt óra előtt nem ér haza.

– Amilyen szerencsénk van, addigra a férje is idehaza lesz – mondta Agatha borúsan. – Átmenjünk Worcesterbe?

– Inkább Eveshambe – felelte Charles. – Keresünk egy kávézót, és összegezzük az eddigieket.

Merstow Greenben parkoltak, s az úton átkelve egy teázó felé vették az irányt, nem messze a piactértől.

– Odanézzen! – kurjantott fel Charles. – Az utolsó békebeli angol teázó! – Alacsony mennyezetű, csendes, sötét terembe léptek. Enyhe skót akcentussal beszélő pincérnő vette fel a rendelésüket.

– Na, szóval. – Charles kisebb noteszt meg tollat vett elő. – Vegyük sorra a gyanúsítottakat. Kezdje az elején, Aggie. Ami csak az eszébe jut.

Agatha a kezére fektette az állát.

– Lássuk csak. Miért is kezdtem gyanakodni a borbélyra? Á, már tudom. Mint mondtam, amikor a mosdóban voltam a fodrásznál, hallottam, amint egy nő azzal fenyegeti, hogy megöli. John később azt állította, hogy a szomszédos boltot vezető házaspár perlekedett. De jöllehet a nő hangját tisztán hallottam, a férfiét nem. Fojtott hangon beszélt. Akár John is lehetett.

– Áhá – Charles felírt valamit. – Azt a boltot majd még megnézzük magunknak. Aztán?

– Várjunk csak. Most jut eszembe, John azt mondta, azelőtt házasember volt. Kíváncsi vagyok, vannak-e gyerekei, és ki örököl utána.

– Ennek is utána fogunk járni.

– Volt ott még valaki, akit zsarolni lehetett volna. Az egyik kuncsaft a Betty nevű lányáról panaszkodott a borbélynak. A lány nemcsak hogy kábítószeres, de az anyja szerint árulja is az anyagot. A férjét Jimnek hívják.

– Jó. Más egyéb?

– Már tudunk Mrs. Dairyről, Maggie-ről és Liza Friendlyről. Hoppá! És ott van még Josie is.

– Az ki?

– Se hús, se hal recepciós hölgyike. Lerítt róla, hogy odavan Johnért, és nagyon féltékeny rám.

– Ühüm – jegyzetelt tovább Charles. – Ezt majd én intézem. Hajat nyíratok, és szóba elegyedem a leányzóval. Így a vendégekkel kapcsolatos pletykákat is elcsíphetem.

– Továbbá – folytatta Agatha –, Lizától tudjuk, hogy amikor megfigyelte a borbély házat, látott ott valami szőke nőt. Hogy is jellemezte? Szőke, nyuszikás, előreálló fogú, pipaszár lábú, ha jól emlékszem. Azt hiszem, ez minden, amit tudunk.

– Akkor a tettes vagy köztük van, vagy olyasvalaki, akiről még nem is hallottunk, de volt kulcsa a házhoz. Hiszen maga akkor nem betörést hallott... hacsak... Nahát, pedig mennyire nyilvánvaló!

– Micsoda?

– Fogadni mernék rá, hogy *maga* hagyta nyitva az ajtót, amikor behatolt a házba.

Agatha kimeredt szemmel bámult rá.

– Gondolkozzon! – nógatta Charles. – Biztonsági zár volt az ajtón, amelyik csukódáskor automatikusan bezáródik?

– Nem – felelte Agatha komótosan. – Közönséges zár. Nagyobbfajta kulcs nyitotta.

– Íme, a magyarázat!

Agatha megszorította a férfi karját.

– Hát nem érti? Ha az a valaki tudta, hogy csak be kell sétálnia, akkor azt is tudnia kellett, hogy odabent vagyok!

– Meglehet. Vagy pedig előbb próbaképpen lenyomta a kilincset, és csak akkor tört volna be, ha zárva van. Üvegbetétes volt az ajtó?

– Igen, ólomüveges. Tudja, Charles, azt hiszem, túl nagy hangsúlyt fektetünk a zsarolás tényezőjére.

– Miért, más tényező is van?

– Hogyne, a szenvedély és a féltékenység. Féltékeny asszonyok, féltékeny férfiek. Tény, hogy valaki elpáholtta Mr. Johnt.

– Maradjunk a zsarolásnál – jelentette ki Charles, és Agatha borzasztóan szeretett volna ellentmondani neki.

– Ha befejezte – mondta Agatha sértett hangon –, nézzünk be a fodrászat melletti üzletbe. Álljon meg a menet! A fodrászatot alighanem bezárták.

– A fenébe is, biztosan.

– Azért nézzünk el arra.

Végigsétáltak a High Streeten. A fodrászszalon magától értődön zárva volt.

– Gyerünk a szomszédos üzletbe – javasolta Charles.

Beléptek a sötét kis boltba, amely a legkülönfélébb olcsó szuveníreket kínálta.

Megtermett nő állt a pultnál férfifingben és sztreccsnadrágban. Tökéletes rálátásuk esett a nadrágra, ugyanis a nő éppen lehajolt, hogy elvegyen valamit a legalsó polcról, a pult mögöl.

– Elnézést – szólalt meg Agatha, mire a nő felegyenesedett és megfordult.

Széles, kerek, goromba ábrázata volt, és vastag szemüveget viselt.

– Mi van? – csattant fel.

Az eveshami boltosok udvariasságához szokott Agatha ugyancsak meghökkent.

– Csak azt szeretnék tudni, ismerte-e a szomszédját, akit nemrég meggyilkoltak.

– Mi köze hozzá? Maga nem a rendőrségtől jött. Kicsoda maga? Már megint egy hiéna, aki a gyilkosságról pletykálna, de venni nem vesz semmit!

Agatha nekigyürkőzött:

– Hallottam, amikor azzal fenyegette Mr. Johnt, hogy megöli.

A nő kerek képére kiülő döbbenetről tanulmányt lehetett volna írni.

– Én soha! Mikor mondtam volna ilyet?

– Pár héttel ezelőtt a fodrászat mosdójából hallottam. Megkérdeztem John Shawpartot, és ő azt mondta, hogy maga meg a férje egyfolytában marakodik.

A nő feltartotta hurkás lapátkezét, nem volt rajta jegygyűrű.

– Nekem nincs férjem. Jöjjenek velem. – Felnyitotta a pultot, és bevezette őket egy mocskos konyhába, a bolt hátulsó fertályába. Kinyitotta a hátsó ajtót. – Tessék megnézni!

Csak egy szűk kis udvarra lehetett látni, magas fallal a fodrászat felől.

– A fodrászathoz tartozó udvar a fal túloldalán van – mondta a nő. – Nem tudom, kit hallott, de engem biztos nem. A másik udvarról hallhatott valakit.

Ekkor megszólalt a bolti csengő.

– Vevő jött, úgyhogy táguljanak innét.

– Mi a véleménye? – kérdezte Charles a High Streeten.

– Az a véleményem, hogy Mr. John hazudott – felelte Agatha. – Nicsak, ott egy új fodrászat a túloldalon. *Eve szalonja*. És kit látnak szemeim!

– Kit?

– A kis Josie áll a pult mögött.

– Akkor lődörögjön egy kicsit, míg én megyek és haját vágatok, hátha szóra tudom bírni a kicsikét.

– Sokáig fog tartani?

– Adjon egy órát. Fogja, itt a kocsikulcs. A parkolóban találkozunk.

– Tudja, mit, menjen előre, aztán pár perc múlva maga után megyek, és én is bejelentkezem. Lehet, hogy mindenki ott van a régi gárdából.

Agatha türelmetlenül várt, míg Charles átkelt az úton, és bement a boltba. Egy darabig a vihogó Josie-val társalgott, majd eltűnt a hátulsó régióban.

Agatha átvágott az úton. Josie még mindig mosolygott, de Agatha láttán lehervadt a vigyora.

– Szóval, itt bujkálnak – mondta Agatha derűsen. Garryt és Mr. John két másik segédjét is megpillantotta odabent.

– Szerencsénk volt. Eve most nyitott, és mindnyájunkat átvett.

– Ki ez az Eve?

Josie nem áttallott felsóhajtani, és belebújt az előjegyzési naptárba.

– Időpontot szeretne, Mrs. Raisin? Eléggé tele vagyunk.

Agatha már nyitotta is a száját, hogy lekapja Josie-t a tíz körméről, aztán mégsem tette.

– Írjon be holnapután háromra.

– Garryhez?

– Inkább Eve-et próbálnám ki.

– Ő csak négykor tudja fogadni.

– Nekem úgy is jó.

Agatha kísértelt az utcára. Céltalanul bóklászott, végigballagott a Bridge Streeten az apátsági kertekig, leült cigarettázni, aztán visszament a kocsihoz, ahol Charles már várta.

– Na, hogy ment?

Charles elvette tőle a kulcsot, és kinyitotta a kocsit.

– Úton Badsey felé elmondom.

Amint elindultak, bele is fogott:

– Este vacsorázni viszem Josie-t. Egyelőre annyit tudok, hogy egyszer csak megjelent itt ez az új fodrász, és az egész bandát átvette. Keménykezű nőnek tűnik. Viszont gyors. Senki sem lazálhat: vágnak, dauernak és festenek, mintha csak a szerelőszalag mellett állnának. Josie majd elmondja a részleteket.

– Gondolja, hogy az új fodrász tette el Mr. Johnt láb alól, mert a helyébe akart lépni?

– Ej, de élénk a fantáziája, Aggie. Csakhogy ez nem a vasárnap esti tévéműsor, hanem a való élet. Adva van egy halott zsaroló. Tehát a napnál világosabb, hogy valaki így vágott vissza neki.

– Várjuk meg, mit mond Maggie – felelte Agatha borúsan. – Alkalmasint neki is van egy vérszomjas férje.

– A kocsija mindenesetre itt van – mondta Charles, amikor megérkeztek. – Ha tényleg az övé, és nem a férjéé.

Kiszálltak, és végigimbolyogtak a tégladarabkákból kirakott, bokaficamító ösvényen a házig. A kert gyomos elhanyagoltságot mutatott, az ablakokon piszkos függöny lógott.

Agatha megnyomta a csengőt.

– Nem szól – mondta Charles. – Kopogjunk.

Agatha megkocogtatta az ajtó üvegét. Fel nem foghatom, miért lesz valakiből újságíró, gondolta. Hisz sorozatos elutasításnak van kitéve.

Nyílt az ajtó, amennyire a lánc engedte, és Maggie düledt szeme meredt rájuk a résből.

Agatha derűsen mosolygott.

– Emlékszik rám, Mrs. Henderson? Mr. John fodrászsalonjában találkoztunk Eveshamben.

– Mit akarnak tőlem?

– Mr. Johnról szeretnék beszélni önnel.

– Nincs mit mondanom.

– Tudjuk, hogy zsarolta magát – mondta Charles. Az ajtó bevágódott. Agatha és Charles egymásra nézett.

Azután hallották, hogy leesik a lánc, és az ajtó kinyílt.

Maggie Henderson diadalmasan tekintett rájuk.

– Most már nem tehetnek ellenem semmit. Gondolom, megszerezték a levelemet attól a rohadéktól.

De a baj már megesett. A férjem elhagyott, úgyhogy menjenek a fenébe.

– Nem vagyunk zsarolók – mondta Agatha. – Bemehetnénk? Az összes bizonyíték megsemmisült.

– A tűzben?

Agatha bólintott.

– Ki szeretném deríteni, ki ölte meg a borbélyt, és ki gyújtotta fel a házát, mégpedig azért, mert ott voltam, amikor felgyújtották. Azért mentem oda, hogy bizonyítékokat tüntessenek el. De a rendőrség erről nem tud, és maga se szóljon nekik.

Maggie azonmód megenyhült.

– Akkor tehát ön is áldozat. Jöjjenek be.

– Nem egészen... – kezdte Agatha, ám Charles intően megszorította a karját, miközben besoroltak Maggie után a házba, mintha azt mondaná: hadd higgye a nő, hogy sorstársra talált benne.

A nappali rendetlen és poros volt.

– Meglátogatott egy rendőrnő – mondta Maggie. – Üljenek csak le. Mindenkit felkeres, aki abba a fodrászatba járt. Amikor olvastam, hogy leégett a ház, arra gondoltam, ha Isten segít, a levelem is odaveszett! Ez egyáltalán nem volt biztos, hisz aznap elég sokat esett az eső, de a rendőrnőtől megtudtam, hogy Mr. John palackos gázt használt, és az alagsorban tartalék készlete is volt. A gáz berobbant. Még az iratszekrényben tárolt holmi is megsemmisült.

Én észre se vettem az iratszekrényt, gondolta Agatha.

– Mi történt önök között Mr. Johnnal? – kérdezte. – Agatha Raisin vagyok, az úr Sir Charles Fraith.

– Hát, Mrs. Raisin...

– Szólítson Agathának.

– Ritka név manapság – mondta Maggie. – Volt egy barátnóm, akit Agathának hívtak, de megváltoztatta a nevét Helenre. Ki nem állhatta, ha az emberek Aggie-nek szólítják.

– Ismerem az érzést – mondta Agatha, s szikrázó tekintetet vetett Charlesra.

– Úgy örültem, amikor hallottam, hogy Mr. John meghalt – mondta Maggie. – Meg tudtam volna ölni, csak hát elég nyúlszívű vagyok. A házasságom nem volt zökkenőmentes. Pete jó férj volt, legalábbis azt hiszem, de előszeretettel szurkapiszkált. Valahányszor összejöttünk a barátokkal, előre tudtam, hogy hazaúton majd belém fog kötni: „miért mondtad ezt vagy azt?, bohócot csináltál magadból, úgy festesz, mint valami lotyó”. De persze a házasság már csak ilyen. Aztán Mr. John randevút kért tőlem, és elkezdtünk titokban találkozgatni. Pete dolgozott, én meg kihasználtam, hogy épp iskolaszünet van. Hercegnőnek éreztem magam. Rákaptam, hogy Pete-ről panaszkodjam neki. Ő nagyon megértő volt. Azt mondta, sok nő csak azért reked meg a tönkrement házasságában, mert nincs saját vagyona. Mire én, hogy nekem mindig volt pénzem. A szüleim meghaltak autóbalesetben, és szép summát hagytak rám. Egészen feldobódtam. Rájöttem, hogy csak bátorság kell hozzá, és bármikor elhagyhatom Pete-et. A ház az enyém.

Elhallgatott.

– Aztán mi történt? – unszolta Agatha.

– Szeretkeztünk, és én szépnek éreztem magam. – Agatha ekkor egy kurta pillanatra megbánta, hogy ő nem bújt ágyba a fodrással. – Utána egyszerre nagyon elfoglalt lett, nem ért rá találkozni velem, sőt a frizurámat se csinálta meg. Majd belebolondultam. A szünet a végéhez közeledett, és tudtam, hogy később nem nagyon érek majd rá. Ezért levelet írtam neki, hogy eszébe idézzem a szerelmünket, azt az egyetlen szerelmes délutánt. Végtelenül boldog voltam, amikor azt mondta, újra látni akar. A teakertben találkoztunk, ott a folyónál. Pénzt követelt tőlem, ötezer fontot. Ha nem adok, azt mondja, akkor elküldi a levelemet a férjemnek. Hogy gyűlöltem abban a pillanatban! Egy percig se hittem el, hogy valóban megteszi. Úgyhogy azt feleltem, csináljon, amit akar. Furdalt a lelkiismeret, hogy megcsaltam a férjemet egy ilyen sehonnai gazemberrel. A rákövetkező napon Pete nem ment be dolgozni, mert meg volt hűlve. Amikor munkába indultam, még nem jött meg a posta. Így a levél Pete kezébe került. John minden bizonnyal rögtön az után feladta, hogy előző nap faképnél hagytam. Arra értem haza, hogy Pete már össze is pakolta a holmiját, és elment. A levelem ott volt az asztalon, és Pete is hagyott nekem egyet, amiben elmondott mindennek, de mindennek. – Elcsuklott a hangja. – Olyan magányos vagyok nélküle. Nem is hittem volna, hogy így lesz. Azelőtt éjjel-nappal a függetlenségről ábrándoztam, és most, hogy megkaptam, már nem kérek belőle.

Azzal sírva fakadt.

Agatha adott neki pár papír zsebkendőt a poros asztalon álló dobozból. Maggie orrot fújta, és megtörölte a szemét.

– Hol van most a férje? – kérdezte Charles.

– Honeybourne-ben, az anyjánál.

– Elment akár ön, akár a férje a rendőrségre?

– Dehogyan mentünk! Mindkét levelet elégettem. Magamon kívül voltam, amikor olvastam a gyilkosságról. Azt hittem, Pete tette. De megmérgezték a nyomorultat, és ha Pete-en múlik, ő inkább agyonverte volna. Az én Pete-emben van spiritusz.

– Talán a férjével is váltanunk kéne néhány szót – vetette fel Charles, amikor eszébe jutott Agatha beszámolója a borbély összevert ábrázatáról.

Agatha erélyes tiltakozásra számított, Maggie azonban csak összetette remegő kezét, és így szólt:

– Megtennék? Velem nem áll szóba, a telefont meg az anyja szokta felvenni, és nem engedi, hogy beszéljek vele. Mondják meg neki, hogy hiányzik. Nem volt különösebben jó társaság, viszont mindent megszerelt a házban.

– Adja meg nekünk a címét – mondta Charles –, és meglátjuk, mit tehetünk.

– A cím: Honeybourne, Parton Lane 10. De a rendőrségnek egy szót se! Így is romokban vagyok. Nem vágyom másra, csak hogy visszakapjam Pete-et. Az ember nem tudja értékelni, amije van, csak ha már elvesztette.

Bárcsak James Lacey is így gondolkodna, kesergett Agatha.

Amikor Agathával beültek a kocsiba, Charles az órájára nézett.

– Ezt a látogatást most fogjuk rövidre. Vacsorázni kell vinnem Josie-t.

– Van időnk – így Agatha. – Honeybourne nincs olyan messze.

Könnyen odataláltak a házhoz.

– Kalandra fel! – kurjantotta Charles.

Pirinyó, hajlott hátú asszony nyitott ajtót, ősz üstök alól pislogott rájuk.

– Mrs. Henderson? – szólította meg Agatha.

– Nem veszek semmit.

– Nem akarunk semmit eladni.

– A fiához jöttünk – mondta Charles.

– Kik maguk?

– Mrs. Agatha Raisin és Sir Charles Fraith.

A néni kegyetlenül ráncolta a homlokát, majd eltűnt a házban. Odabentről civakodás hallatszott, azután természetes férfiember jelent meg az ajtókeretben.

– Igen? – szólt zordonan.

Milyen könnyű dolgunk is lenne valódi nyomozókként, gondolta Agatha. Csak felvillantánánk a jelvényt, és az első szóra beeresztenének minket.

– John Shawpartról, a fodrászról lenne szó – mondta Agatha.

– Mi a rossebet akarnak?!

– Kíváncsiak lennénk, hogy vajon miért verte őt össze – mondta Charles Agatha elé lépve.

– A rendőrségtől vannak?

– Nem, de érintve vagyunk az ügyben.

Pete Henderson köntörfalazás nélkül megmondta Charlesnak, hogy hajtson végre magán egy anatómiailag kivitelezhetetlen műveletet. Az ajtó csukódni kezdett.

– Maggie hiányolja magát – mondta gyorsan Agatha. – Komolyan.

Az ajtó nem csukódott be teljesen.

– Magára vessen – mondta Pete. – A ringyó!

– Csak egyetlenegyszer hibázott – gabszult Agatha.

– Úgy kell neki – morogta a férfi. – Tényleg azt hitte, hogy bárkinek is megtetszhet? Tudhatta volna, hogy zsarolóval van dolga.

– Becsapták szegényt – mondta Agatha. – És most hiányzik neki a férje, elemészi az aggodalom.

Pete haragos tekintetében elégedettség villant.

– Remélem is, hogy szenved – mondta, és a képükbe vágta az ajtót.

– Megtudtunk ebből valamit? – kérdezte Agatha, amikor elhajtottak.

– Szerintem leszögezhetjük, hogy ő verte meg John Shawpartot. Most gyorsan hazaviszem magát, Aggie. Mennem kell Josie-ért.

– Megvárom ébren, hogy halljam a híreit.

– Hát...

– Mi nem jut eszébe, Charles! Az a lány még túl fiatal!

– Nyugi. Valószínűleg a szüleinél lakik.

Agatha csendes estét tervezett Charles távozása után, de megjelent nála a worcesteri nyomozóhivatal, hogy átvegyék vele a vallomását, s ezúttal arra keresték a választ, miért tagadta le, hogy elhajtottak Shawpart háza előtt. Agatha nyüzöttan felelte, hogy ha gyilkosság történik, az mindenkiben büntudatot ébreszt, és ő nem akart olyan benyomást kelteni, mintha a vérszagra sietett volna a helyszínre. Mire a nyomozók elmentek, Agatha már-már úgy érezte, hogy ő maga követte el a gyilkosságot.

Megfürdött egy kád forró vízben, hálóingbe és pongyolába bújt, aztán leült a tévé elé, és várta, hogy Charles hazaérjen. Néha-néha eltűnődött, hogy Charles talán csak a napjait színesíti vele, de nem jelent neki semmi többet. A férfi elegáns volt, és zárkózott, akár egy macska. Jóllehet átmenetileg Agathához költözött, szinte fel sem tűnt a jelenléte.

Éjfél tájban épp elszundított volna a karosszékben, amikor meghallotta a férfi kocsiját.

Feltápáskodott, és ajtót nyitott.

– Csak nem akar elcsábítani, Aggie? – üdvözölte Charles, szemügyre véve Agatha egyszerű pongyoláját a nyakig begombolt pamut hálóing fölött.

– Na, jöjjön és meséljen.

Agatha előrement a nappaliba, és lóhalálában kikapcsolta a tévét, ugyanis épp a *Star Trek*et vetítették, és attól tartott, hogy Charles esetleg nézni akarná.

Charles italt töltött magának, és leült.

– Már tudom, ki az az ismeretlen, szőke nő.

– Na és ki az?

Charles előkapta a noteszét.

– Jessie Lang. Eveshami lány. Josie savanyú képpel mesélte, hogy a lány egy nap bement a fodrászatba, és óriási cirkuszt rendezett.

– Miért?

– Mert a fodrász felültette, és nem ment el a megbeszélrt randira.

– Újabb boldogtalan feleség?

– Nem, ez a lány recepciós egy fogászaton, hajadon, és a jelek szerint nincs valami jól eleresztve.

– Megvan a címe?

– Nincs. Josie állítása szerint a rendőrség lefoglalta a régi előjegyzési naptárat, de abban amúgy is csak telefonszámok voltak. A fogászat viszont a High Streeten van. Nálam van a cím. Atyaég, de elfáradtam. Holnap odamegyünk.

– Még valami?

– Nos, annyi bizonyos, hogy a kis Josie odáig volt a főnökéért, de úgy látszik, ennyiben ki is merült a dolog. Kész lett volna ezeket az érzelmeket átirányítani rám.

– És maga mit mondott erre?

– Hogy csakis önt szeretem. Szerencsére ekkor már a kávénál tartottunk, mert onnan kezdve katasztrofális volt az este.

– Ő mit szólt?

– Jobb, ha nem tudja. – Josie ugyanis így kiáltott fel: „Hogy?! Azt a vén szipirtyót?!”

– Mi lesz Portsmouth dolgával? – nyaggatta a férfit Agatha.

– Nem szalad el. Most *itt* vannak a történések, Aggie.

– Ne hívjon már így! Szerintem a történések Portsmouthban kezdődtek. Mert mi van akkor, ha ott is zsarolta a kuncsaftjait, és egyikük idáig követte? Igaz is, míg maga távol volt, itt járt a worcesteri nyomozóhivatal. Ugyanazokkal a kérdésekkel gyötörtek, csak most már azt is tudják, hogy hazudtam, amikor azt mondtam, csak hallomásból tudok róla, hogy John háza leégett. Büntudatom van.

– Mi legyen holnap a fogásznál? – kérdezte Charles. – Egyszerűen csak sétáljunk be, és ott helyben fogjuk vallatóra a lányt?

– Ne, biztosan kijár valahová ebédelni. Tudjuk, hogy néz ki. Majd ebédidőben megyünk, és feltartóztatjuk.

– Az is lehet, hogy odabent eszik. Azt hiszem, bevetem a csáberőm, és meghívom ebédre. Maga meg közben elugorhatna a fodrászhoz.

– Már bejelentkeztem Eve-hez, de holnapután négy órára szól az időpontom.

– Hátha át lehet tetetni.

– Az az undok Josie a legnagyobb örömmel fogja közölni velem, hogy tele vannak, de azért megpróbálhatom. Reggel fel is hívom őket. Igaz is, amikor visszajöttünk Honeybourne-ből, elfelejtettem megnézni, nem jött-e üzenetem.

A telefonhoz lépett, és tárcsázott. Egy darabig hallgatott, aztán letette a kagylót, és ránézett Charlesra.

– Üzenetet kaptam Mrs. Dairytól. Beszélni akar velem. A hangja alapján ez megint a régi, komisz,

rosszindulatú Mrs. Dairy. Nem is tudom. Ha Eveshamben végeztünk, talán majd benézek hozzá.

Másnap Agatha a fogászat előtt elvált Charlestól, és ment a fodrászhoz. Josie nem volt udvarias, inkább kelletlen, viszont azt közölte, hogy valaki épp lemondta. Agathának haját mostak, azután bevezették Eve-hez.

Eve magas, impozáns nő volt, akár egy öreg hajó orrdíszé: kidüllesztett mellkas, sötét hajzuhatag, kerekded kar.

Míg Eve a hajszárítóval ügyködött, Agatha megkérdezte:

– Ismerte Mr. Johnt?

– A meggyilkolt fodrászt? Nem. Szomorú ügy – mondta Eve. – De nekem mázli. Épp nyitás előtt voltam, már csak az alkalmazottak hiányoztak, így egyszerűen átvettem az embereit. Teszek pár csavarót a hajába, és beül a bura alá. Úgy szebb lesz a tartása.

– Ne legyen túl csicsás!

– Ó, nagyon szépen fog mutatni.

– Idevalósi Eveshambe, Eve?

– Csak nemrég költöztem ide. Gondoltam, itt menni fog az üzlet.

– És azelőtt?

– Worcesterből jöttem.

Agatha elhallgatott, amikor a fodrász letette a hajszárítót, majd becsavarta a haját, és lakkot permetezett rá.

– Yvette, ültesse be Agathát a bura alá – szólt Eve.

– Borzasztó, ami Mr. Johnnal történt – mondta Agatha Yvette-nek.

– Hát, igen. Kér valami olvasnivalót?

Agatha bólintott. A fejére igazították a burát, és az ölébe tettek egy stósz tavalyi *Vogue*-ot meg *Háztartási Magazint*. Agatha először azzal szórakoztatta magát, hogy elolvasta a tavalyi horoszkópokat – lássuk, beváltak-e! –, de mint a legtöbb horoszkóp esetében, homályos jóslataikba bármit bele lehetett olvasni.

Telt-múlt az idő. Agatha az órájára sandított. A haja már akkor is majdnem száraz volt, amikor Eve becsavarta, és lassan egy kerek órája ücsörög az átkozott bura alatt.

Lecsapta a magazinokat egy közeli asztalkára, kibújt a bura alól, és átmasírozott a szalonba.

Eve sehol.

– Hová lett ez a nő? – vakkantotta Agatha.

– Kiszaladt ebédelni – mondta Garry dauerolás közben.

– Miféle hely ez? – rikácsolta Agatha. – Azonnal fejezzék be a hajamat!

Garry rémült pillantást vetett rá.

– Csak ide ment, a szomszédos étterembe. Máris szólok neki.

Agatha csak állt ott, és füstölgött. Eve futva érkezett vissza.

– Sietünk? – kérdezte mézesmázosan.

– A magam részéről nem szeretem, ha megváratnak – csattant fel Agatha.

– Már itt is vagyok – engesztelte Eve. Leültette Agathát, és kivette a hajából a csavarokat. Azután hátrafésülte és eligazította a frizuráját.

Agatha megnézte magát a tükörben.

– Hát ez – mondta epésen –, ez a provinciális, középkorú frizurák netovábbja. Túl magas.

– Ez a legújabb divat – mondta Eve.

– A hatvanas évek környékén valóban az lehetett.

– Alakítsunk rajta?

– Felejtse el. Mondja meg, mit fizetek, és már itt se vagyok.

Agatha kedveszegetten caplatott vissza a parkolóba, hogy megvárja Charlest. Szerencsére az ő kocsijával jöttek, így beülhetett, hogy elszívjon egy cigarettát, amíg vár... és csak várt.

Végül megjelent Charles.

És Agatha frizurája láttán kirobbant belőle a nevetés.

– Jaj, fogja már be – acsargott Agatha. – Most voltam Eve-nél utoljára. Megetette a kicsikét, míg én itt ücsörögtem éhesen?

– Nem, mert a kis Jessie tisztára be volt tojva. Azt mondta, nem ismerte Mr. Johnt, és nem volt hajlandó beszélni róla.

– Akkor hol maradt ilyen sokáig?

– Megebédeltem.

– És nekem nem szólt?

– Eszembe se jutott. Éhes voltam.

– Én most hazamegyek, hogy rendbe hozzam ezt a méhkast a fejemen, és eszem valamit. Maga azt csinál, amit akar.

– Mivel maga vezet – mondta Charles szelíden –, ahova maga megy, oda megyek én is.

Agatha egész úton Carsely felé a mérhetetlenül önző férfinépet korholta.

Odahaza mindjárt jobb kedvre derült két csirkés szendvicstől meg egy bögre levestől, na meg attól, hogy kifésülte a haját.

– És most? – kérdezte. – Talán szerencsésebb lett volna, ha én veszem kezelésbe Jessie Langet.

– Még megteheti. De mi van Mrs. Dairyvel?

– Istenkém, róla megfeledkeztem. Sétáljunk át hozzá. Azóta már alighanem megbánta, hogy szóba elegyedett velünk.

– Jó, menjünk. Tudja, Aggie, ha a ricin a pasas vitaminjában volt, bármikor beletehették. A tettesnek csak várnia kellett. Érti, ugye? Megmérgez két kapszulát, és mire azok a pasas kezébe kerülnek, addigra ő már el is hagyta az országot.

Agatha sóhajtott.

– Kezdek kételkedni benne, hogy megtaláljuk a gyilkost.

– Akárhogy is, hallgassuk meg Mrs. Dairy mondandóját.

HIDEG, SZÜRKE NAP VOLT. Már szállingóztak az első őszi levelek.

– Nem állhatom a telet vidéken – mondta Agatha. – A városban bezzeg észre se veszi az ember. Jó napot! Milyen cudar időnk van, nem igaz?

– Kinek köszönt?

– Nem tudom – felelte Agatha. – A nőegyleti tagoktól eltekintve nem ismerek sok embert a faluban. Carselyban mindenkinek köszönünk, akár ismerjük egymást, akár nem.

– Hová lesz így a közösségi érzés?

– Az már akkor odalett, amikor az emberek autóba ültek – mondta Agatha. – A gyerekeket busz szállítja az iskolába, és sok szülő ingázik Birminghambe meg Worcesterbe. Meg is érkeztünk. A lelke mélyén azt remélem, hogy nem lesz itthon.

A házikó sötéten és némán gubbasztott.

– A kocsija mindenesetre itt van – mondta Agatha. – Alighanem a kutyát sétáltatja. Ne leskelődjön ott az ablaknál, Charles. Nincs itthon, ha mondom. Charles!

Charles furcsán beesett arccal fordult hátra.

– Egy láb lóg ki a kanapé mögül, Aggie.

– Biztos rosszul lett. Próbáljunk meg bemenni.

Agatha elfordította a sárgaréz kilincset, az ajtó rögtön engedett. Agatha beviharzott a nappaliba. Mrs. Dairy kiterülve hevert a kanapé mögött. Tátongó fejsebéből csurgó vére eláztatta a szőnyeget. Oldalánál egy vérmaszatos piszkavas mellett a kiskutyája teteme.

Charles letérdelt Mrs. Dairy mellé, hogy kitapintsa a pulzust, de nem volt érverés.

Komorán megrázta a fejét. Agatha rendőrért és mentőért telefonált.

– Hányingerem van – fordult oda Charleshoz.

– Akkor jobb, ha kimegy.

Agatha rohanvást távozott. Tényleg rosszul volt. Próbált erőt venni magán, és visszamenni Charleshoz, de nem merte betenni a lábát a halál házába. Talán a kiskutya szétronsolt fejének látványa tette még iszonyatosabbá az agyába égett képet. Ez bestiális gyilkosság. Gyilkosság Carselyban. Gyilkosság, amely egyre közelebb lopózik Agatha Raisinhez.

Fred Griggs, falujuk rendőr őrmestere érkezett sietve. Agatha bágyadt, el-elcsukló hangon adta elő neki a történeteket. Griggs behatolt a házba.

Aztán jött két járőrautó; Bill Wong, Wilkes detektívfelügyelő, valamint számos civil ruhás nyomozó és rendőrtiszt szállt ki a kocsikból. A mentők is befutottak.

Agatha dideregve várakozott.

Végül Bill Wong kijött a házból.

– Hazaviszem magát, Agatha. Pocsékul néz ki.

– Csak a hajam miatt – motyogta Agatha. – Az a nyomorult fodrász tönkretette a frizurámat.

– Szálljon be a kocsiba. Egy csésze teától majd erőre kap.

A házban Agatha heves tiltakozása ellenére, hogy tudniillik egy kortyot sem bír lenyelni, Bill készített egy csésze jó édes, tejes teát.

– Igya csak meg. Jót fog tenni.

– Bárcsak még tegnap este elmentem volna hozzá – kesergett Agatha.

– Hogyhogy? Miért épp tegnap este? Maga tud valamit?

– Most, hogy Mrs. Dairy halott, már nyugodtan elmondhatom. Mr. John, a fodrász zsarolta.

– Igyon egy kis teát, aztán kezdje az elején.

Agatha szót fogadott, majd vontatott hangon mindent elmondott Mrs. Dairyről.

Amikor végzett, Bill nekiszegezte a kérdést:

– Mondott erről valamit a worcesteri nyomozóhivatalnak?

Agatha a fejét rázta.

– Miért? Ha megteszi, akkor a nő talán még most is életben van. Hányszor figyelmeztettem, hogy veszélyes dolog amatőr detektívet játszani!

– Mrs. Dairy titoktartást kért tőlem.

– Van még más is, amit nem mondott el a rendőröknek?

Agatha borzasztóan szeretett volna megkönnyebbülni, de nem adhatta ki Lizát és Maggie-t. Mellesleg egyik nő sem lehet képes ilyen barbár gyilkosság elkövetésére.

– Nincs semmi – füllentette hát.

Egy hang azt üvöltötte a fejében, hogy akármelyik nő képes lehet újra lecsapni, ha attól tart, hogy lelepleződik, de csak leszegte a fejét, és a padlót bámulta.

– Most vissza kell mennem – mondta Bill. – Később még benézünk, hogy rögzítsük a vallomását.

Mit keresett Mrs. Dairynél?

– Üzenetet hagyott a hangpostámon.

– Melyben?

– Melyben a tőle megszokott utálatos stílusban annyit közölt, hogy beszélni akar velem.

– Itt várjon.

Bill elment, Agatha meg csak ült ott magába roskadva. Feltámadt a szél, és megnyöszörögtette a zsúpfedelet.

Nyílt az ajtó, és Charles lépett be. Agatha felállt, és a karjába vetette magát.

– Ez iszonyú, Charles. Hagyjuk a rendőrségre. Felejtsük el az egészet.

– Ejnye, no. Szedje össze magát. Egy perc, és itt lesznek. Hallom, elmondta Bill Wongnak, hogy Shawpart zsarolta Mrs. Dairyt. A többiekről nem beszélt neki, ugye?

– Nem.

– Én sem. Akkor most egyelőre várjunk. A Shaw-part-kapcsolat miatt nem csupán a gloucestershire-i rendőrség, de a worcesteriek is a nyakunkon lesznek. Hosszú nap elé nézünk, Aggie.

Úgy is lett. Mindkettőjüket átszállították a worcesteri kapitányságra, ahol újabb kihallgatásnak vetették alá őket.

Agatha alig állt már a lábán. Végül azzal a figyelmeztetéssel eresztették szélnek őket, hogy ne üssék bele az orrukat a rendőrség dolgába.

– Iszunk valamit? – kérdezte Charles.

– Haza szeretnék menni – reszketett Agatha.

– Hé-kás, hisz járőr-kocsival hoztak minket ide. Mit képzelnek a bitangok, mégis hogy jutunk haza? Kérjünk tőlük egy kocsit.

– Majd fogunk taxit. Én nem megyek vissza oda.

– Worcesterben vagyunk, Aggie. Egy vagyomba kerülne a taxi.

– Én fizetem.

Hazafelé némán ültek egymás mellett a taxiban. Carselyhoz közeledve Agatha törte meg a csöndet:

– Maga mit gondol erről az egésze-ről, Charles? Olyan hűvösnek látom.

– Ronda egy ügy, de én nem gondolok rá.

– Bárcsak én is képes lennék erre – borongott Agatha. – Azt hiszem, halálom napjáig előttem lesz a kép: szegény Mrs. Dairy kiterülve.

– Ugyan már. Hisz nem is kedvelte.

– Attól még ugyanolyan borzalmas.

– Dehogyan – jegyezte meg Charles Agatha véleménye szerint szívtelen hányavetiséggel.

Odahaza Charles italt töltött mindkettőjüknek, és begyújtott a kandallóba, amelyet már kitakarított Doris Simpson, Agatha bejárónője, aki szerencsére nemrégiben újra munkába állt.

Charles letelepedett, hogy elolvassa az aznapi újságokat.

– Ezt hallgassa meg, Aggie – mondta a papírt zörgetve. – Ebben a cikkben azt írják: „Hamarosan akár már egy darabka korpa, lenyalt bélyeg vagy kocsikulcs-on elkenődött ujjlenyomat is a bűnelkövetők nyomára vezetheti a tudósokat. Kutatók olyan DNS-vizsgálatot fejlesztettek ki, amelyhez már egyetlen emberi sejt is elegendő.” Remélem, maga nem szórta szét a korpáját Shawpart házában.

– Nincs korpám – mondta Agatha ingerülten –, és a rendőrség amúgy is tudja, hogy jártam a házban, bár azt már nem kötöttem az orrukra, hogy a tűz keletkezésekor is.

– Együnk valamit.

– Képtelen vagyok rá.

Charles félredobta az újságot.

– Készíték valamit. Szüksége lesz az erejére.

Negyedóra elteltével kihívta Agathát a konyhába.

– Egy kis leves meg sajtos omlett. Egyen szépen.

Agatha nagy meglepetésére azon kapta magát, hogy éhes.

Vacsora után megpróbálkoztak a tévénézéssel, de Agatha végül így szólt:

– Azt hiszem, ma korán lefekszem.

– Remek ötlet.

ÁM AGATHA NEM BÍRT ELALUDNI . Valahányszor lehunyta a szemét, a saját vérében fekvő Mrs. Dairyt meg a kutyáját látta.

Felkelt az ágyból, hogy átmenjen Charleshoz. A férfi is fent volt még, az ágyban olvasott.

– Nem bírok aludni – mondta Agatha. – Rémképek gyötörnek.

– Na, jöjjön, majd jól összebújunk.

Agatha bemászott a férfi mellé az ágyba. Charles átölelte, és belecsókolt a hajába.

– Charles – tiltakozott Agatha. – Nem ezért jöttem...

AGATHA REGGEL ARRA ÉBREDT, hogy Charles eltűnt. Nyújtózkodott, ásított, és az éjszakai szeretkezésükre gondolt, amely most álomnak tetszett. De odakint hétágra sütött a nap, és a rémképek is eltávoztak tőle.

Lement a konyhába, ahol Charles üzenete várta: „Most jutott eszembe, hogy vendégeim jönnek. Később felhívom. Charles”

Nem halt volna bele, ha kedvesebben fogalmaz, gondolta Agatha. Újból felment, megmosdott és felöltözött, és amikor leballagott, pont csengettek. Ez egyszer nem James megpillantásában reménykedett. Biztosan Charles jött vissza. Vidám mosollyal tépte fel az ajtót.

Mrs. Bloxby állt a küszöbön.

– Á, te vagy – szontyolodott el Agatha. – Bújj csak be.

– Valaki mást vártál?

– Charlest. Hallottál már a gyilkosságról? Persze hogy hallottál. Iszonyatos volt. Egyszerűen iszonyatos. Van családja?

– Egy lánya meg egy fia – mondta Mrs. Bloxby. – Épp most beszél velük a rendőrség.

Agatha mindent elmesélt Mrs. Dairyről, a zsarolási kísérletről, meg hogy Mrs. Dairy kijelentette, ő is nyomozni fog.

– Nem juthatott valami sokra – sopánkodott a lelkész neje. – Hacsak nem ismerte John Shawpartot már korábbról. A borbély honét jött Eveshambe?

– Portsmouthból. Ő maga mondta. Lehet, hogy valamikor átruccanak oda, és körbeszaglászom.

– Na és kiket gyanúsítasz?

– Mrs. Friendly férjét és Maggie Henderson férjét leszámítva voltaképpen senkit. Van egy Jessie Lang nevű lány, egy eveshami fogászaton dolgozik, ő ismerte a borbélyt, és látták is a házánál. Továbbá John említette, hogy azelőtt nős volt. A fenébe is, a rendőrségnek tudnia kell, kit és hol vett feleségül, de nekem nem fogják kiadni az információt.

– Na és Charles merre kószál? – kérdezte Mrs. Bloxby derűsen, túlon túl derűsen, gondolta Agatha, miközben a nő szelíd tekintete az arcát fürkészte.

– Vendégei vannak. Majd jön. – Vajon a holmiját is elvitte?, tünődött Agatha.

– Egyébként nem hiszem, hogy férfi tette – mondta Mrs. Bloxby.

– Miért?

– Megérzés.

– Nem tudom. Persze a méreg általában a nők fegyvere.

– A történelem neves méregkeverői között sok férfi akad: Neill Cream, Carlyle Harris, Roland B. Molineux, Henri Landru és még sorolhatnám.

Agatha sóhajtott.

– A tűzről se feledkezzünk meg. Biztos vagyok benne, hogy a gyújtogató és John gyilkosa egy és ugyanaz a személy. Mrs. Dairy hol élt ezelőtt?

Mrs. Bloxby elgondolkodva ráncolta a homlokát. Azután megrázta a fejét.

– Nem jut eszembe, pedig mondta is. Majd beugrik. Szerintem ezt most a rendőrségre kéne hagynod. Mrs. Dairyt brutális módon gyilkolták meg. Talán okosabb lenne, ha egy időre elutaznál. Ha a gyilkos azok között van, akikkel már beszéltél, még az is lehet, hogy rád fog szállni.

– Egy darabig még nem adom fel. Falun általában tudott dolognak számítani, ki merre jár. Furcsa, hogy senkit se láttak Mrs. Dairy házánál ólálkodni.

– Fred, a rendőrünk azt mondta, a hatóság szerint hátul ment be a tettes. És a hátsó úton senki sem láthatta meg. Arra nem néznek ablakok.

– Betörés volt?

Mrs. Bloxby a fejét rázta.

– Úgy vélik, hogy ismerte a látogatóját. Még teát is főzött neki, mielőtt agyonütötték. Nem láttad a csészéket? Mellesleg Mrs. Dairy sose zárta az ajtót, ha odahaza volt.

– Én csak a szétvert fejét láttam, meg azt a szegény kutyát. – Agatha beleborzongott, amikor ezt kimondta. Miért nem telefonál még Charles?

– Kérlek, ne keveredj bele még jobban – mondta a lelkész neje aggodalmasan. – Érzem, hogy veszélybe sodrod magad.

– Csak még egy kicsit körülszaglászom. – Nem is rossz ötlet, hogy hagyja itt Carselyt, gondolta Agatha. Charles megérdemelné, hogy csak a hült helyét találja.

EBÉD UTÁN AGATHA nem bírta magával: úgy döntött, átautózik Worcesterbe, és tiszteletét teszi a rendőrkapitányságon, hátha hajlandók beavatni őt a helyzet állásába.

Behajtott Eveshambe, és a híd előtt rákanyarodott a Pershore Roadra. Elnézett az út túloldalán kanyargó folyó felé. Horgászó emberek meg bámészkodók. A fákra taposott, és lehúzódt az útról. Egy felbőszült kamionos a lámpáját villogtatva dübörgött el mellette.

Hiába meresztgette a szemét, nem látott semmit a forgalomtól. Besorolt a kocsik közé és továbbhajtott, majd az első lehetőségén visszakanyarodott. Ugyanis egy nyuszikás kinézetű szőke leányzót pillantott meg a bámészkodók között, és abban a minutában biztos volt benne, hogy Jessie Lang az.

Mire leparkolt a mezőszélen, és kiszállt a kocsiból, arra jutott, hogy Evesham nyilván tele van hasonlóforma szőke leányzókkal. Egy próbát persze így is megér a dolog.

Megkereste a helyet, ahol az imént látni vélte a lányt, de ő már nem volt ott. Sehol egy szőke fej. Csak horgászok és bámészkodók. Visongva szaladgáló gyerekek. Ezek a mai gyerekek szakadatlanul visonganak, gondolta Agatha epésen.

Aztán valamivel távolabb, a parti sétányon észrevett egy szőke hajzatot. Megszaporázta lépteit, és mikor már majdnem utolérte, rákiáltott:

– Jessie!

A lány megállt, hátrafordult. Igen, ő az: nyúlfogak, pipaszár láb.

Agatha mosolyogva nyújtotta a kezét.

– Jessie Lang? Agatha Raisin vagyok.

A lány épp csak megérintette Agatha kezét a csontos ujjaival.

– Kicsoda maga? Nem ismerem. Valamelyik páciens?

– Nem, én John Shawpart meggyilkolásának ügyében vizsgálódom – bökte ki Agatha.

Jessie páni riadalommal a szemében hátrálni kezdett.

– A rendőrségtől?

Agatha rögtön tudta, ha bevallja, hogy magánember, a lány menten futásnak ered.

Ezért aztán előkapta a hitelkártyatartóját, és egy futó pillanatra szétnyitotta.

– Raisin nyomozótiszt – mondta Agatha. – Leülhetnénk oda, hogy egy kicsit elbeszélgessünk?

Előrement az egyik padhoz. A leányzó a fűbe lyukakat ütő magas sarkújában imbolyogva követte.

Leültek egymás mellé.

– Tudomásunkra jutott – kezdte Agatha –, hogy látták magát John Shawpart házában.

Jessie elpityeredett.

– Anyám m-meg fog ölni – hüppögte.

– Nem szükséges, hogy az édesanyját vagy bármelyik családtagját bevonjuk ebbe – mondta Agatha.

– Csak mondja el az igazat, nincs mitől tartania. Fogja – húzott elő öblös táskájából egy csomag papír zsebkendőt.

Jessie orrot fúj, és megtörölte a szemét.

– Biztos, hogy anya nem fogja megtudni?

– Nem látom okát, hogy meg kelljen tudnia.

Jessie mély levegőt vett.

– Tudja, engem nem szeret az anyám. Folyton szekál. Otthon a nővérem, Rachel a kedvenc. Ha anyám megtudná, rögtön elmondaná Wayne-nek, a fiúmnak. Képes lenne rá.

– Szóval, mi történt?

– John rám nyomult.

– Mikor? Hol? A szalonban?

– Nem, hanem a diszkóban itt, nem messze.

– Diszkó? Ahhoz ő egy kissé túlkoros volt már, nem?

Jessie csuklott egyet, és grimaszt vágott.

– A barátnőim is így gondolták. Wayne nem volt velünk. Kamionozik, úgyhogy csak a lányokkal voltam, ők meg jól kiröhögték Johnt. Szerintem viszont úgy festett, mint egy filmsztár. Észrevette, hogy gusztálom, és odajött hozzám, hogy meghívjon egy italra. Elkezdtünk beszélgetni. Tök jó fej volt. Megkérdezte, nincs-e kedvem másnap este vele vacsorázni. Wayne akkor még nem jött vissza, és arra gondoltam, jó móka lenne, úgyhogy igent mondtam.

Elhallgatott. Gyerekek játszadoztak, anyukák locsogtak, az Avon folyó a füvel benőtt part alatt csobogott. Sétahajó siklott a vízen, ilyennel utaztak Charlesszal is. Jaj, Charles, miért nem hívtál fel?

– Aztán mi történt?

– Irtó menő étterembe vitt, rengeteget ittunk, aztán csak úgy megesett a dolog.

– Lefeküdtek? – Minő eufemizmus, gondolta Agatha az elmúlt éjszakára emlékezve.

– Igen – suttozta a lány – Pedig én még szűz voltam. Wayne-nek tartogattam magam.

– Hány éves maga?

– Húsz.

Jóságos ég, magam végeznék azzal a szeméttel, ha még életben lenne, gondolta Agatha harciasan.

Fennhangon annyit kérdezett:

– Meddig tartott a viszonyuk?

Jessie vézna ujjai idegesen kapaszkodtak egymásba.

– Semeddig. Utána már nem keresett. Elmentem hozzá, és ő közölte, hogy csak egyéjszakás kaland volt. Meg hogy tudhattam volna. Felvilágosítottam, hogy elvette a szüzességem, mire ő: „Na és? Itt volt már az ideje, hogy megszabadulj tőle.” Legszívesebben megöltem volna. – Szeme tágra meredt. – De nem én voltam!

– Wayne biztos nem tud a dolgról?

Jessie megrázta a fejét.

– A barátnőim cukkolták ugyan, hogy valami főszer meghívott egy italra a diszkóban, de azt mondták, öreg pasi volt.

– Tudja-e, hogy véleményünk szerint John Shawpart zsaroló volt?

Fejrázás.

Agatha megpaskolta a lány kezét.

– Csigavér. A mai világban ugyancsak meglepő, ha egy lány a maga korában még szűz.

Jessie ferde mosolyra húzta a száját.

– Az öregek mind azt hiszik, hogy bagzunk, mint a nyulak, de én Wayne-nek tartogattam magam, mint Barbara Cartland hősnői. Muszáj lesz elmondanom Wayne-nek.

– Ő már tapasztalt e téren?

– Ugyanolyan szűz, mint én voltam, mielőtt az a rohadék fodrász megtalált.

Lám, lám, isten áldja meg Eveshamet, az ártatlanság utolsó bástyáját, gondolta Agatha.

Hangosan csak annyit mondott:

– Nézze, amit most elmondott nekem, az a mi számunkra irreleváns. Minket csak azok a személyek érdekelnek, akiket az áldozat zsarolt. De mint nőtársa teszek magának egy szívességet, és nem említem meg a feletteseimnek, hogy találkoztunk.

– Hálásan köszönöm. Mit is mondott, hogy hívják?

– Nem érdekes – mondta Agatha, mert kezdte megrohanni a pánik. Hisz mi van akkor, ha a rendőrség mégis a nyomára bukkan ennek a lánynak, és kiderül, hogy ő, Agatha nyomozótisztnak adta ki magát!

– Maga nagyon kedves – mondta Jessie sugárzó boldogsággal.

Agatha sietős léptekkel távozott. Na és ha Wayne tudott a dolgról, ütötte a vasat egy hang a fejében, és bosszút állt? Meg kellett volna kérdezni Wayne címét, de most már persze nem lehet. Így is épp elég zúrt csináltam azzal, hogy megjátszottam a nyomozót. Adja az ég, hogy soha ne fussak össze ezzel a lánnyal Eveshamben. Remélem, soha nem fogja megtudni, hogy semmi közöm a rendőrséghez.

A kocsija felé menet fáradtság szállta meg. De jó is volna elfelejteni az egészet, s csak üldögelni a mezőn és elnézni a szelíden hömpölygő folyót. Az eveshamiek mintha be lennének oltva törtetés ellen. Ez itt a bökkenő, Agatha Raisin! Törtetés. Be akarod bizonyítani a rendőröknek, hogy te náluk is jobban csinálod.

Ekkor eszébe jutott a kábítószer terítő lányára panaszkodó asszony. A férjet Jimnek hívják. Hogy lehetne megtalálni őket? Josie aligha fog segíteni. A pokolba Charlesszal, neki kellett volna kifaggatnia a lányt. De ott van Garry. Ha bejelentkezik Garryhez, talán ki tud belőle szedni valamit.

A múlt alkalommal, amikor Garry megcsinálta a haját, Agatha nem adott neki borraivalót, annyira elégedetlen volt az eredménnyel. Bemehetne hozzá, és amennyiben Garry éppen szabad, azzal kezdhethné, hogy elnézést kér a korábbi mulasztásért, és gáláns borraivalóval köszörüli ki a csorbát. Agatha úgy döntött, egyelőre nem megy Worcesterbe.

Elhajtott a Merstow Green-i parkolóba, és a High Streeten lesétált *Eve szalonj*áig. Eve éppen dauerolta egy nő haját. Más kuncsaft nem is volt odabent.

Josie leplezetlen gyűlölettel nézett Agathára.

– Garry szabad? – kérdezte tőle Agatha.

– Mindjárt szólok neki – hangzott a barátságtalan válasz.

Josie eltűnt hátul, és Garry társaságában jött vissza.

– Történetesen épp most mondta le valaki – mondta Garry vidáman.

Hajvágó kendőt kanyarított Agathára, és odavezette a hajmosószékekhez. Nincsenek kisegítők, konstataulta Agatha. Vajon kirúgták őket, mert kevés a munka? Bekotort a mellét is befedő lepel alá, és a kabátzsebéből elővett egy ötfontost.

– Fogja csak. A múltkor elfelejtettem borraivalót adni.

– Nagyon köszönöm – mondta Garry láthatóan felderülve.

– Milyen csendes napjuk van ma – mondta Agatha. – Csak beszárítást kérek.

Garry előbb körülnézett, aztán lehajolt hozzá.

– Magam sem értem. Kezdetben Mr. John összes kuncsaftja ide járt.

- Most máshová mennek?
- Szerintem Thomas Oliverhez járnak itt, az utcában.
- Olyan jó az a hely?
- Én még sose voltam.

Agatha megvárta, míg megmossák a haját, és átkísérik a szalonba. Eve épp elmenőben volt.

– Majd jövök, Garry – mondta kurtán-furcsán. – Tartsa a frontot.

– De sürgős – így Garry. – Legalább egy kicsit várhatna. Néha csak úgy az utcáról toppan be a vendég.

– Mintha nem érezné itt olyan jól magát – mondta Agatha együttérzéssel.

– Dögunalmas. Alig történik valami – emelte fel a férfi a hajszárítót.

– Bezzeg Mr. John szalonja mindig tömve volt, s hogy mi mindenféléről pletykáltak ott az emberek! Egyszer hallottam, mit beszél egy nő a férjéről, Jimről, meg a lányukról, Bettyről. Arra gyanakodott, hogy a kislány kábítószerrel üzletel.

– Ez Mavis Burke lesz. Gyököt kell vonni abból, amit mond.

– Helybéli asszony?

– Igen, a Four Pools lakótelep egyik új házában lakik. – Garry bekapcsolta a hajszárítót, és szorgosan munkához látott.

Nem kérdezhetem meg, hogy tudja-e a címüket, töprengett Agatha. Nem szabad túlfeszítenem a húrt. Innét egyenest a postára megyek, és megkeresem Burke-éket a telefonkönyvben.

Megszenvedett a serényen ügyködő Garry keze alatt. A férfi már a múltkor is csapnivaló munkát végzett, de most még rátett egy lapáttal. Agatha kókadtan nézte magasra tornyozott frizuráját.

– Nagyon szép – mondta borús hangon. Újabb borraivalóval jutalmazta Garryt, fizetett Josie-nak, és menekülésszerűen elhagyta a terepet.

A postán telefonfülkéből felhívta a hangpostáját. „Nincs üzenet”, tájékoztatta a modoros géphang, amelyet Agatha roppantmód önelégültnek érzett. Nézzünk szembe a tényekkel. Charles lefektette őt, és odábbállt, ő meg hoppon maradt.

Kikérte a worcestershire-i telefonkönyvet, és kikereste Burke-éket. Talált is egy J. Burke-öt, akinek stímmelt a lakcíme.

Majd én megmutatom Charlesnak, a rendőröknek, *mindenkinek* meg fogom mutatni, hogy egyedül is megy. Agatha végiggyalogolt a High Streeten a parkolóig. Egy pillanatra meglátta a tükörképét egy kirakatüvegben, és kirázta a hideg. Mit ki nem állok a nyomozás szent célja érdekében!

Elhajtott a Four Pools lakótelephez. Evesham rohamosan bővült. Még az év elején röpke két hét alatt felépült egy új McDonald's meg egy óriási kocsmá, amelyhez elég volt két hónap. És hamarosan még tovább fognak terjeszkedni. Agatha ráeszmélt, ha nem vigyáz, akkor ő is egy lesz azok közül, akikre mindig megvetéssel tekintett, mert úgy gondolkodnak: „Értem, hogy valahol nekik is lakniuk kell, de miért nem laknak másutt?”

Mielőtt kiszállt a kocsiból, elővette a táskájából a fésűjét, és addig gereblyézte agyonlakkozott haját, míg úgy nem érezte, hogy sikerült valamennyire lesimítania.

Amikor nekiindult a takaros kerti úton, egyszerre csak elhatalmasodott rajta a depresszió. Charles viselkedése felébresztette benne a James utáni sóvárgást, és agya olyan melegséggel ruházta fel a férfit, amelynek az ezredes teljességgel híján volt.

Megnyomta a csengőt.

Az ajtó kinyílt. Agatha azonnal felismerte Mavist, aki viszont nem ismerte fel őt.

– Közlöm, hogy minden vasárnap misére járunk – mondta Mavis mogorván –, és nem vagyunk kíváncsiak magukra!

Az ajtó csukódott.

– Nem vagyok hittérítő – vágta rá Agatha. – Mr. John fodrászatából ismerjük egymást.

Erre kitárult az ajtó.

– Aki most halt meg?

– Illetőleg meggyilkolták. Beszélhetnénk?

– Jó, jöjjön be. – Mavisnek szokványos arca volt, hiányoztak róla a sajátos vonások, a szeme halványkék, frizurája azonban meglepően mutatós és divatos.

Miközben előrement a lakályos nappaliba, nem adta jelét sem félelemnek, sem idegességnek.

– Foglaljon helyet, Mrs. ...

– Raisin. Szólítson csak Agathának.

– Máris hozom a teát, Agatha. Az előbb tettem fel a vizet, úgy megszomjaztam.

Amikor Mavis kiment, Agatha felmérte a terepet. Valamiért abból indult ki, hogy egy díler anyja minden bizonnyal nyomorúságos körülmények között él.

De a nappali az arany és a barna árnyalataiban játszó ízléses ülőgarnitúrával volt berendezve. A villanykandallóban vígan piroslott a műszen. A falakon bekeretezett családi fotók, a kandalló fölött feszület. A dohányzóasztalon képes női magazinok meg műsorújságok heverték.

Mavis hamar visszajött, kezében tálca, azon hasas kancsó, rózsás porceláncsészék meg egy tányérka sütemény.

– Micsoda szörnyűség – mondta Mavis, miközben kitöltötte a teát. – És ha belegondolok, hogy egy ismerőssel történt!

– Csak mint a fodrászat vendége ismerte őt? – Agatha elfogadott egy csésze méregerős, fekete teát.

– Egyszer vacsorázni is elvitt. Miben segíthetek önnek?

– Nos, én amolyan amatőr detektív volnék – szerénykedett Agatha, ugyanis ő személy szerint cseppet sem érezte amatőrnek a tevékenységét.

– Hát persze, egyszer az újságban is írtak magáról, amikor az urát eltették láb alól. Nagyon izgalmas, pont mint a tévében. Alig várom, hogy elmeséljem Jimnek.

Jimnek, a szörnyetegnek! Agatha nem értett semmit.

– De hiszen maga férjes asszony, hogyhogy a borbély vacsorázni hívta?

– Hát, az egész azzal kezdődött, hogy fogadást kötöttem a szomszédasszonyommal, Selma Figgsszel, aki szerint Mr. John olyan volt, mint egy filmsztár. Azt mondja nekem egyszer: „Nekünk elérhetetlen ez a típus, nem igaz, Mavis?” Mire én: „Egy tízesbe fogadok, hogy be tudom cserkészni.” Tudtam, hogy nagy szoknyabolond a mi borbélyunk, bár ha engem kérdez, szerintem a legrandábbakra utazott.

Agatha arca megrándult.

– Úgyhogy beadtam neki egy dajkamesét, hogy boldogtalan az életem idehaza. Egy szappanoperából kölcsönöztem az ötletet. Rögtön meg is hívott vacsorázni. Jót mulattunk Jimmel, amikor elújságoltam neki. „Csak így tovább”, mondta Jim, „használd ki a helyzetet. Megérdemli az a vén barom.”

– És ő kikezdett magával? – kérdezte Agatha.

– Nem. Végtelenül udvarias volt, és ritka jót ettem. Persze kicsit fárasztó volt, hogy nem szabad kiesnem a szerepemből.

– Pénzről nem beszéltek?

– Várjunk csak, azt hiszem, beszélünk. Megkérdezte, mit dolgozik Jim. Mondtam, hogy fürdőszoba-berendezésekkel foglalkozik odaát Cheltenhamben, és egész jól keres, de sajnos fizetnünk kell Betty egyetemi tanulmányait, Jack fiunknak meg hetente kell valami új bigyó a számítógépéhez, így épp csak kijövünk valahogy.

Kortyolt a teából, és a szemöldökét ráncolta.

– Lássuk csak, mi volt még. Ja, igen, azt mondta, hogy az olyan nőknek, mint én, megvan a magukhoz való eszük, és nekem is biztosan van valamennyi félretett pénzem, én meg a képébe röhögtem, és megmondtam neki, hogy minden árva pennyt Jimtől kapok. Többször nem hívott meg. Feltehetően rájött, hogy hantázom.

Rájött, hogy nincs pénzed, gondolta Agatha.

– Na és amikor arról mesélt a borbélynak, hogy Betty kábítószeres, ugyanis ennek véletlenül fültanúja voltam, nem félt, hogy valaki értesíteni fogja a rendőrséget?

Mavis elkerekedett szemmel nézett Agathára. Majd lassan így szólt:

– Meg se fordult a fejemben. Úgy értem, a fodrásznál mindenki összevissza fecseg, hát nem? Akarom mondani, az embernek eszébe se jut, hogy a nagy hajszárítóbúgásban valaki akár ki is hallgathatja, mit beszél. Nem hiszem, hogy sokat segítettem magának azzal, amit most elmondtam. Ki akarhatott ilyen kegyetlen módon végezni a szerencsétlennel? És miért?

Agatha letette a csészejét, és felállt.

– Adok magának egy névjegyet. Ha hall valami érdekeset, kérem, tudassa velem.

– Köszönöm szépen. A süteményt meg se kóstolta.

– Nem vagyok éhes – mosolygott Agatha.

Mavis kikísérte.

– Viszlát – mondta vidáman. – Nézzen be máskor is, ha erre jár.

Na, most mi legyen?, töprengett Agatha. Tartoztam az ördögnek egy úttal.

Ezenközben Mavis leült takaros otthonában, és a szájához kapta a kezét. Aztán megrázta magát, és rámosolygott a falon lógó fényképre, amely róla készült, Agatha figyelmét azonban elkerülte. A kép az ifjú Mavist ábrázolta, a szőke, nyakigláb Mavist, amint a férfi főszereplőt alakítja a *Csizmás kandúr* pantomimelőadásán.

– Egy színésznő vészelt el bennem – mondta Mavis fennhangon.

AGATHA HAZAMENT, megetette a macskáit, és játszott velük egy keveset. Aztán megnézte, nem érkezett-e telefonüzenete. Egy darab se. Ez butaság. Fel kéne hívni Charlest. Hátha beteg.

Épp a telefonért nyúlt, amikor az megcsörrent. Charles! Na, végre! Felkapta a kagylót.

– Itt Roy. – Roy Silver.

– Mit akar? – kérdezte Agatha élesen.

– Van pár szabadnapom. Arra gondoltam, hogy meglátogatnám.

– Sajnos nem érek rá.

– Ó.

Roy csalódottnak tűnt, ám Agatha így is levonta az epés következtetést: a férfi hirtelen támadt érdeklődése mindössze annyit jelent, hogy Roy főnöke megint be akarja vonni valami munkába.

– A tűzhelyen hagytam valamit – füllentette Agatha. – Majd visszahívom. Otthon van?

– Igen, de ne fáradjon – húzta fel az orrát Roy.

– Hívni fogom. – Agatha letette a kagylót, és tárcsázta Charles számát. A telefont a férfi nagynénje vette fel.

– Á, Mrs. Raisin – fuvolázta, amikor Agatha bemutatkozott. – Charles a vendégeinket szórakoztatja. Fontos ügyben keresi?

– Kiderítettem valamit, ami talán érdekelni fogja őt.

– Várjon egy percet, mindjárt megnézem, ide tud-e jönni.

A készülék Charles házában húzatos, lambériás, hodályméretű előszobájában volt. Agatha hallotta, ahogy a nagynénicipősarka végigkopog a parkettán, azután nyílt a nappali ajtaja, z sivaj és nevetés

tódult ki rajta, ajtócsukódás, majd újra csönd.

Charles olyan sokára jött a telefonhoz, hogy Agatha már majdnem letette. Ám ekkor ismét nyílni hallotta a nappali ajtaját, megint hallatszott a zsvvaj és a nevetés, majd Charles hangja a vonalban:

– Halló, Aggie.

– Azt hittem, felhív – mondta Agatha zabosan.

– A nyomozásunk miatt?

Nem, nem amiatt, üvöltötte volna legszívesebben Agatha. Hát már el is felejtette, hogy szeretkeztünk?

– Igen, szeretném elmondani, mit derítettem ki.

Charles meghallgatta, aztán:

– Látom, egyedül többre jutott.

– Azért hívom – folytatta Agatha eltökélten –, hogy megbeszéljük, mikor ruccanunk át Portsmouthba.

– Én nem megyek.

– Miért? Gondolja, hogy csak az időnket vesztegetnénk?

– Nem erről van szó. Fantasztikus dolog történt. Egy lány. Bámulatos teremtés. Szerelmes vagyok.

– Ez esetben nem is tartanám fel – mondta Agatha fáhangon.

Bontotta a vonalat, leroskadt a telefon melletti székbe, és elgyötörten bámult maga elé.

Egyszerre nyomasztónak érezte a ház csöndjét. Ráadásul egyedül volt. És egy mániákus futkos szabadrúdon, aki brutális módon végzett Mrs. Dairyvel. Agatha Raisinre senki sem kíváncsi, hacsak a gyilkos nem, mert el akarja hallgattatni. Gyilkosság történt Carselyban, a híres detektív, Agatha Raisin otthonának helyet adó falucskában, s őt mindeddig egy fia újságíró sem hívta fel. Na persze, a rendőrség már a múltban is elorozta előle a dicsőséget. De akkor is Agatha Raisin bukkant rá a holttestre. Csak erről a sajtónak feltehetően nincs tudomása.

Komótosan tárcsázta Roy számát.

– Bocs, hogy az előbb undok voltam – mondta, amikor Roy felvette. – Természetesen örömmel látom magát.

– A délelőtt tizenegy harmincas vonattal érkezem.

– Az a Great Western vagy a Thames Turbo?

– Ne kérdezzen tőlem ilyeneket, mucikám. Nem mindegy?

– Előfordul, hogy törlik a járatokat. Ha úgy jön ki a lépés, szálljon fel az oxfordira, és odamegyek magáért.

– Rendicsek. Viszlát.

Agatha letette a telefont, s ezúttal hálás volt Roynak meg a férfi vastag bőrének. Ha Roy úgymint szabadságon van, talán lesz kedve vele tartani Portsmouthba. Charles érzéketlensége ámulatba ejtette Agathát. Hogy lehet képes valaki az egyik nővel ágyba bújni, majd röviddel később bejelenteni, hogy egy másikba szerelmes?

Kislánykorában Agatha egy ízben játszani ment egy csapat fiúval, akik aztán rosszaságból kövekkel dobálták. Vérző arccal szaladt haza az anyukájához.

– Nem megmondtam, hogy ne játssz azokkal a vásott kölykökkel – tajtékzott az anyja. – Most nézd meg magad!

Azóta se tanultam meg a leckét, búsongott Agatha. Világéletemben vásott kölykökkel játszottam.

Szeles nap volt, vörhenyes levelek kavarogtak a vasútállomás parkolójában, amikor Roy vonata – csodák csodájára idejében – befutott. A sápadt, kék égbolton kövér, bolyhos felhők vonultak.

Roy cuppanósan belecsókolt a levegőbe Agatha arcának két oldalán.

– De örülök, hogy látom, Aggie. – Agathába belenyilallt a fájdalom. Charles is Aggie-nek szólítja.

– Jól néz ki – hazudta Agatha, miközben azt gondolta magában, hogy Roy soha nem volt még ennyire vacak színben a csapzott hajával, hóka, beesett arcával, túl szűk farmerjában meg a bomberdzsekijében.

– És a vidéki levegőtől még jobban kivirulok majd. Meséljen, hogy áll a nyomozással.

Úton Carsely felé Agatha vázolta előtte a felfedezéseit, Charles nevét azonban nem említette. Azzal fejezte be:

– Nincs kedve elugrani Portsmouthba? Az az érzésem, hogy hasznos lenne leásni a borbély múltjába.

– Hadd pihenjek egy napot, aztán felőlem mehetünk.

– Hogy megy a munka?

– Remekül. Megint fizetésemelést kaptam. Nyílt Stratfordban egy új étterem, az Arany Kacsa. Vettem magamnak a bátorságot, és asztalt foglaltam magunknak ma estére.

Agathánál Roy felcipelte a bőröndjét a vendégszobába, aztán csatlakozott hozzá a konyhában.

– És James hogy van?

– Gőzöm sincs. Elutazott.

– Attól még nem lenne szabad így elhagynia magát.

– Mégis miről beszél?

– A lenőtt ősz hajszálairól.

Agatha rémült nyikkanást hallatott, és felrohant a fürdőszobába. Szemügyre vette a hajtöveket. Gyorsan nő a haja. Már látszik az eredeti színe az eltéveszthetetlen ősz hajszálakkal együtt.

Letrappolt.

– Ez tűrhetetlen. Azonnal csinálnom kell vele valamit. Istenkém, lassan minden napomat a fodrásznál töltöm! Mit is mondott Garry, hova jár mindenki? Megvan, Thomas Oliverhez. Meglesz addig egyedül, ugye, Roy?

Felhívta őket, és azt a választ kapta, hogy mivel valaki éppen lemondta, fél órán belül fogadni tudják.

– Viszlát – vetette oda Roynak, és már rohant is a kocsijához.

A THOMAS OLIVER-FÉLE FODRÁSZAT elegánsabb helynek tűnt, mint akár Eve, akár Mr. John szalonja. Barátságos légkör fogadta Agathát. Hellyel kínálták, és tájékoztatták, hogy Marie, a tulajdonos azonnal kezelésbe veszi. Agatha kíváncsian hordozta körbe a pillantását. Nagy a sürgés-forgás, ez jó jel.

Aztán megjelent Marie Steele, csinos, szőke nő barátságos mosollyal.

– Hoztam egy színskálát – mondta, és kinyitva Agatha ölébe fektette. – Ugyanolyan árnyalatot szeretne?

– Igen – mondta Agatha. – Szeretném, ha minél természetesebb hatása lenne.

– Akkor talán ezt javasolnám. Vagy ugyanez enyhén vöröses beütéssel?

Agatha Charlesra, Jamesre és az elveszett szerelemre gondolt.

– Nem lenne nagyon művi? – kérdezte elővigyázatosan.

– Ugyan, dehogy. Máris szólok Lucynak, hogy keverje ki a megfelelő színt, és személyesen fogom beszárítani.

A karcsú, elegáns, fotómodellnek is beillő Lucy leültette Agathát egy székbe a szalon hátulsó fertályában, és nekilátott a hajtövek pacsmagolásának. Agatha napok óta először érezte úgy, hogy fellélegezhet. Körbelengte a fodrászok és vendégeik buzgó karattyolása. Mort, aki mint kiderült, iráni születésű, szünet nélkül locsogott. A szicíliai Gus nevetésre fakasztotta a kuncaftot; a szépséges, ifjú

Kevin haját mosott és kávéét hordott körbe; Marie pedig, úgy is, mint a szalon lelke, mindenütt ott volt.

Végül Agathának megmosták a haját, és odakísérték Marie-hez.

– Milyen frizurát óhajt? – kérdezte Marie hajszárítóval a kezében.

– Maradjon egyenes. A homlokomba szoktam fésülni.

– Rendben. Majd meglátja, milyen sokat dob rajta az a leheletnyi vörös.

Marie szorgosan dolgozott. Közben kezdett kiürülni a fodrászat. Agathán kívül már csak egy vendégük volt.

A végén Agatha elégedetten nézegette fényesen csillogó hajzatát.

– Jaj, de szép lett – mondta megkönnyebbülten.

– Önnek nagyon szép haja van – ült le mellé Marie. – Idevalósi, Eveshambe?

– Nem, Carselyban élek.

– Hát persze! Raisin! Tudtam, hogy hallottam már ezt a nevet. Istenkém, ön az, akinek a férjét megölték.

– Már túl vagyok rajta.

– És John Shawpart halálakor is ott volt?

– Borzasztó volt.

– Bizonyára.

– Az ember nem is gondolná, hogy gyilkosságba botolhat egy fodrászatban – mondta Agatha.

– Nem is tudom – nevetett Marie. – Nekem olykor nagy kedvem lenne gyilkolni.

– A kellemetlenkedő kuncsaftokat?

– Inkább a többi fodrászt. Egy kicsit olyan ez, mint a színházban. Rivalizálunk, féltékenykedünk. A konkurencia tavaly átcsábította az embereimet, éppen karácsony előtt. Annyira megviselt a dolog, hogy azt hittem, végleg abbahagyom. De most megint van egy remek kis csapatom.

– Ahogy mondja – helyeselt Agatha. – Szeretnék időpontot kérni legközelebbre.

Fizetett, és spurizott a kocsijához, nehogy a széltől egy haja szála is meggörbüljön.

– Így mindjárt más – mondta Roy a hazaérkező Agathának. – Kipateroltam a macskákat a kertbe.

Adott már nekik enni?

– Adtam. Nem telefonált valaki?

– Az az arisztokrata cimborája hívta.

– Charles?

– Aha.

– Mit akart?

– Azt nem mondta. Nem hívja vissza?

– Később – dünnyögte Agatha.

– Mit szólna egy kis nyomozáshoz?

– Ha összeszedte magát, holnap átugrunk Portsmouthba. Kicsit elidőztem a fodrásznál, mindjárt vége a napnak. Veszek egy fürdőt, és átöltözöm, addig igyon valamit vagy tévézzen, aztán indulhatunk. Hányra foglalt asztalt?

– Nyolcra.

Agatha megerőltette magát, és odafigyelve sminkelt, öltözködött, mintha legalábbis egy igazi úriember vinné vacsorázni, nem pedig Roy, akit annak idején egyszerű irodasegédként vett alkalmazásba. Roy jó piáros volt, kiváltképp ha popzenekarokkal kellett érintkeznie, amelyek megéreztek benne a rokonlelket.

Amikor Agatha levonult, Roy a tévé előtt ejtőzött.

– Maga nem öltözik át? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Manapság nem szokás kiöltözni, ha az ember vacsorázni megy – mondta Roy, céltalanul nyomkodva a távirányító gombjait.

– Én kiöltöztem, úgyhogy maga is ki fog. Na, mozgás!

Roy morogva ballagott fel öltözködni.

A STRADFORD-UPON-AVON-I ÉTTEREM zsúfolásig tömve volt. Sarokasztalt kaptak, ahonnét remek rálátás esett a többi vendégre.

És akkor Agatha egyszer csak megpillantotta Charlest. Valami szőkeséggel volt, akiről lerítt, hogy jócskán van mit a tejbe aprítania. Charles vicceket mesélt, és harsányan hahotázott hozzá. Agatha savanyú örömmel konstataálta, hogy a lány unottnak tűnik.

Ha cégköltésen ehet, vagy ha Agatha fizet, Roy minden bizsonnyal a legdrágább fogásokat választotta volna az étlapról, így azonban kijelentette, hogy nem is olyan éhes, és kihagyja az előételt, aztán bánatosan sasolta a fűrjsalátán nyammogó Agathát, aki steakkal folytatta a lakomát, míg Roynak tésztaétel volt a főfogása. A ház borából rendelt, s talmi vidámsággal hozzáfűzte:

– Minek flancolni? A házi bor is ugyanolyan jó.

Jaj, James, bezzeg te sosem garasoskodtál, gondolta Agatha. Ha ebben a pillanatban most belépnél ide, azt hiszem, mindent megbocsátanék.

Fiatalember lépett oda Charlesék asztalához, és üdvözölte a szőkét. A lány bemutatta egymásnak az urakat, és kérdezett valamit Charlestól. Charles mogorván bólintott. Hozattak még egy széket a pincérrel, s a jövevény csatlakozott Charleshoz meg a hölgyéhez. A lány továbbra is az újonnan jött férfi szavain csüngött, míg Charles néhány elsikkadt tréfás megjegyzést követően búskomor hallgatásba süppedt.

– Enyém a bosszú – mondta Agatha.

Roy értetlenül nézett rá.

– Mit mondott?

– Semmit. Holnap mindenképpen elugrunk Portsmouthba.

HÉT

MÁSNAP AGATHA nyugtalanul üldögélt a kocsija utasülésén, miközben Roy a Portsmouthba vezető autópályán repesztett. Ő a házban akarta hagyni a cicákat, Roy azonban rámutatott, hogy a gyilkos esetleg felbukkanhat nála, és a macskákon áll bosszút, így aztán Hodge-ot és Boswellt cicakosárba ültették, és Doris Simpsonnál, a bejárónőnél helyezték őket biztonságba.

Agatha ráeszmélt, hogy a Charles okozta fájdalom mindeddig elhomályosította előtte az igazságot, hogy talán veszélyben forog az élete.

– Portsmouth hatalmas város – mondta Roy –, biztos van egy csomó fodrászat.

– Azért egypárat meg tudunk nézni – felelte Agatha. – Az ördögbe!

– Mi az?

– Elfelejtettem beüzemelni a riasztót. Folyton így járok.

– Visszamenjünk?

– Most már ne. Túl messzire eljöttünk. Remélem, nem lesz semmi vész.

– Tudja, most, hogy belegondolok, szerintem nyugodt lehet – mondta Roy.

– Hogyhogy?

– Honnét tudhatná a gyilkos, hogy maga szaglászni kezdett?

– Szerintem a gyilkos azok között van, akiket a borbély megzsarolt, de az is lehet, hogy Mrs. Friendly férje vagy Maggie Henderson férje tette. Mi az igazi oka a látogatásának, Roy?

– Mondtam már. Van pár szabadnapom, és látni akartam magát.

– Csak azért kérdem, mert eddig valahányszor felbukkant, ez többnyire azért történt, mert a főnöke rám akart szólni valami munkát.

– Miért kell mindenáron a legrosszabbat feltételeznie az emberekről? – duzzogott Roy. – Vagy talán a kifecamodott elméje ennyire idegennek találja a barátság eszméjét?

– Bocsánat – mormogta Agatha. – Csak úgy felmerült bennem.

– Mindegy, megérkeztünk Portsmouthba. A centrumban parkoljak?

– Igen, John üzletének valahol a város szívében kellett lennie.

Miután átverekedték magukat az idegörlő forgalmi dugókon, Roy a Queen Street közelében, egy többszintes parkolóházban tette le a kocsit.

– És most? – kérdezte, amikor belevetették magukat a vásárlók délelőtti forgatagába.

– Keresünk egy könyvtárat vagy postát, felütjük az üzleti telefonkönyvet, és a legközelebb eső fodrászszalonnal kezdjük.

A legelső szalonban, amelyet Huncut Tincsek névre kereszteltek, máris sikerrel jártak, ugyanis a tulajdonosnő ismerte John Shawpartot. A nőt Mary Mulligannek hívták.

– A Queen Street mögött volt a boltja – mondta. – „Mr. John”, a feleségével együtt vezette pár évvel ezelőtt. Aztán a szalon leégett. Valaki felgyújtotta. A szóbeszéd szerint ők maguk csinálták, a biztosítási pénz viszont John markát ütötte, mivel az ő nevéen volt az üzlet. Ezek után Elaine Shawpart saját boltot nyitott, de nem volt forgalma. Nem úgy Mr. Johnnak, miután rendbe hozatta a szalonját. Aztán túladott rajta, és eltűnt, a felesége meg, akitől addigra már elvált, szintén felszámolta a boltját, és neki is nyoma veszett.

– Nem tudja véletlenül, hol lakott Mr. John?

– Fogalmam sincs. Várjunk csak, van a raktárban pár régi telefonkönyv. Nem szoktam kidobni őket. Valamelyikben talán benne van a cím.

Várákoztak, míg Mary utánanézett. Ezenközben szorgalmasan búgtak a hajszárítók, a levegőt a

dauervíz záptojásszaga járta át. A kirakatüvegen túl járókelők jöttek-mentek. Lehet, hogy John zsarolta valamelyiküket, lehet, hogy egyikük követte őt Eveshambe.

– Malacuk van – újságolta vígan Mary. – Megtaláltam. Shawpart. Blacksmith’s End kettes szám. Ez a város nyugati részében található, magánberuházásból épült.

Útbaigazítást is adott nekik.

– Ez már döfi – mondta Roy a kocsihoz menet.

A Blacksmith’s End csendes zsákutcának bizonyult kőből épült házakkal, a kiskertek nyírt füve meg az ablakokban lógó csipkefüggönyök roppant békés, külvárosias hangulatot árasztottak.

Végigmentek a 2-es számú házhoz vezető takaros ösvényen, és megnyomták a Big Ben harangjátékát imitáló csengőt.

Alacsony hölgy nyitott ajtót, aki éppoly takaros volt, mint a ház: szép, dauerolt frizura, rendezett arcvonások, csinos szűkszoknya, méretre szabott blúz.

– Nem veszek semmit – mondta.

– Mi csak John Shawpartról szeretnénk pár kérdést feltenni.

– Már mindent elmondtam a rendőröknek!

Agatha ezúttal ízig-vérig amatőrnek érezte magát. Naná hogy a rendőrség már utánanézett a borbély múltjának.

– Én találtam rá, amikor haldoklott – mondta Agatha.

– Fáradjanak be. Mrs. Laver vagyok.

– Agatha Raisin és Roy Silver – mutatta be magukat Agatha, miközben követték a hölgyet a káprázatosan tiszta nappaliba: háromrészes, tweedhuzatú ülőgarnitúra, üveg dohányzóasztal, hifiberendezés, televízió; itt is, ott is egészségesen zöldellő szobanövények.

– Borzalmas lehetett végignézni Mr. Shawpart halálát – mondta Mrs. Laver. – Ám én semmit sem tudok róla azon kívül, hogy tőle vettük a házat.

– Ő a feleségével lakott itt?

– Nem. Ha jól tudom, már a válás után költözött ide.

Agatha végignézett a növényeken, mintha azoktól várná az inspirációt.

– Kereste valaki Mr. Johnt, miután az önöké lett a ház?

– Járt itt pár nő, mindig egyesével jöttek. Zaklatottnak látszottak.

– Megmondták a nevüket?

– Nem. Mondtam nekik, hogy az a férfi már elköltözött, és rögtön tudni akarták, hogy hová, de ő nem hagyta meg a címét.

– Ez furcsa – mondta Roy. – És mi lett a postájával?

– Ráírtam a levelekre, hogy „címezett ismeretlen”, és visszaadtam őket a postásnak.

Agatha észrevette, hogy Mrs. Laver enyhén elpirul, és idegesen tördeli ölbe tett kezét.

– Strapás lehetett folyton visszaküldözgetni a leveleket – jegyezte meg Agatha. – Rám is ez várt a költözés után. Úgy megelégeltem a dolgot, hogy párat elfelejtettem visszaküldeni, aztán, szégyellem bevallani, két hónap elteltével egész egyszerűen tűzre vettem őket. Ön is ezt tette? – szegezte neki a kérdést a nőnek.

– Én soha nem tennék ilyet. Hisz ez bűncselekmény! – sápítozott Mrs. Laver. – De...

– De mi? – forszírozta Agatha. – Egy levél még önnél van, nem igaz?

Mrs. Laver újból elpirult.

– Nem sokkal az után érkezett, hogy Mr. Shawpart elment Portsmouthból. A férjem üzleti úton járt, én meg influenzás voltam, és betettem a levelet a konyhafiókba, hogy majd ha jobban leszek, odaadom a postásnak. Aztán kiment a fejemből, és ilyen hosszú idő után már kínos lett volna visszaadni.

Agatha érezte, hogy izgatottan kalapál a szíve.

– Adja csak ide – mondta –, mi majd leadjuk a worcesteri rendőrségen. Ne nyugtalankodjék, majd azt mondjuk, hogy becsúszott a lábtörő alá.

– Jaj, csak azt ne! Nehogy még azt higgyék, hogy nem takarítok a saját portámon.

Agatha türelmetlen pillantást vetett az asszonyra.

– Jó, akkor bedobták a levélnyíláson, és valahogy beszorult a szegélylécen keletkezett repedésbe.

– Nálam nincs semmiféle repedés. Ez egy rendes ház!

Agatha úgy érezte, mindjárt megőrül.

Igyekezett szelíd hangot megütni:

– Akkor elmondom nekik az igazat. Ön beteg volt. A konyhafiókba tette a levelet, és csak akkor jutott eszébe, amikor megjelentünk magánál.

– Nem lehet nekem bajom ebből?

– Ugyan, dehogy. Remek viszonyt ápolok a rendőrökkel, és már számos esetben segédkeztem nekik.

– Hát, akkor...

Felállt, és kiment a konyhába.

Agatha Royra nézett, és a szemét forgatta. Csak meg ne gondolja magát ez az ostoba néember!

Ám Mrs. Laver visszajött, és vaskos, barna borítékot nyújtott Agatha felé. Ő majdhogynem kitépte a kezéből.

– Akkor mi megyünk is – állt fel.

– Fel se bontják? – kérdezte Mrs. Laver.

– Majd a rendőrök. Gyerünk, Roy.

Azzal elpucoltak. Már szálltak be a kocsiba, amikor Mrs. Laver utánuk kiáltott:

– Felírnám a nevüket és az elérhetőségüket. Mrs. Andersonnak hívják, ha jól értettem.

– Taposson bele! – sziszegte Agatha Roynak. – Higgye csak ez a buta tyúk, hogy Mrs. Anderson vagyok, akkor a rendőröknek se mondhat mást.

Roy a gázra taposott.

– Ha kijutottunk innen, álljunk majd meg valahol, és vessünk egy pillantást a zsákmányra – rendelkezett Agatha.

Jó néhány utcával odább Roy lehúzódtott az út szélére.

Agatha előásta a borítékot a táskájából. Ki akarta nyitni, de Roy lefogta a kezét.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Roy. – Még pácba kerülünk maga miatt. Ez tárgyi bizonyíték.

– De én találtam – morogta Agatha. – Szálljon le rólam, Roy! Vállalom a felelősséget.

Feltépte a borítékot. Tele volt ötvenfontos bankjegyekkel.

– Ez biztosan zsarolási pénz. Levél is van hozzá.

Előhúzta a papírlapot, és széthajtotta.

– „Ez mindenem” – olvasta hangosan. – „Alávaló, gonosz ember vagy. Nem tudom elhinni, hogy ezt teszed velem azok után, ami kettőnk közt történt. Harriet” – Agatha átszámolta a pénzt. – Ez itt ötezer font!

– Van rajta feladó? – kérdezte Roy.

– Csak a cím: Hanson Street 14A, Portsmouth.

– Szerezzünk valahol egy térképet.

A térkép szerint a Hanson Street a London Roadról leágazó utcácska a városközpontban.

– Most mehetünk vissza a parkolóba – morgolódt Roy. – Remélem, lesz még hely.

Félórás, idegtépő várakozásra kényszerültek, mire végre felszabadult egy parkolóhely. Azután gyalog mentek a Hanson Streetre. A 14A alagsori üzlethelyiségnek bizonyult.

– Elég szegényes – jegyezte meg Agatha, miközben leballagtak a lépcsőn.

Roy becsengetett. Nyúzott, középkorú nő nyitotta ki az ajtót.

– Harriet? – kérdezte Agatha.

– Igen. Kik maguk?

– Ezt önnek hoztuk – nyújtotta át Agatha a pénzes borítékot.

Harriet arca elszürkült.

– A rendőrségtől jöttek?

– Nem – mondta Agatha. – Mi csupán azt szeretnénk, ha az a mocskos zsaroló senkit sem kísértene többé. Bemehetünk?

Harriet a levélbe kapaszkodva bevezette őket egy színes szövetekkel telerakott terembe, amelyet a varrógép uralt.

– Maga varrónő? – kérdezte Roy.

– Igen, ebből élek – felelte Harriet megviselten, mintha minden erőt kiszipolyoztak volna belőle.

Leült, és így szólt:

– Hiába is akarnának zsarolni. Most már minden mindegy.

– Segíteni szeretnénk – mondta Agatha. – A levelet a pénzzel egyetemben le kellett volna adnunk a rendőrségen. De nem ezt tettük.

– Köszönöm. Ez most a legjobbkor jött.

– Hadd mutakozzunk be – mondta Agatha élénken. – Agatha Raisin vagyok, ő pedig itt Roy Silver. Én fedeztem fel John Shawpart tetemét, és nyomozásba kezdtem a saját szakállamra. Ön nyilván nem szeretné, ha említést tennénk magáról a rendőröknek, én pedig nem szeretném, ha ön beszélne nekik rólam. Elmondom, hogyan történt.

Azzal Agatha beszámolt az eveshami eseményekről, arról, hogy valaki felgyújtotta a borbély házát, aki egyébként több más nőt is zsarolt.

– Miért nem sejtettem, hogy ennyi gonoszság lakozik benne? – sóhajtozott Harriet. – Nyugodtan dobják csak félre azokat a szövegeteket, és üljenek le. A nevem Harriet Worth.

– Önt hogyan kerítette a hatalmába Shawpart? – kérdezte Agatha.

– Ahogy a többieket – felelte Harriet. – Elmentem a szalonba frizuraigazításra. A többi nővel ellentétben én boldog házasságban éltem. Luke-nak remek állása van egy számítógépes cégnél. Mr. John találkát kért tőlem, és én természetesen visszautasítottam. Ám ő csak legyintett, ráadásul boszorkányosan értett a szakmájához. Luke-nak is tetszett az új külsőm, úgyhogy továbbra is jártam hozzá a fodrászatba. Azután John valahogy szánakozva kezdett nézni rám, én meg kerek pereg rákérdeztem, hogy mi van. Először tagadott, de én tovább erősködtem. Aztán, mint akinek nehezére esik, nagy ímmel-ámmal kibökte, hogy előző este étteremben vacsorázott, és meglátta Luke-ot valami szőke csitrivel. Tudta, hogy néz ki a férjem, ugyanis Luke egyszer-kétszer bejött értem a szalonba. Aztán megesketett, hogy nem szólok Luke-nak, és én nem is szóltam. Viszont gyanakvóvá váltam. A karácsonyhoz közeledve Luke gyakran későig bent maradt az irodájában. Azt mondta, mindenki teljes gőzzel dolgozik valami új játékon.

Harriet nagyot sóhajtott. Teherautó zörömbölt el az úton a fejük fölött, kisgyerek húzott végig egy botot a lépcső tetejét körbefogó korláton.

Harriet folytatta:

– Egy este bementem az irodába. Ez nem volt szokásom; ha jobban belegondolok, addig még csak egyszer jártam bent, amikor otthon felejtettem a kulcsomat. Luke-nak új titkárnője volt, egy csinos, fiatal szőkeség. Amikor beléptem, a fejüket összedugva nevettek valamin. Másnap este lesben álltam az épület előtt. Láttam, ahogy kijönnek, és követtem őket. Luke és a titkárnője egy kocsmába tartott.

Teljesen kikészültem. Amikor Luke végre hazajött, kérdőre vontam, hogy miért jön ilyen későn. Mint mindig, a feszített munkára hivatkozott. Megmondtam neki, hogy láttam bemenni a kocsmába a titkárnőjével, mire mafla mosollyal közölte, hogy mind a ketten keményen hajtottak, és épp csak beugrottak egy italra munka után. Azt hiszem, a féltékenység vehette el az eszemet, mert igent mondtam Johnnak. Rengeteget ittunk. John azt mondta: „Ilyen állapotban nem mehetsz haza. Itt a szalon a sarkon túl, gyere, főzök egy kávé.” De alig tettük be a lábunkat a szalonba, hátracipelt, és elkezdett vetkőztetni, én meg olyan részeg voltam, hogy azt hittem, álmodom. Odaadtam magam neki, aztán se kép, se hang.

Sokáig csönd volt. Agatha és Roy csak ült ott a sok tarka kelme között, és vártak, bár a lelkük mélyén mindketten tudták, mi következik. Hogyan engedhettem, hogy egy ujjal is hozzám érjen az a mocsok!, fortyogott magában Agatha.

– A férjemnek azt mondtam, hogy Julie barátnőmnél voltam, és egy kicsit sokat ittam, ezért inkább ott aludtam. Egy héttel később, amikor már nem jártam hozzá a fodrászatba, John felhívott. Azt mondta, megbeszélőnivalója van velem. Fenyegetőnek éreztem a hangját. Zárás után bementem hozzá a szalonba. Kiderült, hogy lefotózott minket pucéran. Undorító felvételek voltak. Akkor készíthette őket, amikor már ájult voltam. Azt mondta, ötezer fontért cserébe átadja a negatívokat.

– Volt ennyi pénze? – kérdezte Agatha.

– Valamivel több, mint ötezer volt a számlámon. Természetesen fizettem, ő mégse akarta odaadni a negatívokat. Halálosan félttem. Hidegen azt mondta, több pénzt akar. Így hát megint küldtem neki ötezeret, ezt a pénzt hozták most vissza. Személyi kölcsönt vettem fel.

Agatha körbenézett.

– A férje a munkahelyén van?

Harriet szeme megtelt könnyel.

– Ez a legborzasztóbb az egészben. Miután másodszor is fizettem, Luke elhagyott a titkárnője miatt. A ház az ő nevéen volt. Persze ügyvédhez is fordulhattam volna, de annyira össze voltam törve, hogy csak sodródtam az eseményekkel.

– Ugye, tudja, hogy Shawpartot meggyilkolták? – kérdezte Roy.

– Tudom, és amikor olvastam a hírt az újságban, arra gondoltam, hogy szeretnék kezet rázni azzal a nővel, aki tette.

– Férfi is lehetett – vetette fel Agatha.

– Biztos vagyok benne, hogy nő volt.

– Mit tud Shawpart feleségéről?

– Akkoriban váltak el, amikor járni kezdtem Mr. Johnhoz.

– Milyen a nő? – kérdezte Agatha.

– Fodrásznak nem valami ügyes, bár ő ezzel nem volt tisztában. Azt hitte, önállóan is sikeres lesz, de elég hamar tönkrement.

– Hogy néz ki? – kérdezte Roy.

– Dús, szőke haja van, amolyan szoborszépség.

– Elképzelhető, hogy az ő keze is benne volt ebben a zsarolási cécóban? – kérdezte Agatha.

– Nem tudom. Mr. John engem a válásuk után kezdett zsarolni. – Harriet összetett kézzel, esdeklően nézett Agathára. – A mai napig rémálmodok gyötörnek azok miatt a negatívok miatt.

– Szerintem rég elégték a tűzben – vigasztalta Agatha. – Ha nem így lenne, a rendőrség már felkereste volna magát.

– Jön valaki – mondta Roy. A kisablakon át egy férfit lehetett látni, amint lefelé battyog a lépcsőn.

– Mára nem vártam ügyfelet – mondta Harriet, azzal felállt, és az ajtóhoz ment. Odakintről erélyesen

kopogtattak.

– Luke – sikkantotta Harriet egy lépést hátrálva.

Agatha villámgyorsan cselekedett. Felkapta a pénzes borítékot, bedobta Harriet kezításkájába, és összepattintotta a retikül zárját. Aztán magára tekerte az egyik szövetet.

– Mit szólsz hozzá? – kérdezte Roytól Luke belépőjének pillanatában.

Agatha úgy képzelte, hogy ha valakit Luke-nak hívnak, e regényes, cowboyokhoz illő név viselője csakis markánsan vonzó férfiember lehet, nem egy pocakos kis emberke pápaszemmel az orrán, aki most hunyorogva pislog rájuk az alagsori homályban.

Harriet remegő hangon mutatta be Agatháékat.

– Látom, dolga akadt – mondta Agatha. – Azt hiszem, ennél a pirosnál maradok.

– Öregít – jegyezte meg Roy, mire Agatha sötét pillantást vetett rá.

– Akkor mi megyünk is – csicseregte Agatha. – A pénzt a táskájába tettem.

– MIT GONDOL, KIBÉKÜLNEK? – kérdezte odakint Roytól.

– Remélem. Szerencsétlen asszony. Most hová? Elegendem van Portsmouthból, és még nem ebédeltünk. Szerintem menjünk haza, és álljunk meg valahol útközben, ennék egy jó zsíros koleszterinbombát.

– Hisz még semmit se végeztünk – mérgelődött Agatha.

– Nem tudom, mit tehetnénk még. John halott, a feleségéről nem tudjuk, hol van. De a rendőrség bizonyára tudja, és valószínűleg ki is hallgatták már. Az az érzésem, Aggie, hogy zsákutcába jutottunk.

Agathát egy pillanat alatt megrohanta a fáradtság. Érdeklí őt egyáltalán ez az ügy? Vagy csak azért folytatja a kutatást, hogy ne gondoljon Jamesre, na meg a Charlestól elszenvedett megaláztatásra?

Végül egy nagy tányér sült kolbász és sült krumpli bekebelezése után a hazaúton zaklatott álomba merült.

– Remélem, nem tett látogatást magánál a gyilkos – mondta Roy vidoran, amikor megérkeztek Agatha háza elé.

– Bárcsak bekapcsoltam volna a riasztót – mormogta Agatha.

– Csak tréfáltam – mondta Roy ijedten.

– Mindjárt kiderül, aztán megyünk és begyűjtjük a macskákat Doris Simpsonsától.

– Csak ön után.

– Gyáva nyúl!

Agatha végigment a kerti úton, és olyan hirtelen torpant meg, hogy Roy szinte felkenődött rá.

– Mi az? – sziszegte a férfi.

– Ég a villany a nappaliban.

– Akkor kerítsünk egy zsarut. Maga hagyta égve?

– Én ugyan nem. Szóljunk Fred Griggsnek!

Roy Agatha utasításait követve elhajtott a helyi rendőrsre. Koromsötét volt odabent, az emeleti lakásban viszont égett a villany. Agatha becsöngetett, és megvárta, míg Fred Griggs lebaktat a lépcsőn.

– Fred! – kiáltott rá Agatha az ajtót nyitó őrmesterre. – Ég a villany a nappalimban, van odabent valaki.

– Biztos benne, hogy nem hagyta égve?

– Egész biztos. Fred, lehet, hogy a gyilkos az, és engem vár!

– Magamra kapom az egyenruhát. Itt várjanak.

Egy örökkévalóságig tartott, mire Fred visszajött.

– Nincs is magánál fegyver – sópánkodott Agatha.

– Csak az öklöm. Még könnygáztöltényem sincs – mondta Fred nagy elégedetten.

Rendőr őrmesterestül visszahajtottak Agatha házához.

– Odanézzenek! – kiáltott fel Agatha. – Már nem ég a villany.

– Talán csak képzelődött – mondta Fred.

– Nem képzelődtem, ugye, Roy?

– Hát, maga úgy látta, hogy ég, de lehet, hogy képzelődtünk – mondta Roy.

– Nem ácsoroghatunk itt reggelig. – Fred az ajtóhoz lépett. – A kulcsokat, Mrs. Raisin.

Agatha átadta a kulcsait. Fred kinyitotta az ajtót, és Agatháék egy emberként tódultak be utána.

– Merre van a nappali?

– Arra – mutatott Agatha a nappali ajtajára. Fred belépett, és villanyt gyűjtött.

– Nézzék! – sziszegte Agatha.

Félig kiivott whiskyspohár állt az asztalon, és egy újság hevert a padlón.

– Nem az öné? – suttogta Fred.

Agatha megrázta a fejét.

– Maradjanak itt. – Fred magukra hagyta őket, és benézett az étkezőbe meg a konyhába.

– Még az emeleten is megnézem – suttogta, amikor visszatért.

– Megyek én is – sűgta vissza Agatha, aki nem akart az előszobában maradni, ahol csak az egyszázbélű Roy védelmezhetné meg.

Fred nyomában hangtalanul felosontak a lépcsőn. Az őrmester benyitott Agatha hálósobájába.

Sehol senki. A fürdőszoba következett. Csuromvizes törülközők a földre dobálva.

– Ezt nem én hagytam így – dünnyögte Agatha.

– Az utolsó szoba – suttogta Fred, és benyitott a vendégszobába. Némi tapogatódzás után rátalált a villanykapcsolóra.

Sir Charles Fraith feküdt az ágyban, és édesdeden aludt.

– Őt mintha már láttam volna önnel, Mrs. Raisin – jegyezte meg Fred.

– Jaj, istenem. – Agatha lába rogyadozott a megkönnyebbüléstől. – Hisz ez csak Charles. Hagyjuk aludni.

Kihátráltak, és lementek a lépcsőn.

– Vajon hogy jutott be a kedvese? – latolgatta Fred vigyorogva.

– Ő nem a kedvesem, csak a vendégem, és kapott pótkulcsot. Hálásan köszönöm, hogy idefáradt, Fred. Roy majd hazaviszi.

– Inkább sétálnék. Szép az este. Magánál meg telt ház van, mi? – Fred rákacsintott Agathára, finoman rászózott a fenekére, és füttyörészve távozott.

– Oda a jó híre, mucikám – mondta Roy. – Ezt a blamát! Mit keres az úr az ágyában? Nem is mondta, hogy így összeleledtek.

– Csak barátok vagyunk – kárált Agatha. – Nálam vendégeskedett egy darabig, aztán felszívódott.

– Nemrég mintha láttam volna valahol – ráncolta Roy a szemöldökét. – Mégpedig a stratfordi étteremben valami kislánnyal, és maga nem is szólt nekem.

– Hagyjuk ezt, jó? Fáradt vagyok.

– Ahogy akarja. Holnap mi lesz a program?

– Semmi. Minek törjük magunkat? A mi lehetőségeink jóval korlátozottabbak, mint a rendőrségéi.

Megyek lefeküdni.

– Jöjjön be egy percre a nappaliba, hajtsunk fel egy pohárával lefekvés előtt. Beszelnünk kéne.

– Megmondtam, Roy, én kiszálltam.

– Még hogy a híres-neves detektív kiszáll! – csipkelődött Roy. – Én kettőnkéről szeretnék beszélni.

Agatha összehunyorította gombszemét.

– Ha maga már megint azért jött ide, hogy a barátságunk ürügyén visszacsalogasson engem dolgozni, hát ezt verje ki a fejéből.

– Én igazán látni akartam magát, de nem tagadom, hogy Mr. Wilson is emlegette... – Mr. Wilson volt Roy főnöke.

– Sejtettem – mondta Agatha kesernyésen. – Ma kénytelen lesz Charlesszal hálni, kívánom, hogy legyenek nagyon boldogok együtt.

Megindult az ajtó felé.

– Hozom a macskákat. Reggel majd kiviszem magát az állomásra. Az első vonathoz.

– Na de Aggie...

– Jó éjszakát.

MIUTÁN AGATHA FELTETTE a még mindig hevesen ágáló Royt a kora reggeli vonatra, arra ért haza, hogy Charles hálóköntösbe burkolózva üldögél a konyhában, és a pirítását vajazza.

– Hogy az ördögbe képzelte ezt, hogy az éjszaka közepén csak úgy belopózik? – ripakodott rá Agatha. – Már azt hittem, a gyilkos tört be hozzám. Iderángattam a helyi fakabátot, maga meg békésen húzza a lóbórt.

– Ez vicces.

– Cseppet sem volt az. Úgyhogy ha befejezte a reggelit, kérem, távozzon.

Charles ártatlanul pillogott a dühtől kipirult Agathára.

– Miért van így bepörögve?

– Maga érzéketlen, egoista gazember! Hiszen szeretkeztünk, a mindenségít neki, aztán meg közli velem, hogy mást szeret!

– Csak szerettem, már nem.

– Akkor előtte se volt igazán szerelmes.

– Az valószínű. Na, üljön le. Főztem kávé. Forró, mint a harag tüze, amit a szemében látok.

Agatha mérge csillapodott. Hirtelen fáradtság rohanta meg. Leroskadt.

– Maga nem úgy véli, Charles, hogy önző, érzéketlen módon bánt velem?

– Nem, Aggie. Én azt hittem, mi csak jól éreztük magunkat együtt. Aztán jött ez a fogadás, és az a lány elsőrangú parti.

– Ez lenne a szerelem?

– Nem szerelem, házasság. Illene már megnősülnöm, hogy gondoskodjam méltó örökösről. – Vajas pirításával a kezében hevesen gesztikulált. – Hanem a lány még csak nem is kedvelt engem. Összetalálkozott valami barátjával egy stratfordi étteremben, és se szó, se beszéd, faképnél hagyott. Én meg rögtön arra gondoltam: megnézem, mi van Aggie-vel.

– Ne merészeljen még egyszer kikezdeni velem!

– Maga bújt be az én ágyamba, Aggie.

– Vigasztalásra vágytam, nem szexre.

– Én vigasztalónak találtam magával a szexet.

– Maga nem csupán immorális, Charles, hanem egyenesen amorális.

– Meglehet. Hogy halad a nyomozás?

– Zátonyra futottam – sóhajtott Agatha. – Voltam Portsmouthban.

– És?

Agatha beszámolt Harrietről.

– Csodálom, hogy nem időzött tovább Portsmouthban. Alighanem tele van a város a gaz borbély

megzsarolt áldozataival.

– John volt felesége feltehetően mindent tud, de ő most bárhol lehet. A rendőrségnek megvannak a módszerei, hogy kinyomozzák a tartózkodási helyét. Ők vannak előnyben. Ja, és még valamit kiderítettem. – Beszámolt Jessie-ről és Mavisről is.

Charles figyelmesen hallgatta, majd így szólt:

– A mavis esztorit elmondaná még egyszer?

Agatha meghökkent, de elismételte a történetet.

– És maga hitt neki? – Charles átnyúlt az asztalon, és vett egy szálat Agatha cigarettájából.

– Miért ne hittem volna? Egyenes, becsületes nőnek tűnt. A háza tiszta és takaros. A boldog családi fészek mintapéldája.

– Szeretnék találkozni vele.

– Minek?

– Mert gyanúsan angyali a nő.

– Ám legyen, gondolom, úgyse nyugszik addig, amíg nem találkozik vele. Meg se néztem: a ruháit elvitte?

– Mindent itt hagytam a nagy kapkodásban. Megyek öltözködni, és máris indulhatunk.

– Vajon otthon lesz? – merengett Agatha, amikor lekanyarodott az elkerülő útról a Four Pools lakótelep felé. – Lehet, hogy ide kellett volna telefonálnunk előtte.

– Jobb, hogy nem számít ránk – mondta Charles. – Adna még egy cigarettát?

– Mindjárt ott vagyunk, egyébként pedig, ha erős dohányos lesz magából, akkor javaslom, hogy gondoskodjon a saját adagjáról.

– Inkább le kéne szoknom. Az a gloucestershire-i hipnotizőr állítólag csodákra képes.

– Lehet, hogy én is kipróbálom – mondta Agatha. – Sokat hallottam már róla. De ha egyszer tényleg leszokom, remélem, nem állok majd be a sorba az idióták közé, akik pokollá teszik a dohányosok életét. Meg is érkezünk. Látja, ebbe nem fért volna bele még egy cigaretta.

Amikor végigmentek a kerti úton, megrebbent az egyik függöny. Az ajtó kitárult, mielőtt becsöngethettek volna, és Mavis ragyogó mosollyal üdvözölte őket.

– Örülök, hogy újra eljött! – lelkesedett. – Bújjanak be. A kedves férje?

Szeretem ezt a nőt, gondolta Agatha. Hízélgőnek találta, hogy Charles nevének nézik, mivel Charles jóval fiatalabb volt nála.

Agatha bemutatta a férfit, és mindketten bementek Mavisszel a házba. Míg Mavis elszaladt teát főzni, Charles körbejárta a szobát, és a fényképeket mustrálta.

– Ezt nézze meg, Aggie – suttogta. – A kis Mavis lánykorában megfordult a színpadon.

– Na és?

– Lehet, hogy a múltkor is csak színészkedett.

– Csalhatatlan emberismerő vagyok – mondta Agatha durcásan.

– Kivéve, ha férfiakról van szó.

Agatha csúnyán nézett rá, ám ekkor tálcával a kezében belibeggett Mavis.

Miután felszolgált a teát, vidáman megkérdezte:

– Nos, ezúttal mi szél hozta?

Agatha gyámoltalan pillantást vetett Charlesra, aki rámosolygott Mavisre, és azt mondta:

– Aggie-től tudom, hogy maga mit mondott, és azon tűnődtem, vajon miért hazudott neki.

Mavis kiguvadt szemmel bámult rá, és Agatha is elhülten nézett Charlesra.

Aztán Mavis rendezte az arcvonásait, és felnevetett.

– Vagy úgy! Hogy a lányom, Betty drogozik?

– Nem – mondta Charles. – Az is hazugság volt, de én történetesen tudok róla, hogy Shawpart zsarolta magát.

Döbönt csend.

– Mami! – bömbölte egy kisgyerek az utcán. Autó húzott el a ház előtt, könnyű szellő cibálta meg az akác leveleit az ablakon túl, azután ismét némaság ereszkedett a szobára.

Végül Mavis vékony hangon így szólt:

– Ezek szerint mégsem égett el a levelem a tűzben.

Agatha Charlesra nézett támaszért, de ő Mavist figyelte, várta, hogy a nő folytassa.

– Ha a férjem megtudja – mondta Mavis –, vége a házasságunknak.

– Soha nem fogja megtudni – mondta Agatha harciasan. – Szóljon már valamit, Charles!

Charles azonban türelmesen várt.

– Az úgy történt – kezdte Mavis –, hogy a bókjaival teljesen levett a lábamról. Azt mondta, színpadra termettem. Pont akkor talált meg, amikor elég rossz passzban voltam, és izgalmat vitt az életembe. Először csak suttymban kávézhattunk, de ő azt mondta, nem lehet rendesen beszélni, ha folyton attól tartunk, hogy megláthatnak minket. Meghívott a házába. Egy csomó pezsgőt ittunk, és azt mondta... azt mondta, szeret. Olyan szenvedélyes volt, olyan őszintének hatott. És még én hittem magamról, hogy színész vagyok! Végül lefeküdtem vele. Úgy beléhabarodtam, hogy kész lettem volna megszökni vele.

Ekkor sírva fakadt. Megvárták, míg kifújja az orrát, és összeszedi magát.

– Azután soha többé nem kereste magát – sietett a segítségére Agatha.

– Igen, és kétségbe voltam esve. Azt hittem, én tettem vagy mondtam valami rosszat. Aztán írtam neki. Amikor felhívott azzal, hogy látni akar, repestem örömben. Megfenyegetett, hogy ha nem fizetek, eljuttatja a levelet a férjemnek.

– Azt hittem, egy fillérje sincs – mondta Agatha.

– Hazudtam. Volt egy kis tartalékom. Aztán valóságos csoda történt. Valaki meggyilkolta Joht. Nem, nem én voltam, bár ez volt minden álmom. Kérem, ne szóljanak a rendőröknek!

– Nem fogunk – mondta Agatha. – Úgyszincs bizonyíték. Minden elhamvadt a tűzben.

Mavis összehunyorította a szemét.

– Akkor meg mi az ördögnek kínoznak itt engem! – Felpattant. – Takarodjanak!

– Mi csupán azt szeretnénk kideríteni, hogy ki tette – mondta Agatha türelmesen.

– Az a rendőrök dolga. Akár fel is jelenthetném magukat.

– Ha megteszi, kötelesek leszünk elmondani a rendőröknek mindazt, amit megtudtunk magáról – figyelmeztette Charles.

– Ne haragudjanak – hunyáskodott meg Mavis. – De olyan szörnyű ez az egész. Sajnálom, hogy begurultam.

– Semmi baj. Mi most elmegyünk – mondta Charles. – Maga meg ne is gondoljon erre többet. – Félreállt, hogy előreengedje Agathát, majd váratlanul visszafordult.

– Véletlenül nem maga volt John Shawpart felesége?

– Nem, dehogy!

– Tud valamit a feleségről?

– John mondta, hogy az asszony féltékeny volt rá. Tudniillik ő is fodrász.

Köszönetet mondtak Mavisnek, és távoztak.

– Honnét tud maga Mavisről, Charles? – kérdezte Agatha, amikor elhajtottak.

– Csak blöfföltem.

– Hogyhogy?

– Nagy franc volt ez a Shawpart. A vagyontalan nőket ejtette.

– És miből gondolta, hogy Mavisszel nem így volt? Hiszen ő azt mondta neki, hogy nincs pénze. Nekem legalábbis így mondta, és én hittem neki.

– Szerencsésen ráhibáztam. Elvégre: próba szerencse. Mavis hetet-havat összehordott, hogy felkeltse a borbély érdeklődését. Bizonyára azt is kifecsegte neki, hogy csak kitalálta, hogy a lánya kábítószerrel üzérkedik, különben a pasasnak eszébe se jutott volna Mavist ágyba vinni. Ezt használta fel ellene.

– Menjünk haza, és összesítsük a tényeket – javasolta Agatha.

– Felcsigáztam?

– Úgy valahogy. Lehet, hogy valami elkerülte a figyelmem.

– NOS, AKKOR – szólalt meg Charles fél órával később egy ív papír mellett Agatha konyhaasztalánál. – Vegyük sorra. Itt van nekünk Mavis Burke. Ő beletehette a ricint a borbély vitaminkapszuláiba. A recepciós Josie szerelmes volt a munkaadójába. Mr. és Mrs. Friendly. Maggie Henderson és vadállatias férje. A Portsmouthba való Harriet és a férje.

– De hisz Harrietet elhagyta a férje a titkárnője miatt.

– Legalábbis ő ezt állítja. Talán hazudik. Talán nem is a viszontlátás örömétől kapott sokkot, amikor Luke felbukkant nála, hanem mert attól félt, hogy fény derül a hazugságaira. Kihagytam valakit?

– Jessie Langet, de ő más tészta.

Charles hátradőlt a székében.

– Igaz is, Jessie Lang. Vajon minek vesztegette az idejét a mi szoknyabolond zsarolónk egy pénztelen leányzóra? Ez nem illik bele a képbe.

– Biztosra veszem, hogy a lány az igazat mondta! – heveskedett Agatha. – Maga csak azért hiszi, hogy Jessie hazudott, mert nekem sokkal jobban megnyílt, mint magának!

– Jól van, na. Végül ott van Mrs. Shawpart.

– Bárhol legyen is!

– Bárhol? A férjezett gyanúsítottak közül egyikről sem tudjuk, mióta van férjnél. Lehet, hogy Mavis az.

– És csodák csodájára egyetlen év leforgása alatt mindjárt két tinédzserkorú gyereket szült?

– Maga látott fotókat azokról a gyerekekről? Fikarcnyit sem bízom Mavisben.

– Megfeledkeztünk Mrs. Dairyről – mondta Agatha. – Szegény pára. Mi a nyavalyát deríthetett ki, amit mi nem?

– Hát, ez az. Mi lenne, ha átbattyognánk Mrs. Bloxbyhoz a lelkészlakba egy kicsit pletykálkodni?

AGATHA A LELKÉSZLAKHOZ KÖZELEDVÉN abban reménykedett, hogy a pap nincs otthon, és nem fog Charles füle hallatára kikelni a „rettenetes nő” ellen.

Az ajtót a mindig mosolygós Mrs. Bloxby nyitotta ki. Agatha tudta róla, hogy elfoglalt asszony, mégis mintha soha nem tekintette volna nyűgnek a váratlan látogatókat.

– De örülök! – üdvözölte őket Mrs. Bloxby. – Gyertek a konyhába. Most lett kész a kávé.

Agatha a konyhaasztalhoz telepedett, és félig lehunyta a szemét, átadta magát a lelkészlak áldott békéjének. Közben azon merengett, hogy az ő világa vajon miért olyan eszement. Miért tűri a túrhetetlent? Mit üldögél itt nyájas egyetértésben Charlesszal? Rég el kellett volna küldenie őt a búsba, megmondani, hogy látni sem akarja. S ami még fontosabb, fel kéne már hagynia azzal, hogy a kopót játssza, a nyomozás a rendőrök reszortja.

Mrs. Bloxby finom porceláncsészékben tette eléjük a kávé, és egy tányér csokoládés kekszet is

kirakott nekik, mielőtt leült.

– Tegnap nem voltál otthon, Agatha? – kérdezte.

– Nem.

– Hirtelen előzönlöttek minket az újságírók. Pedig közvetlenül a gyilkosság után csak alig egy páran jöttek. A rendőrség bizonyára kiszivárogtatta, hogy van valamiféle kapcsolat Mrs. Dairy és a fodrász meggyilkolása között, habár John Shawpart zsarolásairól semmi sem került napvilágra. Eddig nemigen foglalkoztak az esettel, ugyanis a sajtó abban a hiszemben leledzett, hogy Mrs. Dairy is csak egy a meggyilkolt nyugdíjasok hosszú sorában. Milyen szörnyen hangzik ez a „csak”! De hát annyi gyilkosság történik. Minél tovább él az ember, annál több a nyugdíjas, és egyre többet gyilkolnak meg közülük. Az idősek végtelenül könnyű célpontot jelentenek a támadóiknak.

– Még a végén Aggie-t is célba veszik – mondta Charles.

– Én nem vagyok idős – csattant fel Agatha.

– Na és nyomozni voltál tegnap? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– Elmentem Portsmouthba.

– Azzal a piperkőccel – mormogta Charles.

– Miért olyan ismerős ez nekem? Portsmouth – tűnődött Mrs. Bloxby, ügyet se vetve Charlesra.

– Onnét jött John Shawpart – mondta Agatha.

– Á, tényleg. De van itt még valami... Mindegy, majd eszembe jut. Na és mire jutottál?

Agatha mesélt neki Harrietről.

– Szegény asszony! – sópánkodott Mrs. Bloxby.

– Már amennyiben igazat mondott – szúrta közbe Charles. – Aggie fölöttébb hiszékeny lélek.

– Fölösleges sértegetnie őt – így Mrs. Bloxby.

– Mavis is behúzott a csőbe – mondta Agatha.

Mrs. Bloxby figyelmesen végighallgatta, majd így szólt:

– Ebből még nem következik, hogy Harriet hazudott. Miért hazudott volna? Hiszen tényleg fizetett, és Agathának köszönheti, hogy visszakapta az ötezer fontját.

– Túl sok a gyanúsított – borongott Agatha. – Mavis miatt az az érzésem, hogy valamennyien hazudtak nekem. Amikor véletlenül kihallgattam azt a nőt, aki azzal fenyegette Johnt, hogy megöli, a fodrász később azt állította, csak a szomszéd boltban civódott az asszony az urával, az asszony viszont azt mondta, hogy nincs is férje. Ha nincs, hát nincs, de mi van akkor, ha John a markában tartotta a nőt?

– Mi lesz a következő lépésed? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem tudom – mondta Agatha letörten.

Charles egy csokoládés kekszen rágódott. Majd így szólt:

– Keressük fel Bill Wongot. Ő biztosan tud valamit John feleségéről. Valójában nyilván jóval többet tud, mint mi.

– Remek ötlet – kapott a szón Agatha. – Menjünk el hozzá most azonnal! Kösz a kávé.

Charlesszal együtt felálltak.

Az ajtónál Agatha visszafordult.

– Majd elfelejtettem: nem tudod, honnét jött Mrs. Dairy? Hol élt, mielőtt Carselyba költözött?

– De buta vagyok – kiáltott fel Mrs. Bloxby. – Hogy is felejtettem el!

– Elfejtetted? Mit?

– Portsmouth, hát persze! Mrs. Dairy Portsmouthból jött.

- PÜFF NEKI! – ÍGY AGATHA. – Az az érzésem, hogy egészen idáig nem láttam a fától az erdőt.
- Mire gondol? – kérdezte Charles, miközben hazafelé baktattak.
- Hát, Mrs. Dairyre. Ilyen rövidke idő alatt nem áshatott elő a gyilkosról semmit. Tehát még Portsmouthból ismerte Mr. Johnt! Amiből az következik, hogy pontosan tudta, ki a gyilkos.
- Már honnét tudta volna? Ő se láthatott tisztábban, mint mi. A borbély egy rakás embert zsarolt. Bármelyikük lehetett.
- Nyilvánvaló, hogy Portsmouthban kell keresni az emberünket.
- Harriet?
- Biztos, hogy nem ő volt. A fenébe is. Menjünk be a házba, és gondoljuk át ezt egy kávé mellett, mielőtt felkeressük Bill Wongot.
- Amikor kávéscsészével a kezükben helyet foglaltak, Agatha így szólt:
- Bárcsak megtalálnánk a feleséget.
- A rendőrség talán már meg is találta.
- Az is lehet, hogy ez a zsarolási ügylet csak megzavart bennünket. Talán egyszerű házastársi gyűlölség áll a háttérben.
- Nekem elhiheti – mondta Charles –, ha egy zsaroló van a képben, akkor azt valaki biztosan meg fogja ölni.
- Akárhogy is, megyek és meglátogatom Bill Wongot.
- Nem kéne előbb rátelefonálni?
- Agatha rövid tétovázás után azt felelte:
- Nem. Na, jöjjön. Hacsak nincs valami más irányú elfoglaltsága...
- Nincs – mondta Charles morózusan. – Végeztem a nőekkel.
- Vagyis én nem számítok nőnek, gondolta Agatha.

MIKÖZBEN MIRCESTER FELÉ HAJTOTTAK, Agatha az őszi színekben tobzódó fákban gyönyörködött.

- Milyen sebesen változnak az évszakok újabban – jegyezte meg. – Mintha valaki egy vonalat rótt volna a nyár meg az ősz közé. Nem is olyan rég még tikkasztó hőség volt, most meg nyakunkon az ősz. Vajon ez az ózonréteg miatt van?
- Abból lassan semmi se marad, hála a magafajta láncdohányosok füstjének.
- Ne piszkoskodjon. Vajon ér valamit az a gloucestershire-i hipnotizőr?
- Sose tudja meg, amíg nem próbálja ki.
- Csak a magafajta smucig alakok képesek rá, Charles, hogy kevesebbet dohányozzanak.
- Az irigység beszél magából, mert megrögzött dohányos. Miért nem hagyja abba most rögtön?
- Rövid hallgatás után Agatha hirtelen így szólt:
- Igaza van. Amint Mircesterbe érünk, fogom a cigarettámat, és kihajítom a legelső kukába.
- Mi lesz a többivel? Egy kartonnyi készlete van odahaza.
- Első dolgunk lesz, hogy az egész szertartásosan elégetjük a kandallóban.
- Amint Agatha ezt kiejtette a száján, máris megkívánt egy cigarettát. Le tudja győzni! Csak akaraterő kérdése.
- A mircesteri rendőrkapitányság előtt parkoltak.
- Bill úgyis házon kívül lesz – mondta Charles. – Telefonálnunk kellett volna.
- Majd kiderül.

Szerencsésük volt. Bekísérték őket egy terembe azzal, hogy Bill máris jön.

Billnek ez volt az első szava:

– Remélem, nem csináltak megint valami galibát.

– Nem – vágta rá Agatha sértődötten –, de attól még kíváncsiak vagyunk. Tudni szeretnénk, hogy megtalálták-e már Shawpart feleségét.

– Azt hiszem, nyugodtan elárulhatom, hogy még nem. Miért?

– Lehet, hogy Eveshamben van.

– Utoljára Glasgow-ból hallottak felőle. Egy barátja képeslapot kapott tőle onnét.

– Ki ez a barátja? – akarta tudni Agatha.

– Nem fogom megmondani. Ha maga tiszteletét teszi valakinél, Agatha, legközelebb arról hallunk, hogy az illető rejtélyes körülmények között elhalálozott.

– Mrs. Dairy is Portsmouthból jött – hadarta Agatha. – Itt a kapcsolat.

– Ez nyilvánvaló – mondta Bill. – Azt viszont már nem tudjuk, hogy mire jöhetett rá a hölgy.

– Nem adna nekünk valami támpontot? – kérdezte Agatha.

– Nem tehetem – mondta Bill. – Így is épp elég bajt kevert nekem azzal, hogy Shawpart húgának adta ki magát, aztán meg letagadta, hogy elhajtottak a háza előtt. Agatha, kérem, bízza ezt ránk.

– Nos, ha nincs szükség a segítségemre...

– NINCS!

– Nem kell mindjárt kiabálni.

– Idehallgasson, Agatha, már korábban is megesett, hogy kis híján megölette magát, és nem szeretném, ha ez újból előfordulna.

Agatha azonban vérig volt sértve.

– Gyerünk innen, Charles – mondta dölyfösen. – A jelek szerint Bill nem óhajt velünk beszélgetni.

Charles rákacsintott Billre, és szolgálaián követte Agathát.

– Bill csak aggódik, Aggie – mondta Charles szelíden, amikor már kimentek a teremből.

– Pazar – morogta Agatha. – Tőlem akár fel is fordulhat. Soha többé nem fogom felajánlani neki a segítségemet.

– Ez egy kissé erős. Bill már eddig is sokat kockáztatott magáért.

– Például mikor?

– Például amikor bizalmas információkat továbbított magának Ciprusra. Menjünk haza, és higgyünk le.

A NÉMA ESTEBÉD UTÁN Charles váratlanul azzal állt elő, hogy hazaugrik megnézni, rendben van-e minden. Agathának semmi sem jutott eszébe, amivel visszatarthatta volna. Egy vágya volt: valamilyen úton-módon kitudni, mit derített ki a rendőrség.

A nap hátralevő részében csak téblábolt, játszott a macskákkal, adott nekik enni, nézte egy kicsit a tévét, helyesebben szólva oda-vissza végigszaladt a csatornákon, aztán úgy határozott, hogy korán ágyba bújjik.

De csak forgolódott, nem jött álom a szemére. Újra meg újra végigpörgette magában mindazt, amit sikerült megtudnia. Arcok úsztak el előtte – Maggie, Jessie, Harriet, Josie meg a többiek arca. Végre-
valahára csukódni érezte a szemét. Elfelejtí ezt az egészet, elmegy a kedves jó Marie-hez frizuraigazításra, s talán egy új ruhát is vásárol majd.

Hirtelen felpattant a szeme. Szinte hallotta Marie-t, ahogy a fodrászszakmát át- meg átszövő féltékenységekről, rivalizálásról beszél. Álljunk csak meg egy percre! Ezt John Shawpart is említette. Ki is volt az, aki azt mondta, hogy a feleség féltékeny volt Johnra?

Szíve izgatottan kalapált. Ki volt az, aki John halálakor egyszer csak felbukkant Eveshamben, boltot nyitott, és átvette a férfi munkatársait?

Eve!

Mrs. Shawpartot szőke szoborszépségnek írták le. De a manapság elérhető remek hajfestékekkel Eve bármikor eltüntethette szőkeségét. Merész elképzelés, egy próbát azonban megér.

MÁSNAP FELHÍVTA EVE SZALONJÁT, és közölte Josie-val, ragaszkodik hozzá, hogy Eve csinálja meg a haját. Josie azt a mogorva feleletet adta, hogy aznap délután három órára be tudja valahogy szuszakolni, holott Agatha biztosra vette, hogy nincsenek betáblázva.

Agatha úgy érezte, valakinek el kell mondania, mire készül... a biztonság kedvéért. Bill a lelkére kötné, hogy ne menjen oda. Marad tehát Charles.

Tárcsázta Charles számát. Nagy megkönnyebbülésére maga a férfi vette fel a kagylót. Figyelmesen végighallgatta Agathát, és hál' istennek, nem mondta neki azt, hogy teljesen elment az esze.

– Mondok magának valamit, Aggie. Van a faluban egy barátom, aki a tévében dolgozik mint hangmérnök. Megpróbálom idecsábítani. Ő feltesz magára egy mikrofont, és az utca túloldalán fogjuk várni magát fejhallgatóval a fejünkön, és ha a legparányibb gyanú is felmerül, hogy Eve az, akit keresünk, azonnal hívom a rendőrséget.

– Csak siessen – sürgette Agatha.

Türelmetlenül várakozott, és amikor az óra nagymutatója lassan elvándorolt a kettesig, már azt fontolgatta, hogy nélkülük indul útnak. Ám ekkor megjelent Charles kocsija, és a férfi szállt ki belőle egy nyurga ember társaságában.

– Jól van, Aggie – mondta Charles, amikor Agatha beengedte őket. – Brian mindjárt felhelyezi magára a mikrofont, és indulhat az akció.

Agatha nadrágkosztümöt viselt. Az adót az övére csíptették, a parányi mikrofont a gallérján rejtették el.

– Ez így még látszik – mondta Charles. – Nem tudná eltakarni valami brossal?

Agatha előkeresett az ékszerdobozából egy hivalkodóan cifra darabot.

– Elég randa – jegyezte meg Charles –, de legalább eltakarja a mikrofont.

Mindannyian Charles kocsijával mentek.

– Valamire nem gondoltam! – kiáltott fel váratlanul Agatha. – Nem vádolhatom őt gyilkossággal a személyzet füle hallatára.

– Azért tegyünk egy próbát – mondta Charles. – Mondja neki azt, hogy négyszemközt szeretne beszélni vele.

– Rendben.

Agatha két okból is ideges volt: egyrészt ha tényleg Eve a gyilkos, akkor ő most komoly veszélybe kerülhet. Másrészt viszont, ha nem Eve az, akkor csúfosan leszerepel a hangmérnök előtt.

Leparkoltak, és végimentek a High Streeten.

– Na, kérem – szólta Charles –, ez a kapualj lesz az őrhelyünk. Induljon, Aggie, és egy kalappal.

Napsütéses, szokatlanul meleg nap volt. A High Street járókelői jellegzetes eveshami barátságossággal az arcukon jöttek-mentek. Agathának ettől mindjárt ostoba érzése támadt. A szikrázó napfényben örültségnek tetszett az ötlete. Úgyis csak az lesz a vége, hogy förtelmes frizurával mehet haza.

Belépett a fodrászszalonba.

Josie éppen a körmét lakkozta, még csak fel sem pillantott.

– Időpontom van – reccsent rá Agatha. – Pattanjon!

Josie teátrálisan felsóhajtott, és közölte:

– Jöjjön utánam –, majd a kezével legyezgetve, hogy hamarabb száradjon a lakk, a hajmosószékekhez kísérte Agathát. Ott ült Eve, és egy képes magazint olvasott. Más vendég nem volt.

– Köszönöm, Josie – mondta Eve a magazint félretéve. – Maga most hazamehet. Mrs. Raisint bízza csak rám. Óhajt egy kávét, Mrs. Raisin?

– Köszönöm, nem. – Agatha inkább nem akarta kockáztatni, hogy ricines kávét kapjon.

Amikor Josie elpályázott, Eve fogott egy hajvágókendőt, és Agatha felé nyújtotta.

– Előbb még egy szóra... Mrs. Shawpart – mondta Agatha.

– Az meg ki?

– Ön a meggyilkolt fodrász felesége, nem? – szegezte neki a kérdést Agatha.

Eve megrökönyödve nézett rá.

– Még csak nem is ismertem John Shawpartot – mondta. – Azelőtt Worcesterben volt szalonom, onnét költöztem át ide. Honnan szedte ezt a képtelenséget?

– A hajszíne ellenére – folytatta Agatha, noha egyre kínosabban érezte magát, főképp mert tudta, hogy Brian és Charles minden egyes szavát hallja – önre illik a leírás, amelyet Mrs. Shawpartról kaptam. A férje elvált magától, és amikor leégett a szalonjuk, ő seperte be a biztosítási pénzt. Maga irigy volt a férje sikereire.

Eve fáradt pillantást vetett rá.

– Badarságokat beszél. Várjon egy percet.

Kiment, és egy cégkártyával jött vissza.

– Ez volt a régi üzletem, tíz éven át működtem Worcesterben. Bárkit megkérdezhet.

Agatha csüggedten bámulta a cégkártyát, amelyen az állt: „Eve fodrászata”, alatta meg egy worcesteri cím.

– Sajnálom – dünnyögte.

– Végül is mindenki követ el hibákat. Foglaljon helyet, máris megmosom a haját. Honnét vette ezt az örült ötletet?

Agatha hagyta, hogy a nyakába terítsék a hajvágókendőt, és engedelmesen letottyant a székbe.

– Önálló nyomozásba kezdtem, ugyanis én találtam rá a borbélyra, amikor haldoklott. Zsaroló volt.

– Ne mondja!

– De igen. Először úgy okoskodtam, hogy a gyilkosának azok között kell lennie, akiket zsarolt, aztán beugrott, hogy a felesége is megölhette, és mert ön elég váratlanul bukkant fel, ráadásul maga vette át Mr. John embereit, arra a téves következtetésre jutottam, hogy ön lehet a feleség. Sajnálom.

– Ugyan, nem számít. Hajtsa hátra a fejét. Kényelmes?

Agatha bólintott.

AZ ÚT TÚLSÓ OLDALÁN a fejhallgatóval felszerelkezett Brian és Charles egymásra nézett. Brian levette a magáét.

– Azt hiszem, erre már nem lesz szükség.

– Füleljünk csak tovább – mondta Charles. – Szegény Aggie. Halljuk, miként csinál magából bohócot.

– EGYVALAMIT BIZTON ÁLLÍTHATOK – mondta Agatha. – Nem adom fel, amíg a nyomára nem akadok az eltűnt Mrs. Shawpartnak.

Eve erélyes mozdulatokkal besamponozta Agatha fejét. Ujjai megkapaszkodtak a hajában, szinte satuba fogták.

– Megemlítette valakinek, hogy idejön? – kérdezte Eve.

– Nem – hazudta Agatha.

– Akkor jó.

– Miért?

– Azért, mert nem jut ki innen élve, maga kotnyeles szipirtjó.

Az út túloldalán Charles előkapta a mobilját, és hívta a rendőrséget.

Agatha fel akart tápázkodni, és fájdalmasan felnyögött, mert Eve nem akarta elereszteni a haját.

– Rászolgált a nyomorultja – mondta Eve komiszul. – Egyre csak azt hajtogatta, hogy a portsmouthi szalon sikere kizárólag az ő tehetségének köszönhető. Gondoltam, majd én megmutatom a rohadéknak.

A válás után saját szalont nyitottam, de ő ellenem hangolta a népeket.

Agatha erőt vett magán, és nem mozdult, abba a reménybe kapaszkodott, hogy még működik a mikrofon.

– Maga is részt vett a zsarolásokban?

– Nem is tudtam róluk, csak akkor értesültem a dologról, amikor eljöttem Portsmouhtból, ugyanis közvetlenül előtte felkeresett az egyik ostoba némbor, hogy elvinnyogja nekem a baját.

– Maga gyújtotta fel Mr. John házat? Honnét volt kulcsa?

– Visszatértem és szépen magamhoz édesgettem. Az a hiú John tényleg azt hitte magáról, hogy ellenállhatatlan. A régi idők emlékére eltöltöttünk együtt néhány éjszakát, és rávettem, hogy másoltasson nekem kulcsot.

– De hát miért kellett felgyújtani a házat? – Beszéltesd, gondolta Agatha, és ha isten segít, akkor Charles már értesítette a rendőrséget. Remegett a lába, és veríték csurgott le a homlokáról az arcába.

– Hogy a rendőség ne találhassa meg a házasságlevelünket és semmilyen hivatalos iratot.

– És ha John megemlítette valakinek, hogy maga a közelben van?

– Kinevetett és megesküdt rá, hogy senkinek sem szólt róla. Előszeretettel ringatta a kiszemelt hölgyeket abba a hitbe, hogy ők az egyetlenek az életében.

Agatha hegyezte a fülét, hátha meghallja a rendőrségi sziréna vijjogását, de csak a szalonban szóló háttérzene szirupos akkordjai hatoltak el hozzá.

– Hogy tudott elbújni a rendőrök elől? Ha önkényesen nevet változtatott, annak nyoma kellett hogy maradjon.

– Glasgow-ban hamis iratokat szereztem. Mindig lehet hamis papírokat szerezni, ha az ember megfizeti az árát. Bankszámlát nyitottam az új nevemre. Gyerekjáték.

– A ricint hol szerezte?

– Amikor még házások voltunk Johnnal, az egyik vendégtől kaptam egy kevés ricinusmagot, Indiából hozta. Ő mesélt nekem a méregről. Elraktam a magokat egy fiókba, és meg is feledkeztem róluk, amíg eszembe nem jutott, hogyan vehetném hasznukat. Megkértem egy másik, minden rosszra kapható glasgow-i barátomat, hogy vonja ki nekem a mérget, és töltsse bele egy fecskendőbe. Egyszerűen beleinjektáltam a mérget annak a szemétládának a vitaminjába, aztán hátradőltem és vártam a hatást.

– De miért? – kérdezte Agatha. – Jó, megcsalta magát. De miért kellett ezért megölni?

– Rosszabbat is tett ő annál – sziszegte Eve. – Azt mondta, fabatkát sem érek fodrászként. Elhappolta a vendégeimet. Senki sem tiporhatja lábbal a szakmai tudásomat.

– Szóval féltékeny volt rá – mondta Agatha. – A fodrászok tisztára olyanok, mint a primadonnák. Maga merő irigységből képes volt végezni a férjével. De szerencséje volt. Valaki megláthatta volna Eveshamben. Valaki...

Eve kíméletlenül odaverte Agatha fejét a mosdóhoz.

– Pofa be. Unom magát, vén hárpia. John a maga bugyijába is bemászott, nem igaz? – Másodszor is

odaütötte Agatha fejét, mire ő felordított.

Beszélted csak, gondolta Agatha sajnó fejjel, halálra váltan.

– Ezek szerint soha nem is járt Worcesterben?

– Nem, de minden eshetőségre készen nyomtattam magamnak pár cégkártyát.

– Na és Mrs. Dairy?

– Az a vén boszorkány felismert, és...

Eve váratlanul megdermedt, mert a szalont szirénavijjogás töltötte be.

Eleresztette Agatha haját.

Agatha visítva ugrott ki a székből, és ugyanebben a pillanatban a rendőrök benyomultak az üzletbe.

Agatha nem várta meg, míg Eve-et az ő legnagyobb örömeire letartóztatják, hanem kiviharzott a szalonból, egyenesen Charles karjába.

– Mi tartott ilyen sokáig? – hüppögte újra meg újra.

A RENDŐRSÉGI KIHALLGATÁS és a vallomástételek miatt hosszúra nyúlt nap végén Agatha és Charles végre-valahára kettesben maradt a nő házában.

– És Billtől összesen annyi dicséretet kaptam, hogy közölte, amatőr kellett egy másik amatőr leleplezéséhez – szomorkodott Agatha.

– Annyi bizonyos, hogy John feleségének ördögi szerencséje volt – mondta Charles egy pohár konyakot dédelgetve. – Még mindig csupa sampon a haja. Nem mossa ki?

Agatha ijedt hangot hallatott.

– Korábban is szólhatott volna. Vajon hogy akart végezni velem a nő?

– Ugyebár, a mosdóhoz ütögette a fejét. Valószínűleg addig folytatta volna, amíg maga is olyan lesz, mint Mrs. Dairy.

– És utána?

– Nos, egyszer már szerzett magának hamis papírokat. Feltehetően visszament volna Glasgow-ba, és szerez újakat. Mindjárt éhen halok. Menjen és mossa meg a haját, aztán elviszem vacsorázni.

– Benne vagyok. Csak ne igyon annyi konyakot.

Agatha felment a fürdőszobába, kibújt a ruhájából, és mindent behajigált a szennykosárba. Aztán megnyitotta a zuhanyt, fogott egy üveg sampont, majd beállt a víz alá, és nagy elánnal haját mosott.

Utána alaposan megtörülte a haját. A törülközőt a padlóra dobta, és az arcát is megszárogatta. Furcsamód hidegnek érezte a fejét. Belenézett a tükörbe, és felsikított.

A fürdőszobaajtó nem volt bezárva. Charles feltrappolt a lépcsőn, berontott, és nevetésben tört ki.

Agatha túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy a póresége miatt aggódjon. Lehajolt a törülközőért, amelyikkel az előbb a haját szárította. Nedves hajpamacsok hulltak belőle a földre.

– Biztosan szőrtelenítő krémet használt az a bestia – mondta Charles, amikor már meg bírt szólalni.

Agatha ekkor végre ráeszmélt, hogy anyaszült meztelen, és hamar betekerte magát egy fürdőlepedőbe.

– Most mit fogok csinálni? – jajongott.

– Majd vesz magának parókát. Nem lett ám teljesen kopasz. Pár szál haj még meredezik a feje búbján. A mindenit, irtó murisan fest.

– Ilyen külsővel eszemben sincs étterembe menni.

– Szamárság. Csak kösse be a fejét egy kendővel.

– Hagyjon most békén, Charles.

Charles nevetgélve távozott. Agatha lógó orral szárítkozott meg, felöltözött, és rózsaszín műselyem kendőt tekert a fejére turbán gyanánt.

Amikor megindult lefelé, csöngettek.

– Csak úgy hemzsegek odakint az újságírók – jelentette Charles nagy vidoran. – Nem akar kimenni és beszédet intézni hozzájuk? Elérkezett a dicsőség pillanata.

– Én nem megyek ki – hökölt hátra Agatha. – Így nem. Charles, senki sem tudhatja meg, hogy mit művelt velem az a nő!

– Miért?

– Mert mindenki rajtam röhögne. Beszéljen velük maga, engem hagyjon ki ebből.

Charles megvonta a vállát, és kiment a ház elé. Agatha hallotta, ahogy előkelő hangján kedélyesen dől belőle a szó.

Amikor Charles visszajött, azt mondta:

– Most boldogok. Megígérték, hogy ma este már nem fognak háborgatni.

– Ezúttal legalább nem orozhatja el előlem a dicsőséget a rendőrség – mondta Agatha. – Holnap minden lapban benne lesz, hogy én oldottam meg az ügyet. Megvacsorázunk?

– Ha nem bánja, én inkább összecsomagolok és hazamegyek. A nénikém nyugtalankodik, hogy elhanyagolom a birtok ügyeit.

– Menjen csak, ha muszáj – mondta Agatha leverten. – Bár nem szívesen maradok egyedül ma éjjel.

– Majd felhívom. – Charles felvonult az emeletre, és hamarosan bőröndöstül jelent meg.

Megcsipentette Agatha arcát.

– Ne féljen, hamar visszánő a haja. Majd hívom.

Azzal már ott se volt.

Agatha lerogyott, és üres tekintettel nézett ki a fejéből. Macskái az ölébe ugrottak, megcirógatta őket. Az ajtócsengő éles hangjára összerezzen.

Biztosan az újságírók. Talán butaság volt Charlesra bízni a dolgot. Vetett egy pillantást a tükörbe, hogy jól áll-e a turbánja, azután ajtót nyitott.

– Á.

Mrs. Bloxby állt a küszöbön.

– Most hallottam, hogy te kaptad el a gyilkost. Ugye, nem vagy egyedül? Mert ha mégis, én szívesen itt maradok veled.

– Megtenné? – kérdezte Agatha, egyúttal körülkémlt, nincsenek-e újságírók a közelben. – Charles elment.

– Nem szép tőle.

– Ő már csak ilyen – mondta Agatha megtörten. – Bújj be. Örülök, hogy itt vagy.

Mrs. Bloxby lepakolta méretes kofferjét az előszobában, és lefedett lábast varázsolt elő belőle.

– Arra gondoltam, biztos nincs kedved főzőcskézni, úgyhogy hoztam egy kis nyúlpaprikást.

– Kedves tőled. Furcsállod a turbánomat? A fodrász, az a bestia szőrtelenítő krémmel mosta meg a hajam.

– Jóságos ég! Ez borzasztó! De ne félj, hamar vissza fog nőni.

– Csak nehogy James előbb térjen haza.

Mrs. Bloxby fogta a nyúlpaprikást, és megindult a konyha felé.

– Még mindig Jamesnél tartasz? Én meg azt hittem, már túljutottál rajta.

– Sokat javultam – mondta Agatha, miközben lecsavarta a fejkendőjét, és követte a lelkesz nejét a konyhába. – Már csupán valami tompa fájdalmat érzek.

Mrs. Bloxby bekapcsolta a sütőt, és berakta a paprikást.

– Fölmelegítjük – mondta felegyenesedve. – Krumplit meg galuskát is tettem bele. Hogy sikerült megbirkóznod az újságírókkal?

– Nem akartam eléjük állni ilyen állapotban – felelte Agatha. – De vedd le a kabátod, és ülj le. Máris bontok egy üveg bort. Szóval, félttem, hogy kinevetnének, ezért inkább Charlest küldtem ki hozzájuk.

– Bölcs döntés volt ez?

– Mire gondolsz?

– Ez a te dicsőséged. És ezzel a selyemkendővel a fejedem nem is festesz rosszul.

– Még mindig ki vagyok borulva, de talán tényleg beszélnem kellett volna velük. Kérhetnék tőled egy szívességet? Kiszaladnál reggel, hogy megvedd nekem az újságokat?

– Boldogan.

Kellemesen megvacsoráztak. Agatha kezdett végre megnyugodni, kedve lett volna hazaküldeni a lelkész nejét, mondván, meglesz ő egyedül is, ám amikor belegondolt, hogy a borzalmak még visszatérhetnek, amint lehajtja a fejét a párnára, inkább mégis úgy döntött, jobb, ha Mrs. Bloxby marad.

ÖNMAGA SZÁMÁRA IS MEGLEPŐ módon mélyen aludt, s csak reggel kilenckor ébredt fel.

A konyhaasztalon Mrs. Bloxby levélkéje várta: „Ne haragudj, haza kell rohannom. Kisebb vészhelyzet állt elő. Nem volt időm megvenni a lapokat. Te se fáradj miattuk, én a helyedben pihenéssel tölteném a napot.”

– De nekem muszáj látnom, hogy mit írnak – mondta Agatha fennhangon, és arra gondolt, csakis valami szörnyű csapás szólíthatta el a lelkész nejét, az akadályozta meg benne, hogy teljesítse ígéretét.

Úgy döntött, hogy nem vár tovább. A helyi postahivatalokban csak néhány fajta lapot árulnak, s ha az ember nem ér oda elég korán, mindet elkapkodják előle. Így aztán Agatha a fejére tekerte a turbánt, és elhajtott Moreton-in-Marshba. Valódi hírességnek érezte magát. Hisz nyilván tele vannak vele a lapok. Ugyan előző este nem fotózták le, de még a férje meggyilkolása miatt benne kell lennie a fényképének az adatbázisokban.

Az összes lapot megvásárolta anélkül, hogy rápillantott volna a szalagcímekre, későbbre tartogatta az élvezetet, amikor már a kocsijában ül.

Az *Express*szel kezdte. A címlapon nem talált semmit. Átlapozta az újságot, és egyszer csak Charles óriási fotója nézett szembe vele, fölötte a szöveg: A NEMES MEGFEJTETTE A FODRÁSZGYILKOSSÁGOT.

Hamar átfutotta a cikket. Róla csupán mint „egy barátról” esett említés. Pedig tudniuk kell, hogy ő göngyölítette fel az ügyet, hiszen tegnap mind ott voltak a házánál. Növekvő dühvel nézte át másodszor is az újságokat. Őt mindösszesen kettőben említették meg név szerint. Egyébként valamennyi lap azt írta, hogy az agyafürt nemesember egy hölgybarátját küldte be Eve-hez, így állított neki csapdát, aztán riasztotta a rendőrséget.

Agatha morózusan vezetett haza, otthon megpróbálta elérni Charlest telefonon, ám ő a nénikéje szerint külföldre utazott.

Agatha átbaktatott a lelkész lakhoz.

Az ajtót nyitó Mrs. Bloxby arcán restelkedő kifejezés ült.

– Te tudad – pirított rá Agatha. – Szándékosan rejtegetted előlem az újságokat.

– Hát, igen – sóhajtott fel Mrs. Bloxby. – Gyere be. Nem fér a fejembe, miért maradt ki a neved a legtöbb lapból.

– Charles – mondta Agatha epésen. – Minden babért learatott, az újságírók meg kapva kaptak rajta: egy hús-vér nemes nyomoz. Simán megfélemeztek rólam. Pedig én oldottam meg az ügyet. Tudod, mi volt az indíték? Féltékenység. Semmi több. De nem ám a borbély hűtlensége miatt. Nem is gondoltam

volna, hogy a fodrászok világát így átjárja a gyűlölet meg az irigység.

– Akárcsak a színházban, minél tehetségtelegebbek, annál jobban felfújják magukat – mondta Mrs. Bloxby. – Főzök neked kávé. Gyere a konyhába. Sikerült kiderítened, miért ölte meg Mrs. Dairyt?

– A rendőrségtől tudom, hogy találtak Eve-nél egy levelet Mrs. Dairytól, amiben azt írja: „Tudom, kicsoda maga, és a rendőrséghez fordulok. Ha van valami mondandója, mielőtt elmegyek hozzájuk...”, és megadta neki a címét.

– De hát mit akarhatott ezzel? Csak nem megszarolni Eve-et?

– Szerintem Mrs. Dairy, nyugodjék békében, velejéig rosszindulatú nő volt, és egy percig sem hitte Eve-ről, hogy gyilkos lenne. Szerintem csak meg akarta szorongatni. Meg is fizetett érte.

Agatha fáradtan sóhajtott. Jamesre gondolt, meg Charlesra.

– Elegem van. Tele a hócipóm a férfiakkal. Minden férfi személtáda.

– Nem mind, csak azok, akikkel rendre összehoz téged a sors. Sokkal jobbat érdemelnél.

– Azt hiszem, soha nem bocsátok meg Charlesnak.

– Szerintem ez csak a rangja miatt történt. Elméletileg osztály nélküli társadalomban élünk, de a lapok imádják a nemesi címeket.

– Charles nyilván tett róla, hogy minden dicsőség az övé legyen, és nekem ne maradjon semmi. Elegem van. Elegem van Carselyből.

– A jó öreg Carsely nem tehet a kopaszságodról, sem arról, hogy egy nemes a háttérbe szorított.

– Igaz, de akkor is legszívesebben belerúgnék valakibe.

– Csak engem ne bánts. Tessék, a kávé.

MIUTÁN AGATHA ELMENT, a lelkész lépett a konyhába.

– Eltűnt már az a szörnyella?

– Én kedvelem. Szerintem igen bátor.

– Láttam megjönni. Röhejesen festett azzal a kendővel a fején. Középkorú nők ne hordjanak rózsaszínt.

– Az a rémes fodrásznő szőrtelenítő krémet kent szegénynek a fejére. Tiszta kopasz lett.

A lelkészből kiszakadt a nevetés.

– Nem vicces – szólt rá Mrs. Bloxby.

– És mit szólt, mikor megmondtad neki, hogy élete szerelme nemsokára visszatér?

– James Lacey? Nem mondtam meg neki, Alf. Inkább azt remélem, hogy sikerül végre túljutnia az ezredesen. Nem mondhattam el neki. Ahogy most kinéz, menten pánikba esett volna.

– Pedig figyelmeztetned kellett volna az öreglányt, hogy legyen ideje beszerezni egy parókát – ékelődött a lelkész.

Mrs. Bloxby letett elé egy bögre kávé.

– Őszintén szólva, Alf, néha eltűnök rajta, miféle keresztény vagy te!

EPILOGUS

KÉT NAPPAL KÉSŐBB Bill Wong kereste fel Agathát.

– Mit művelt a hajával? – kérdezte.

– Paróka van rajtam – felelte Agatha. – Eve szőrtelenítőt használt sampon helyett.

– Jaj, nekem. Furcsa egy paróka ez, Agatha. – Ugyanis Agatha arca lenyalt, hosszú, barna műhaj alól lesett ki rá.

– Van egy jó fodrász Eveshamben, Marie. A fia, Brian odaát Bidford-on-Avonben már készíti nekem az újat. Mert ezt a mostanit utálom. Boltban vettem, de melegem van benne, és viszketek is. Bocsásson meg egy pillanatra, inkább leveszem, és bekötöm a fejem.

Felszaladt az emeletre, és nemsokára selyemkendőbe bugyolált fejfelé tért vissza.

– Így már jobb. Minek köszönhetem a látogatását? Ki akar oktatni, hogy felelőtlenység beleavatkozni a rendőrség munkájába?

– Szeretnék köszönetet mondani – így Bill. – Mi csak a zsarolási szállal foglalkoztunk, bár továbbra is kerestük a feleséget. De meg kell hagyni, maga most tényleg veszélyben volt. Nálunk van a felvétel, amelyet Charles készített.

– Charles! – fröcsögte Agatha.

– Igaz is, meséljen nekem erről. Miként lehetséges, hogy ő került be a lapokba?

Agatha vázolta a helyzetet.

– Ezt jól kifogta – mondta Bill együttérzéssel.

– Örökre végeztem vele.

– És mi van Lacey-vel?

– Már nem is gondolok rá – füllentette Agatha. – Beszéljünk inkább Mrs. Dairyről. Mrs. Shawpart mondott róla valamit a vallomásában?

– Ó, igen, be sem állt a szája. Az a nő valóságos pszichopata. Mrs. Dairy felismerte őt, és képzelje csak, megpróbálta zsarolni! Na és mit tesz erre Eve? Színleg rááll a dologra, és azt feleli Mrs. Dairynek, hogy ezt személyesen kellene megbeszéliük. És a java csak ezután jön. Mrs. Dairy megkönnyíti a nő dolgát, ugyanis felhívja a figyelmét a hátsó ösvényre, mondván, nem szeretné, ha valaki a faluból észrevenné Eve-et.

– Ettől most egy kicsit könnyebb lett a lelkem – mondta lassan Agatha. – Azt hittem, hogy Mrs. Dairy vétlen áldozat volt.

– Még most is életben lenne, ha felkeresett volna minket. Erre gondoljon, Agatha, ha legközelebb úgy dönt, hogy akcióba lép.

Agatha majdnem bevallotta Billnek, hogy ott volt Shawpartnál, amikor felgyújtották a házat, de még idejében megfékezte magát. Bill a barátja ugyan, de mindenekelőtt rendőr.

– Mik a tervei a jövőre nézvést? – kérdezte Bill.

– Nem is tudom – felelte Agatha fáradtan. – Azt hiszem, veszek pár jó könyvet, és egy-két napig itthon maradok.

– Lesz néhány szabadnapom a jövő héten. Mit szólna hozzá, ha meghívnám vendégségbe? Anyámék már hiányolják.

Agatha értetlenül pislogott, hisz pontosan tudta, hogy Mr. és Mrs. Wong egy cseppet sem kedveli.

– Igazán kedves – mondta. Később majd kiment magát valahogy.

A KÖVETKEZŐ NAPOKBAN Agatha kipihente a fáradságait, részt vett a carselyi nőegylet soros ülésén,

olvasgatott, és hosszú sétákat tett. Marie felhívta, hogy elkészült a parókája, és amikor Agatha felpróbálta a póthaját, úgy érezte, visszakapta a régi önmagát.

Az érzés egészen addig kitartott, amíg a falubeli csemegeboltban a következőt nem hallotta az eladó szájából:

– Összekészítettem az élelmiszereket Mr. Lacey-nek. Mikor szállítjuk ki?

Agatha kővé meredt.

A bolt hátsó traktusából valaki azt kiáltotta:

– Ma délután ötre kérte.

Agatha fizetett, és már száguldott is haza. James nem láthatja meg őt parókában.

Mindeddig szüntelenül Jamesről álmodott, egyfolytában ő járt a fejében, de most, hogy az ezredes nemsokára visszatér Carselyba, Agatha úgy érezte, nem akarja látni, és újból kitenni magát a fájdalomnak, hogy megint frusztrált legyen, ráadásul mindezt csaknem kopaszon.

Nem vesztegette az idejét. Felhívta Doris Simpsont, aki természetesen vállalta, hogy vigyáz a macskákra. Agatha fejvesztve csomagolt.

Négy órakor autóba ült, és elhagyta Carselyt. Nem volt határozott úti célja. Csak annyit tudott, hogy el kell mennie.

JAMES LACEY HAZATÉRT. Éppen a kulcsát dugta volna be a zárba, amikor hirtelen megdermedt. Ugyanis Sir Charles Fraith álldogált Agatha háza előtt hatalmas virágcsokrot szorongatva. A két férfi tekintete találkozott. Charles megnyomta a csengőt.

Agatha takarítónője, Doris Simpson nyitott ajtót, aki átment ellenőrizni, hogy minden rendben van-e a házzal meg a macskákkal.

– Nicsak, Sir Charles – mondta. – Pont elkerülte Agathát.

– Drágám! – harsogta Charles. – Hát be sem hívsz?

A takarítónő nem értett semmit, de azért ellépett az útból. Charles besasszézott, és bevágta maga mögött az ajtót.

James egy pillanatig a szemöldökét ráncolva, meredten állt, aztán ő is bement, és becsapta az ajtót.

Eddig megjelent könyvek:

Agatha Raisin és a spenótos halálpite
Agatha Raisin és a parázna lódoctor
Agatha Raisin és az elültetett kertész
Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó
Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő
Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista
Agatha Raisin és a vizes viszály
Agatha Raisin és a boszorkányos borbély
Agatha Raisin és a balszerencsés boszorka